

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 21 / IV legislatura / Segon període

Dijous, 8 d'octubre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 14

Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart de dotze del matí i catorze minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa una modificació de l'ordre del dia pel que fa al punt novè, la qual és acceptada per assentiment (p. 762).

Debat general sobre el Tractat de Maastricht a sol·licitud del M. H. Sr. President de la Generalitat (Continuació.)

El Sr. Fuentes (IC), el Sr. Carod-Rovira (ERC) i el Sr. Curto i Casadó (P) (p. 762) demanen resolució motivada sobre la no-admissió a tràmit de la primera proposta de resolució dels seus grups.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del matí i dos minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i nou minuts.

El Sr. secretari primer dóna lectura a la resolució motivada adoptada per la Mesa (p. 762).

Propostes de resolució subsegüents al debat

Propostes de resolució del G. Socialista (núms. 1 a 9)

Torn a favor: Sr. Clotas (S), el qual anuncia la retirada de les propostes núms. 1, 2, 3, 5, 6, 8 i 9 a favor de les transaccionals amb les propostes núms. 1, 7, 5, 6, 2, 4 i 3 del G. P. de Convergència i Unió (p. 762).

El Sr. Fuentes (IC), el Sr. Curto i Casadó (P) i el Sr. Carod-Rovira (ERC) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 764).

El Sr. Clotas (S) (p. 764), el Sr. Roig (CiU) (p. 765) i el Sr. Ribó (IC) (p. 765) intervenen per una qüestió d'ordre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i catorze minuts i es reprèn a les dotze i cinc minuts.

Propostes de resolució del G. P. Popular (núms. 2, 3, 4, 5, 6, 8 i 9)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 765).

Propostes de resolució del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 2 a 7)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC) (p. 766).

Propostes de resolució del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 2 al 10)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 768).

Propostes de resolució del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 al 8)

Torn a favor: Sr. Roig (CiU), el qual anuncia la retirada de les propostes núms. 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7 a favor de les trasaccionals amb les propostes núms. 1, 6, 9, 8, 3, 5 i 2 del G. Socialista (p. 769).

Votació de la proposta de resolució núm. 4 del G. Socialista: rebutjada per 30 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció (p. 771).

Votació de la proposta de resolució núm. 7 del G. Socialista (primer paràgraf): aprovada per 94 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció (p. 771).

El Sr. Fuentes (IC) i el Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 771) intervenen per una qüestió tècnica.

Votació de la proposta de resolució núm. 2 del G. P. Popular (llevat del segon paràgraf): rebutjada per 15 vots a favor, 94 en contra i 7 abstencions (p. 771).

Votació del segon paràgraf: rebutjat per 7 vots a favor, 94 en contra i 16 abstencions (p. 771).

Votació de la proposta de resolució núm. 3 del G. P. Popular: rebutjada per 16 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció (p. 771).

Votació de la proposta de resolució núm. 4 del G. P. Popular: rebutjada per 7 vots a favor, 94 en contra i 9 abstencions (p. 771).

Votació de la proposta de resolució núm. 5 del G. P. Popular: rebutjada per 23 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció (p. 771).

Votació de la proposta de resolució núm. 6 del G. P. Popular: rebutjada per 7 vots a favor, 101 en contra i 9 abstencions (p. 771).

Votació de la proposta de resolució núm. 8 del G. P. Popular: rebutjada per 23 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció (p. 771).

Votació de la proposta de resolució núm. 9 del G. P. Popular: rebutjada per 16 vots a favor, 94 en contra i 7 abstencions (p. 771).

El Sr. Pujol i Folcrà (P) intervé per una qüestió tècnica (p. 772).

Votació de la proposta de resolució núm. 2 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (punt primer): rebutjada per 23 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció (p. 772).

Votació del punt segon: rebutjat per 16 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció (p. 772).

Votació de la proposta de resolució núm. 3 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (punts primer i quart del segon bloc): rebutjada per 16 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció (p. 772).

Votació del punt vuitè: rebutjat per 16 vots a favor, 94 en contra i 7 abstencions (p. 772).

Votació de la proposta de resolució núm. 5 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: rebutjada per 16 vots a favor, 94 en contra i 7 abstencions (p. 772).

Votació de les propostes de resolució núms. 3 (resta de punts), 4, 6 i 7 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: rebutjades per 23 vots a favor, 95 en contra i cap abstenció (p. 772).

El Sr. Pujol i Folcrà (P) intervé per una qüestió tècnica (p. 772).

Votació de les propostes de resolució núms. 7, 8 i 9 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: rebutjades per 25 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció (p. 772).

Votació de les propostes de resolució núms. 2, 3, 4, 5, 6 i 10 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: rebutjades per 16 vots a favor, 102 en contra i cap abstenció (p. 772).

Votació de la proposta de resolució núm. 8 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 64 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 772).

Votació de les propostes de resolució transaccionals: *aprovades per 95 vots a favor, cap en contra i cap abstenció* (p. 773).

Explicació de vot: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 773), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 774) i *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 774).

Preguntes (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre l'estat actual del projecte de construcció de les variants de Cardedeu, Llinars del Vallès i Vilalba Sasserra

Formulació: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 774).

Resposta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 775).

Repregunta: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 775).

Segona resposta: *Conseller* (p. 775).

Pregunta al Consell Executiu sobre els vehicles i d'altres objectes abandonats als vorals de l'autopista A-18 en el tram Barcelona-Terrassa

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 775).

Resposta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 775).

Repregunta: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 775).

Segona resposta: *Conseller* (p. 775).

Pregunta al Consell Executiu sobre la procedència i les característiques de les espècies destinades a repoblar les superfícies de bosc previstes en l'Ordre del 25 de gener de 1991

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 776).

Resposta: *Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 776).

Repregunta: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 776).

Segona resposta: *Conseller* (p. 776).

Pregunta al Consell Executiu sobre la mena de tractament que s'ha aplicat en els talussos de la carretera interpolar Besòs-Congost

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 776).

Resposta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 777).

Repregunta: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 777).

Segona resposta: *Conseller* (p. 777).

Preguntes al Consell Executiu sobre les reparacions previstes en la carretera que uneix Sant Sadurní d'Anoia i Vilafranca del Penedès, sobre l'import total de la reparació de la carretera que uneix Sant Sadurní d'Anoia i Vilafranca del Penedès i sobre els terminis d'inici i acabament de les reparacions en la carretera que uneix Sant Sadurní d'Anoia i Vilafranca del Penedès

Formulació: *Sra. Montserrat (P)* (p. 777).

Resposta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 778).

Repregunta: *Sra. Montserrat (S)* (p. 778).

Segona resposta: *Conseller* (p. 778).

Pregunta al Consell Executiu sobre la millora de la carretera C-1313 en el tram comprès entre Ollana i Coll de Nargó

Formulació: *Sr. Ganyet (S)* (p. 778).

Resposta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 779).

Repregunta: *Sr. Ganyet (S)* (p. 779).

Segona resposta: *Conseller* (p. 779).

Pregunta al Consell Executiu sobre la necessitat de reparar amb urgència el tram la Seu-Adraén de la futura carretera la Seu-Gósol

Formulació: *Sr. Ganyet (S)* (p. 779).

Resposta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 779).

Repregunta: *Sr. Ganyet (S)* (p. 780).

Segona resposta: *Conseller* (p. 780).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'ús de l'acetat de trembolona per a engreixar el bestiar, sobre les xarxes il·legals de distribució d'acetat de trembolona i sobre si ha encetat cap investigació en relació amb la utilització il·legal d'acetat de trembolona

Formulació: *Sr. Vilalta i Oliva (S)* (p. 780).

Resposta: *Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 781).

Repregunta: *Sr. Vilalta i Oliva (S)* (p. 781).

Segona resposta: *Conseller* (p. 781).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses per preservar d'agressions el parc natural del delta de l'Ebre

Formulació: *Sr. Farrés (IC) (p. 782).*

Resposta: *Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 782).*

Repregunta: *Sr. Farrés (IC) (p. 783).*

Segona resposta: *Conseller (p. 783).*

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya (Reg. 4035) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Farrés (IC) (p. 783).*

Resposta: *Conseller de Governació (p. 785).*

Rèplica: *Sr. Farrés (IC) (p. 786).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 787).*

Alteració de l'ordre del dia

El president demana l'assentiment de la cambra per a tramitar els punts cinquè i sisè de l'ordre del dia abans del tercer i del quart (p. 787).

El Sr. Clotas (S) proposa la tramitació del punt quart abans del tercer i l'acumulació dels punts cinquè i sisè (p. 787).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la pobresa (Reg. 674) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Mayol (IC) (p. 787).*

Resposta: *Conseller de Benestar Social (p. 789).*

Rèplica: *Sra. Mayol (IC) (p. 790).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 791).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'Institut Català de Finances (Reg. 4078) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Carnicer (S) (p. 792).*

Resposta: *Conseller d'Economia i Finances (p. 794).*

Rèplica: *Sr. Carnicer (S) (p. 795).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 796).*

El Sr. Carnicer (S) intervé per un aclariment (p. 797).

InterpeHacions al Consell Executiu sobre l'actual dèficit en el manteniment de la xarxa viària de la Generalitat (Reg. 1431) i sobre la revisió del Pla de carreteres (Reg. 1432) (Punts cinquè i sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Manuel Nadal (S) (p. 797).*

Resposta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 799).*

Rèplica: *Sr. Manuel Nadal (S) (p. 802).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 802).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE en els centres que han experimentat la reforma educativa (Reg. 1543) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Cadevall (S) (p. 803).*

Resposta: *Conseller d'Ensenyament (p. 804).*

Rèplica: *Sr. Cadevall (S) (p. 805).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 807).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política forestal (Reg. 1647) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Ganyet (S) (p. 807).*

Resposta: *Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 809).*

Rèplica: *Sr. Ganyet (S) (p. 810).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 810).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE a Catalunya (Reg. 2966) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 811).*

Resposta: *Conseller d'Ensenyament (p. 813).*

Rèplica: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 815).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 816).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la regulació del dret als serveis socials i l'ordenació d'aquests (Reg. 3238) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Barenys (S) (p. 817).*

Resposta: *Conseller de Benestar Social (p. 819).*

SUMARI (5)

Rèplica: Sra. Barenys (S) (p. 820).

Contrarèplica: Conseller (p. 821).

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i tretze minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper 100% reciclat, en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 14.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart de dotze del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Pau i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Abans de continuar en la tramitació de l'ordre del dia, la presidència ha de demanar l'assentiment per poder posposar la interpellació número 9 de l'ordre del dia. Hi ha assentiment de la cambra? Moltes gràcies.

Debat general sobre el Tractat de Maastricht
a sol·licitud del M. H. Sr. President de la Generalitat
(continuació)

D'acord amb l'article 124.2 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades s'ha establert el següent ordre d'intervencions. Primer, Grup Parlamentari Socialista; segon, Grup Parlamentari Popular; tercer, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; quart, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i cinquè, Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Hi ha, per a cada proposta, un torn a favor i, facultativament, torn en contra. Una vegada defensades totes les propostes, es procedirà a la votació pel mateix ordre. Finalment, també hi haurà possibilitat d'explicació de vot.

Pel Grup Parlamentari Socialista... Per què demana la paraula el senyor...?

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Tota vegada que no ha estat admesa la primera resolució, la primera proposta de resolució del Grup d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres demanem, en primer lloc, la reconsideració de la Mesa i, en segon lloc, subsidiàriament, una resolució motivada d'acord amb el que preveu l'article 26 del Reglament i les disposicions dictades posteriorment aclarint aquesta norma.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. El senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Exactament, en el mateix sentit que acaba d'expressar el portaveu d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, en est mateix sentit, també, la resolució motivada o la seva reconsideració en virtut de l'article 26.6 i de la norma interpretativa del 4.7.84.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Per uns breus moments se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del matí i dos minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i nou minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Un senyor secretari procedirà a llegir la resolució motivada que ha adoptat la Mesa.

El Sr. SECRETARI PRIMER: En relació amb la sol·licitud de reconsideració de l'acord de la Mesa de no admetre a tràmit les propostes de resolució, primera, subsegüents al debat general sobre el Tractat de Maastricht, presentades pels Grups Parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, amb el número de registre 4238; el Grup Popular amb el registre 4239 i d'Esquerra Republicana de Catalunya amb el registre 4241, la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, per majoria, d'acord amb el que disposa l'article 26.2 del Reglament, confirma la resolució adoptada, en el sentit de no admetre-les a tràmit, atès que considera que les propostes de resolució no són congruents amb la matèria que és objecte del debat, perquè, si bé el representant d'algun grup parlamentari en el curs del debat va manifestar posicions similars a les expressades en les propostes de referència, la matèria objecte del debat general sol·licitada pel Molt Honorable President de la Generalitat era el Tractat de Maastricht.

La Mesa entén que qualsevol manifestació feta en el decurs del debat parlamentari no genera dret a presentar propostes de resolució sobre aquella qüestió, sinó únicament aquelles que tenen connexió amb l'objecte del debat.

La Mesa considera que la via adequada per formular propostes de resolució com les ara inadmeses a tràmit és la Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista considerem que hem celebrat un debat molt important, molt important perquè afecta un tema decisiu per a nosaltres, per a tot Catalunya, per a Espanya i per a l'Europa comunitària; un projecte decisiu que és el gran projecte europeu, i, del gran projecte europeu, nosaltres ja en formem part, no és un projecte aliè, no és una cosa exterior, nosaltres som aquest gran projecte europeu.

Com a conseqüència, considerem que aquest debat ha sigut molt important, que el Parlament de Catalunya expressés ahir per unanimitat de tots els grups el suport als acords del Tractat signat a Maastricht cap a la unió europea, considerem que és quelcom molt important, i que els ciutadans haurien de fer-se ressò d'aquest acord, fer tots nosaltres, a partir d'ara, l'esforç que ens correspon i que estem obligats d'explicar aquest debat arreu del carrer i, fer possible, per tant, que es visqui aquesta perspectiva, aquest anhel, aquesta il·lusió amb una gran esperança i amb una gran cooperació i col·laboració dels ciutadans.

Per tant, crec que aquest és un gran debat i un gran resultat.

Ahir em vaig permetre fer davant de vostès una intervenció, que el senyor Alavedra em va dir que era institucional, i que crec que era el que corresponia a un partit que té responsabilitat en el partit que governa el conjunt de l'Estat i en el Govern del conjunt de l'Estat i, que som els qui d'una manera, probablement, més protagonista, almenys en els darrers anys, hem encapçalat dirigir aquest procés cap a la Comunitat Europea. Per tant, no podia ser més que aquest tipus de discurs institucional de suport cap aquest Tractat.

Òbviament, les resolucions que el nostre Grup ha presentat com a conseqüència d'aquest debat reflecteixen estrictament aquest sentit institucional de suport als aspectes que recull el

Tractat d'Unió Europea. Demanàvem com quelcom molt important, decisiu i amb esperança que es produís una sola resolució que fos de suport a tot aquest procés i que aconseguís la unanimitat de tota la cambra, atès que el posicionament polític de tots els grups era idèntic i coincident. Això, pels imponderables dels procediments parlamentaris de la presentació de resolucions i dels processos de negociació, malgrat que s'ha intentat, no ha sigut possible. És cert que hi ha alguns grups que estaven més favorables a buscar —a través de renúncies, que és el que suposa una aproximació—, a arribar a aquesta aproximació que altres. En tot cas, no s'ha aconseguit aquesta unanimitat —ho lamento—, per part nostra ens hauria agradat que fos unanimitat.

En tot cas, de les propostes de resolució que nosaltres hem presentat, que fan referència a tots aquells conceptes que jo, des d'aquí, en nom del Grup Socialista, vaig anunciar ahir que recollia com a positius i innovadors el Tractat de Maastricht, aquest conjunt de resolucions per part del Grup Socialista sí que ha sigut possible fer una transacció amb el Grup majoritari de Convergència i Unió, gairebé amb totes elles, gairebé amb totes les resolucions que presentaven. No ha sigut possible la unanimitat, però sí que ha sigut possible una gran majoria, un gran consens, el que reflecteix aquesta cambra amb aquesta posició.

Sabem que els acord signats a Maastricht no són perfectes. Tots nosaltres hem assenyalat deficiències de cadascun d'aquests acords. Però era el millor acord possible que es podia aconseguir, i segur que era el bon camí el que establia aquests acords de Maastricht. Per tant, hem anat a reflectir els acords positius, no aquells que són més deficients o més defectuosos. Segur que el curs del temps i el Tractat, i el treball dels dotze estats que componen aquesta Comunitat, superaran i milloraran progressivament, amb passos lents però contundents, aquestes deficiències que avui poden observar-se. Crec, per tant, que és satisfactori, per part del nostre Grup és plenament satisfactori, l'acord a què arribem a la cambra i que, si la Presidència m'ho permet, hi donaré lectura i repàs. *(Pausa.)*

El Grup Socialista, juntament amb el Grup de Convergència i Unió, presenta transaccions en les resolucions següents de tots els grups. Una proposta transaccional entre la resolució número 1 del Grup Socialista i la número 1 del Grup de Convergència i Unió: «El Parlament de Catalunya creu que el Tractat de la Unió Europea és un element important i necessari per avançar en el procés d'integració europea, que ha de permetre el progrés econòmic i social dels pobles d'Europa. És per això que mostra la seva preocupació que aquest procés quedi entrebancat pels problemes econòmics i financers sorgits aquests dies o per les reticències socials i polítiques, encara que siguin legítimes, manifestades per alguns pobles o grups polítics.

»Per tot l'anterior, el Parlament de Catalunya manifesta el seu suport a la ratificació del Tractat d'Unió Europea signat a Maastricht, i expressa la seva confiança que s'assolirà una ràpida ratificació del Tractat per part de tots els estats membres i acorda que el Govern de la Generalitat traslladi al Govern de l'Estat aquesta posició favorable del Parlament i insta que les diferents institucions catalanes i europees facin tots els esforços que calguin per aconseguir la ratificació per tots els estats membres i per l'acceptació d'aquest per la gran majoria de ciutadans europeus.»

Una segona proposta transaccional, entre la proposta número 2 del Grup de Convergència i Unió i la proposta número 6 del Grup Socialista, que diu: «El Parlament de Catalunya manifesta la seva satisfacció per la creació del Comitè de les Regions, que representa un pas important, encara que no suficient, i que podrà jugar un paper important en el reforçament de la legitimitat democràtica i del mateix principi de la subsidiarietat i ha de permetre a Catalunya presentar i recolzar els seus problemes i interessos de forma directa.

»El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat perquè faci les gestions oportunes prop del Govern central i les institucions europees a fi que el Comitè de les Regions esdevingui en un futur un òrgan determinant per als assumptes que afecten els governs regionals i els ens locals.»

Una tercera proposta transaccional que afecta la proposta número 9 del Grup Socialista i 3 del Grup de Convergència i Unió: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a vetllar perquè la promoció i la consolidació de la llengua i la cultura catalanes tinguin el tractament que els correspon i quedin garantides suficientment en el context de la diversitat cultural i lingüística dels estats i de les regions d'Europa al Tractat de la Unió Europea.»

Una quarta proposta transaccional entre la número 4 del Grup de Convergència i Unió i la número 8 del Grup Socialista: «El Parlament de Catalunya manifesta la seva satisfacció pels compromisos de cohesió econòmica i social que expressa el Tractat d'Unió Europea i insta el Govern de la Generalitat a vetllar pel ple compliment de les previsions contingudes en el Tractat de la Unió Europea en matèria de política social, en especial en la plena aplicació de la Carta social de 1989 i en el reforçament del paper dels interlocutors socials.»

Una altra proposta transaccional entre la número 3 del Grup Socialista i la número 5 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a vetllar perquè el procés de construcció europea es realitzi en el marc d'un ple reforçament de la legitimitat democràtica de les institucions comunitàries. Així mateix, el Parlament de Catalunya expressa la seva satisfacció per l'adopció en el Tractat d'Unió del concepte de ciutadania europea.»

La següent proposta transaccional, entre les propostes número 6 del Grup de Convergència i Unió i 5 del Grup Socialista: «El Parlament de Catalunya expressa el seu ple suport a l'objectiu fixat en el Tractat de la Unió Europea d'adopció de les decisions de la forma més propera als ciutadans, com també a l'actuació de la Comunitat conforme el principi de subsidiarietat. En aquest sentit insta el Govern de la Generalitat a vetllar perquè l'aplicació d'aquest principi permeti augmentar l'eficàcia en la gestió i una consolidació del paper de les regions i els ens locals en el procés de contrucció europea.»

I una darrera transaccional que és: «El Parlament de Catalunya...» Entre —perdó—, entre la número 7 del Grup de Convergència i Unió i la 2 del Grup Socialista, que és: «El Parlament de Catalunya, convençut dels avantatges de la formació de la unió econòmica i monetària i davant la possibilitat que aquesta unió afecti inicialment només alguns estats membres, insta el Govern de la Generalitat que faci les gestions adients prop del Govern central perquè aquest prengui les mesures oportunes perquè l'Estat espanyol sigui un dels països del grup inicial de la unió monetària amb l'esforç i col·laboració de totes les forces

polítiques, socials i econòmiques, amb la certesa que tots els ciutadans col·laboraran en l'assoliment d'aquest objectiu.»

Aquestes propostes transaccionals entre els dos grups, pel que fa referència al Grup Socialista, suposaran la retirada de les propostes número 1, 2, 3, 5, 6, 8 i 9. Queden, per tant, dues propostes de resolució, la que porta el número 4... Dues, senyor President: la 4 i la 7.

La que porta el número 4, on demanem que la Comissió de Seguiment del Procés d'Integració de Catalunya, la Comissió de seguiment d'aquí al Parlament, sigui informada periòdicament de les mesures que pensa emprendre el Govern de la Generalitat per tal de fer front als reptes econòmics i preparar l'economia catalana i els sectors productius catalans per tal d'estar en condicions de fer front a aquest gran repte econòmic. Aquesta és una proposta de resolució que queda vigent i que, per tant, sotmetem a la consideració de tots els senyors i senyores diputats. Creiem que és necessari potenciar la Comissió de Seguiment amb la Comunitat, creada aquí en el Parlament; ha sigut necessari potenciar-la des del primer moment —ho hem estat demanant en moltes ocasions, el president d'aquesta Comissió n'és ben conscient—; és cert que vam aprovar una resolució en el debat sobre l'adhesió a la Comunitat fa ja gairebé dos anys, que s'informés trimestralment aquesta Comissió, i aquest mandat que es va aprovar, òbviament, no s'ha complert.

En tot cas, demanaríem que, atès que avui, a més, hi ha una nova figura institucional, que és la del comissari per als assumptes europeus, creiem que fóra bo que s'aprovés aquesta resolució i, en tot cas si el Grup de la majoria no li donés suport, òbviament no quedaria aprovada, però sí que els sol·licitaríem que, aprovessin o no aprovessin aquesta resolució, en fessin cas, i que, per tant, contribuïssin —i si ells hi contribueixen, segur que serà efectiu— que aquesta Comissió tingués cos, vida i subjecte suficient per part del Govern de la Generalitat com per poder treballar. Crec que pot i ha de convertir-se en una comissió indispensable per seguir tot aquest procés i per seguir els treballs del Govern de la Generalitat.

I per altra banda queda una proposta de resolució, que no s'ha fet, diguem-ne, estrictament una transacció, atès que el Grup de la majoria no tenia el text —tampoc— corresponent per fer aquesta transacció. De tota manera, sí que hi ha una transacció oral, diguem-ne, sobre aquesta resolució, i d'aquella que fa referència —la número 7 del Grup Socialista— a la necessitat que els organismes representatius de les regions i dels municipis, encapçalats per dues senyeres figures de la política catalana, doncs, en benefici —repetixo el que vaig dir, brevíssimament— del seu projecte comunitari, de les seves pròpies institucions i, també, dels interessos dels ciutadans de Catalunya, actuessin d'una manera coordinada. En tot cas, aquesta era una resolució que tenia dos paràgrafs i nosaltres retirarem el segon d'aquests dos paràgrafs en benefici d'una votació majoritària.

Dit això, per acabar, senyor president, voldré assenyalar la posició del Grup entorn a les altres propostes de resolució dels altres grups. El Grup Socialista, en benefici d'una posició comuna —la que els acabo d'expressar— i de la qual ens sentim satisfets, votarem negativament les altres propostes de resolució dels altres tres grups. No s'ha d'entendre, això, ni que estem en contra del contingut de totes les propostes de resolució que els tres grups ens presenten, ni, òbviament, d'una posició contrària als grups que les presenten. És, tan sols, l'aplicació coherent del

que entenem la posició que reflecteix el que per a nosaltres ha estat aquest debat i el que de positiu ha de sortir d'aquest debat. És l'acord que reflecteix el conjunt d'aquestes transaccionals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Entén la Presidència que ha fet ja l'explicació de vot, el senyor Clotas.

Gràcies.

(*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Sí, el senyor Fuentes. Senyor Fuentes, per què demana la paraula?

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president; per una qüestió d'ordre del Ple.

Nosaltres entenem, tot i agraint, naturalment, l'expressió d'aquesta voluntat de consens que ens ha expressat el portaveu socialista, però que per altra part ha portat que nosaltres encara, fins ara, no tinguem coneixement d'aquestes resolucions que s'han consensuat, ens porta —entenem que per debatre les qüestions amb serietat— a demanar poder tenir aquestes propostes de resolució consensuades per escrit i, per tant, a la suspensió del Ple perquè les puguem estudiar i, consegüentment, aprovar-les, si s'escau. Naturalment, demanem també que la seva discussió i la seva votació sigui l'última, tal com entenem que preveu el Reglament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Algun altre...? (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) El senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, també en est mateix sentit, perquè sembla lògic que el Grup Popular, abans de posicionar-se sobre les propostes pròpies, tingui coneixement —per si un cas també les havia de retirar totes—, tingui coneixement d'estes propostes transaccionals tan magnífiques que s'han transaccionat i a la millor, a la millor, davant d'est acord a què s'ha arribat, tan important per a Catalunya, entre estes dues forces polítiques al marge de les altres, a la millor consideraríem la retirada de les nostres propostes.

Per consegüent, i amb l'objectiu, també, d'imposar serietat en est Parlament i poder estudiar-les amb tota serietat, a la vegada, demanem la suspensió del ple per quinze o vint minuts, en tot cas escoltant lo criteri de la Presidència.

El Sr. PRESIDENT: És que jo celebraria que vostè continués parlant perquè arribarien impreses les transaccionals, eh?

(*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) El senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Bé, gràcies, senyor president. El senyor Carod-Rovira deu ser afortunat perquè acaba de rebre, just fa pocs instants, els textos en qüestió. El que passa és que, justament pel mateix rigor que dèiem, podem al·legar una certa indefensió parlamentària de coneixement d'aquests textos, no pas amb la voluntat, en principi, de retirar cap de les nostres propostes, sinó que, com deia Joan Fuster copiant una frase realment notable —si anteriorment algú havia dit: «Puix parla en català Déu li'n do glòria»—: «Puix parla en català, vejam què diu.» Del que es tracta és, simplement, de veure què diuen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*El Sr. Clotas demana per parlar.*) Senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: Senyor president, per recolzar, d'una banda, la sol·licitud dels tres portaveus entorn a la sol·licitud que formulen —jo crec que és útil—, però per recordar, també, davant del que s'ha dit serietat d'aquest Parlament, rigor d'aquest Par-

lament, que les transaccions..., els grups parlamentaris que no signen les transaccions no les coneixen fins que no es donen a conèixer en el Ple. No hi ha un procediment reglamentari que reparteixi les transaccions abans que es formulin en el Ple; és en el Ple que es coneixen. Jo, de tota manera, crec que és útil, positiu, que fem aquesta suspensió i que els grups les puguin estudiar, naturalment. Però de cara, diguem, que no es creïn precedents, les transaccions es presenten tal com s'han presentat avui.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*El Sr. Roig demana per parlar.*) El senyor Roig té la paraula.

El Sr. ROIG: Sí, per manifestar el nostre acord que es pugui fer aquest recés del Ple i poder arribar, si és possible, a un tipus d'acord.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, vistes les posicions... (*El Sr. Ribó demana per parlar.*) Sí, el senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: En la línia del senyor Clotas, que no vol fixar precedents, demanaríem a la Mesa que tingués en compte que el senyor Clotas o el senyor Pérez-Moreno, o un portaveu del Convergència i Unió, hauria d'haver defensat les transaccionals al final del debat de presentació, tal com indica el Reglament del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó.

Durant cinc minuts, se suspèn el Ple.

(*La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i catorze minuts i es reprèn a les dotze i cinc minuts.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, al llarg del debat d'ahir varen quedar clares les insuficiències del Tractat de Maastricht, però va quedar també palès que és un pas molt important per aconseguir la unitat econòmica, política i monetària. Els estats membres limiten enormement la seva sobirania per tal d'acordar l'harmonització de la política fiscal —Informe Ruting—, acorden la supressió de barreres aranzelàries que sempre han estat una eina molt eficaç per protegir la producció nacional, i limiten el marge de maniobra en acceptar una franja màxima i mínima en el canvi de la divisa. Maastricht, per aquest motiu, és ja positiu, però, a més a més, Maastricht és un pas definitiu per a la unitat europea; és un pas per a la construcció d'una nova Europa en incidir per primer cop en camps que fins ara quedaven limitats a la política agrària i aranzelària. És un pas definitiu per a la ciutadania europea, i amb Maastricht es tanca la primera anella, amb la col·laboració entre tots els estats d'Europa, com és el Tractat de Roma.

Encara que el controvertit Tractat de Maastricht només servís per obligar els països signataris a disminuir el dèficit públic concretant-lo en el 3% del producte interior brut i, per tant, forçant el control de la despesa, ja que els increments dels ingressos no previstos no han estat mai una sorpresa per a cap titular d'Hisenda, encara que només servís per a això —com deia— ja seria suficient perquè el Partit Popular hi donés recolzament.

El més negatiu de Maastricht i, justament, el fracàs que s'ha tractat d'ocultar pel fet que el Govern Socialista ens ho volgués

presentar com un gran èxit propi, ja que partia d'una iniciativa seva, ha estat la negativa a concretar el fons de cohesió social o «paquet Delors-2», que inadmissiblement ha estat congelat.

En el moment de precisar el contingut de les nostres propostes de resolució ens trobem davant d'un gran interrogant, en el sentit següent: Cal referir-se a l'adaptació de mesures per a garantir el possible compliment del Tractat de Maastricht? Hauríem d'incidir en el descarrilament de les magnituds macroeconòmiques que el Pla de convergència del Govern planteja com a imprescindibles per poder afrontar amb garanties d'èxit el Tractat de Maastricht, o bé referir-nos a aquells punts que, difícilment superables, impediran la competitivitat de la nostra economia i, per tant, ens obligarien a un Tractat d'Unió Europea a dues velocitats o com a mínim a velocitats concèntriques?

El bloc fonamental de les nostres propostes va dirigit en aquesta darrera direcció sense excloure, però, resolucions que contemplin els dos altres aspectes esmentats. Totes les dificultats que se'ns plantegen tenen el seu origen a no saber el conte famós de la *cigarra* y la *hormiga*.

La bonança econòmica dels anys 86-89, a la qual s'ha d'afegir la plena integració a la Comunitat Econòmica Europea, ens va donar un creixement econòmic del 4,9%, una recuperació de la inversió, una disminució de l'atur i un increment important de la inversió exterior. Llàstima que enmig de tanta eufòria només es va aconseguir la reducció del dèficit de les administracions públiques d'un 1%. En aquest quadrienni, o com a mínim en els darrers dos anys, s'hauria d'haver iniciat un control més estricte de la despesa pública i un canvi en la valoració real de la pesseta que evités la disminució de les exportacions o com a mínim els problemes que patien les empreses i que acabarien desembocant en el seu tancament.

Aquesta alegria pressupostària no continguda va obligar l'any 89 a restringir, encara que només fos temporalment, el crèdit bancari, a apujar els tipus d'interès, a deixar un terç del deute públic en mans de capital no resident, a augmentar el diferencial d'inflació i a patir el dèficit de la balança exterior. D'aquesta manera arribem a la manca de competitivitat de les empreses que han de vendre als mateixos preus amb desigualtat, però, amb els costos de la resta de les empreses europees. A les causes que s'han anunciat anteriorment s'han d'afegir els alts costos de la seguretat social, l'alt cost de l'energia i les desfavorables condicions que es donen en el tractament fiscal de la inversió per a recerca i desenvolupament empresarial.

Enquadrat en aquest marc, el mes de febrer d'enguany, se signa el Tractat de Maastricht, la vessant política del qual no ens plantejarà massa dificultats; ben diferent és la situació pel que fa a la unió econòmica i monetària. Per tal d'evitar aquestes dificultats, les nostres propostes de resolució números 3 i 4 van dirigides a introduir en els pressupostos generals de l'Estat mesures correctores; la nostra Proposta número 5, mesures que afavoreixin l'activitat empresarial; les propostes 6 i 9, aportacions que tenen com a objectiu la millora de la formació ocupacional i la incentivació empresarial per la via de racionalitzar l'impost de societats; finalment, la nostra Proposta número 2 recull decididament la vocació europeista del nostre partit malgrat les dificultats que la construcció d'Europa ens planteja, i demanem d'avançar, decididament, en la construcció d'una Europa dels pobles i dels ciutadans.

En aquest sentit, manifestem el recolzament a l'esperit de Maastricht aplicat a la seva correcta lectura i instem el Consell Executiu a posar en coneixement del Govern central el contingut del debat substanciat en aquest Parlament expressant explícitament l'adhesió de tots els grups parlamentaris al Tractat de Maastricht. En aquesta mateixa línia instem el Govern de la Generalitat a establir les negociacions necessàries per tal que totes les institucions catalanes, espanyoles i europees col·laborin per tal d'aconseguir que tots els estats membres ratifiquin el Tractat de Maastricht en l'àmbit dels parlaments respectius. I també instem, en aquesta mateixa Proposta de resolució, el Consell Executiu a iniciar una campanya de formació i d'informació als ciutadans relativa al Tractat de Maastricht.

Amb els cinc grans blocs que es contenen a les nostres propostes de resolució proposem la reestructuració de la despesa pública, la reducció del dèficit, la disminució de la despesa corrent, el manteniment de les inversions, una previsió pressupostària per als propers quatre anys que suposi garantir el compliment de les exigències del Pla de convergència, del Pla de convergència en la seva vessant econòmica tot recollint en les mesures pressupostàries el necessari recolzament a la inversió. Plantegem mesures que afavoreixen la petita i la mitjana empresa mitjançant l'elaboració d'un programa que faciliti la inversió i l'accés als mercats financers.

Es conté també a les nostres propostes el control de les quotes que paguen les empreses per formació ocupacional, per tal que l'aplicació es faci directament per les associacions empresarials, que són les que coneixen les necessitats de les empreses, sota associacions empresarials amb el control de la Conselleria de Treball. Però una millora de la competitivitat no requereix només una adequada formació, sinó també l'adequació de les nostres petites i mitjanes empreses al que és l'entorn tecnològic europeu; incorporem també un tractament fiscal que potenciï la inversió en recerca i desenvolupament tecnològic. Les duplicitats i descoordinacions tenen així mateix un cost important per ser competitives, per la qual cosa, proposem mesures de coordinació dels recursos públics destinats a recerca i que provenen de la Comunitat Econòmica Europea, juntament amb els de la iniciativa privada.

Vull posar de manifest el recolzament al Tractat de la unió política i econòmica d'Europa imposada per la decidida voluntat dels pobles i els ciutadans, per la qual cosa, el nostre Grup Parlamentari estima que cal evitar la renegociació i l'obertura del text que podrien pertorbar encara més el procés, complementant-lo, això sí, però en via interpretativa. En aquesta mateixa línia, entenem que cal evitar el desconeixement real del Tractat, que el faria inviable, ja que provocaria rebuig. Cal garantir el principi de subsidiarietat en el sentit que el que pugui fer l'administració més propera no ho faci l'administració més llunyana i que ha d'aconseguir feina estable i garantir la formació ocupacional. I cal que arribi a concretar-se un important fons de cohesió social.

Tot això està condensat en les set propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Popular, per a les quals demano el vot favorable de les senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya ha presentat set propostes de resolució que recullen substancialment les nostres opinions polítiques expressades ja des d'aquesta tribuna, les resumeix i pretén, naturalment, l'aprovació d'aquest Parlament, perquè entenem que són les que expressen, en sintonia amb l'opinió del Parlament Europeu, la nostra opinió i l'opinió que ha d'expressar la cambra sobre el Tractat de Maastricht.

El procés de construcció europea és un procés complex, és un procés que té, sens dubte, moltes dificultats perquè es va iniciar —com ja s'ha dit reiteradament— amb uns objectius, essencialment, econòmics, de mercat únic, després s'ha anat, s'intenta anar més enllà, però malauradament Europa s'està construint a dues velocitats; dues velocitats no tant, ni únicament entre estats, però sí sobretot en la velocitat de la construcció econòmica que és una i la construcció política, la construcció democràtica i la construcció social d'Europa, que van a una altra velocitat.

El Tractat de Maastricht és, per nosaltres, un pas endavant; és, sens dubte, un pas important perquè, tal com assenyalarem després en comentar les nostres propostes de resolució, avança, apunta sobretot avenços en determinats aspectes que —entenen— ens poden acostar a aquesta Europa que volem política, social, més solidària. Dóna aquests passos, aquests petits passos, però té encara dèficits molt importants que també cal assenyalar amb claredat, precisament per superar-los, precisament des d'aquesta voluntat de construcció d'aquesta Europa. Per això nosaltres fugim de triomfalismes que tampoc es corresponen després, malauradament, amb la realitat. Pensem que un dels aspectes que cal fer entre tots és informar adequadament sobre el Tractat de Maastricht, informar d'aquells aspectes positius, dels avenços que comporta, però també, molt clarament, de les seves insuficiències per ser entre tots capaços de superar-les, capaços d'avançar en aquesta direcció.

Per tant, entenem que no és bo que les posicions polítiques quedin confoses, que cal... des de possibles acords bàsics en determinades qüestions, però cal marcar molt clarament les opinions de cadascú, perquè cal —hi insisteixo— que els ciutadans ho coneguin amb tota claredat.

La nostra resolució segona, que ha quedat com és obvi com a primera, parteix, precisament, d'aquesta consideració, d'aquesta premissa, parteix d'aquesta necessitat, a partir de la importància cabdal del Tractat de Maastricht marca un primer punt d'informació. Crec que la informació al ciutadans que ha estat molt minsa, molt insuficient fins ara i que tots en som responsables, però que d'una manera fonamental, les nostres institucions tenen aquí una responsabilitat més gran; entenem que tots plegats hem d'ajudar a aquesta més gran informació, des de la nostra formació política ho hem fet, però pretenem que s'insti el Consell Executiu a portar a terme una àmplia campanya informativa sobre els continguts del Tractat de Maastricht.

Nosaltres entenem també que el Tractat de Maastricht encaixa perfectament amb el que assenyala la Constitució en l'article 92 quan expressa la possibilitat que els ciutadans de l'Estat espanyol siguin consultats en referèndum en qüestions —diu textualment la Constitució— «de transcendència especial».

Nosaltres pensem que, juntament amb aquesta campanya informativa, cal un referèndum precisament perquè el Tractat té

aquesta transcendència especial per al nostre país, i vollem assenyalar, en contraposició a desafortunades opinions que s'han expressat públicament, que el referèndum dintre del marc constitucional del nostre país és una fórmula democràtica de participació dels ciutadans, que ha d'anar acompanyada, sens dubte, de la informació adient, però que és una manera d'expressar, els ciutadans, la seva voluntat de compromisos importants per al nostre Estat, que comporten —com s'ha dit encertadament— pèrdua de sobirania; que els ciutadans ho han de conèixer, han de conèixer quin és l'abast d'aquests tractats, i pensem que no es pot acceptar l'argument de la complexitat del Tractat, que és cert que la té —i molta—, perquè aleshores mai es sometrien al referèndum dels ciutadans constitucions o estatuts d'autonomia, que també tenen complexitats importants.

El Tractat de Maastricht és complex, però es poden expressar amb claretat quins són els seus aspectes més positius; es poden expressar, també, amb claretat quins són els aspectes negatius; es pot expressar què és el que comporta per al nostre país, quines són les seves responsabilitats, quins són els seus compromisos, quines possibilitats obre, i tot això els ciutadans ho han de poder ratificar amb el seu vot.

Crec que el referèndum en relació amb el Tractat de Maastricht és una prova de confiança en les institucions democràtiques; és una prova de confiança en la capacitat dels ciutadans de l'Estat espanyol, i és una prova de confiança en les mateixes forces polítiques que han de demostrar, precisament, la seva capacitat per explicar seriosament, amb rigor i amb profunditat els continguts de Maastricht.

La nostra tercera resolució..., perdó, Proposta de resolució —efectivament—, pretén, d'una manera no gens original, recollir substancialment el que ha dit el Parlament Europeu en relació amb el Tractat de Maastricht. Pretén assenyalar aquells aspectes més positius del Tractat, que representen un avenç; pretén, també, fer, com fem nosaltres, aquesta valoració positiva —assenyalant aquests aspectes crítics, però aquesta valoració positiva del Tractat— assenyalant com a primera qüestió que representa un pas endavant; en primer lloc, perquè s'estableix, ja, la unió política. És cert que pels imperatius de la negociació no s'explicita encara el contingut federal que hauria de tenir aquesta unió política i, fins i tot, el nom d'unio política tampoc s'expressa clarament en el Tractat, però és cert que es fixa, ja, en el Tractat aquest contingut, aquest caràcter polític i, per tant, aquesta constitució és un element positiu. També, encara que moderadament, s'augmenten els poders del Parlament Europeu que continua essent, malauradament, el gran dèficit democràtic de la construcció de l'entitat europea. I continua essent el gran dèficit democràtic, perquè és un parlament que estrictament no podem considerar que correspongui al que ha de ser un parlament: no té les facultats, els poders, d'un parlament. I ara d'una manera molt minsa, molt tímida, es comencen a introduir o s'augmenten mínimament els poders del Parlament Europeu: vol dir que s'apunta aquesta possibilitat, vol dir que hi ha petits avenços en aquesta línia.

S'ha parlat, també ja reiteradament, del principi de subsidiarietat que, en tot cas, és positiu pel que pot comportar de descentralització en la gestió i el poder polític, però que cal interpretar en el procés de construcció europea, mai com una possibilitat que els estats els retallin, precisament retallin el poder de la Comunitat Europea en benefici del manteniment dels

poders estatals, com es pretén fer ara, per exemple, per part de Gran Bretanya.

També hi ha petits avenços en relació amb la política social. És un avenç el reconeixement de la ciutadania europea, encara que he de dir que també hi ha aspectes que no estan prou recollits, però sí l'extensió del vot. Els compromisos en relació amb la política del medi ambient que es recullen en el Tractat també són positius, i nosaltres els recollim, així com també el que és la construcció pròpiament econòmica, per tant, la creació d'una moneda única, i el banc central europeu amb els inconvenients que, per a nosaltres, també té aquesta creació.

Nosaltres entenem, alhora, que hi ha dèficits importants que hem d'assenyalar, precisament per intentar superar-los. El banc central europeu no té un control democràtic de les institucions democràtiques sobre la seva gestió, no hi ha un procediment de codecisió amb el Parlament Europeu, les qüestions de política de seguretat i de política exterior encara continuen sotmeses, i nosaltres entenem que això avui és absolut, a la OTAN i a la UEO. El mateix Parlament Europeu assenyalava que fins i tot no tenen ni capacitat d'intervenció des del Parlament Europeu, que no hi ha cap control parlamentari. Nosaltres entenem que la política de seguretat i l'exterior d'Europa han de ser bàsicament decidides pel Parlament Europeu i les institucions europees, i així ho assenyalarem aquí també.

Des del punt de vista social, des del punt de vista d'equilibri regional, és molt escàs el que s'assenyala en el Tractat de Maastricht, i nosaltres assenyalarem en aquesta Proposta de resolució totes aquestes qüestions que —hi insisteixo— bàsicament coincideixen amb el que es va aprovar al Parlament Europeu i que, per tant, esperem que siguin aprovades per tot aquest Parlament.

En la quarta resolució nosaltres demanem una modificació radical i expressem la nostra oposició al Pla de convergència amb Europa aprovat per l'Estat espanyol. Ens oposem als indicadors, als objectius macroeconòmics que es fixa, que entenem que no són assumibles i que pretenen anar més enllà de les mateixes exigències de Maastricht i, sobretot, demanem que hi hagi un canvi substancial en la política econòmica del Govern, que no podem confondre amb els objectius de Maastricht, perquè aquesta permeti al nostre país reformes estructurals per a l'enfortiment del teixit productiu i per propiciar la convergència real amb Europa, la convergència amb qualitat de vida, la convergència en el benestar dels ciutadans. Pensem que el Parlament de Catalunya ha de demanar —i així ho assenyalarem— al Consell Executiu que promogui el diàleg entre les forces polítiques i socials perquè es puguin assolir consensuadament aquests objectius.

Nosaltres demanem, amb la cinquena, que les institucions catalanes participin en la construcció d'Europa mitjançant la presència de la Generalitat, la participació en aquelles decisions europees que afectin les nostres competències, i el reconeixement i la presència en peu d'igualtat de la llengua i la cultura catalanes, de la nostra realitat cultural i lingüística, a les institucions comunitàries i als mitjans de comunicació.

També nosaltres demanem, perquè entenem que és un element indispensable perquè el Tractat de Maastricht pugui tirar endavant, que s'apliquin, que es compleixin, que es tirin endavant, els acords anomenats «paquet Delors-2», que és el complement indispensable per fer possible el Tractat de Maastricht.

I finalment per acabar, nosaltres, precisament atesa la importància extraordinària que té tot aquest procés per a Catalunya i atesa, també, la complexitat que comporta aquest procés, tot i tenint en compte que s'ha nomenat recentment el Comissionat per a les Actuacions Exteriors del Consell Executiu de la Generalitat, demanem que el Parlament acordi la seva compareixença, almenys una vegada en cada període de sessions, per retre compte al Parlament de la seva gestió política en aquesta tasca que tots coincidim a assenyalar que és extraordinàriament important per a Catalunya.

Res més, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat un total de deu propostes de resolució, convertides per l'art d'encantament que imposen les majories parlamentàries en la Mesa d'aquesta cambra en nou. La segona d'aquestes... *(Remor de veus.)*

Digui'm, senyor conseller?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Si us plau, no obrin diàleg. Per favor, segueixi.

El Sr. CAROD-ROVIRA: No, nosaltres estem sempre oberts al diàleg, i encara més amb els il·lustres representants...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: ...amb els senyors diputats; amb la cambra, sí, en tot cas, per favor.

El Sr. CAROD-ROVIRA: ...del Govern de Catalunya.

La segona de les nostres propostes, doncs, és la que fa referència a l'impacte dels acords de Maastricht per al futur de Catalunya, motiu pel qual, d'acord amb el que va ser la nostra intervenció d'ahir, creiem que, ja que en el seu moment va ser convocat un referèndum a l'Estat espanyol sobre l'entrada, o no, de l'Estat espanyol a participar de les estructures de l'OTAN, referida, doncs, exclusivament a un tema d'àmbit militar, considerant, doncs, que l'impacte de Maastricht afecta, no només l'àmbit militar, sinó absolutament tots els aspectes de la vida pública de la nostra societat i del conjunt de territoris de l'actual Estat espanyol, entenem que, si hi va haver motius lògics per a la convocatòria d'aquell referèndum, aquests motius ara subsisteixen amb la mateixa intensitat i, si més no pel cap baix, amb els mateixos drets que en aquell moment. I tots els ciutadans, doncs, han de tenir la possibilitat d'expressar la seva opinió al respecte, deixant ben clar, com vam dir ahir i avui ho repetim, que nosaltres sollicitem la convocatòria d'un referèndum per votar sí a Maastricht.

Una altra de les nostres propostes és la que fa referència a la presència de la llengua catalana a les institucions comunitàries. De la mateixa manera que no ens avenim –ni ens hi resignem, tampoc– a acostumar-nos que tota la vida hàgim d'estar parlant de normalització lingüística a Catalunya, com si aquest fos un procés, un període i una etapa per a la qual no es preveu un final feliç, en la mesura que la llengua aconsegueixi les funcions normals que ja aconsegueix en altres societats normals, tampoc no prenem com a definitiu l'acord del Parlament Europeu de reconeixement del caràcter comunitari de la llengua catalana, si-

nó que entenem que l'objectiu i l'horitzó hauria de ser aspirar, almenys, als mateixos drets de què altres grups lingüístics i demogràfics semblants al nostre ja disposen en aquests moments a les institucions comunitàries.

Per altra banda, com hem demanat en distintes ocasions, i aquesta és una proposta que, almenys en els programes electorals, és assumida per la major part de grups d'aquesta cambra, entenem que és bo també que es plantegi la conveniència que Catalunya, en tant que, segons diuen, segons diu el marc institucional actual en vigència, és una nacionalitat autònoma, això sigui reconegut en la mesura que aquesta nacionalitat autònoma pugui ser convertida en circumscripció electoral per a les eleccions al Parlament Europeu.

Paral·lelament a aquesta petició, n'incloem un altra, la cinquena de les nostres propostes, on expresseu també la necessitat que el Govern de Catalunya obri unes delegacions institucionals permanents a Brussel·les i a Estrasburg, delegacions que haurien de ser la representació institucional del Govern de Catalunya davant les instàncies europees com a millor manera de fer un seguiment directe del ritme creixent de construcció de la unió europea i, al mateix temps, de vetllar pels interessos catalans de tot ordre –d'ordre econòmic, d'ordre social, d'ordre cultural i d'ordre polític– davant la Comunitat Europea.

Una altra de les nostres propostes de resolució és aquella que, aprofitant que ja en aquests moments un organisme com l'Assemblea de les Regions Europees i, pel que sembla, alguna de les personalitats descrites aquí com a senyeres de la política catalana hi té alguna cosa a veure, fóra bo que aquesta Assemblea de les Regions Europees pogués impulsar un estat d'opinió, en el conjunt dels pobles d'Europa, favorable a una doble proposta: per una banda, a la creació d'una instància jurídica europea d'apel·lació, en la qual poguessin ser resolts els litigis entre els estats i els poders substatals –els poders autònoms, regionals o descentralitzats– en aquells conflictes de competències que siguin –això, sí– relatius a temes d'àmbit comunitari i, al mateix temps, en una proposta que també és assumida per la major part de grups de la cambra, si més no en el seu programa electoral, i, si més no, cada quatre anys, la creació d'una segona cambra del Parlament Europeu de representació territorial de les nacions sense estat i de les regions d'Europa.

Hi ha un aspecte que és clau, i és aquell que fa referència a la necessitat que, en totes aquelles àrees en què el Govern català disposi de competències exclusives, marcades per l'Estatut, o bé en aquells casos en què es tractin temes que afectin d'una manera directa, al marge de quin sigui el nivell de competències de què disposi el Govern, afers relacionats amb Catalunya, que el Govern de Catalunya pugui estar directament representat en les delegacions de l'Estat espanyol que negociïn davant la Comunitat Europea, de tal forma que així ens podríem estalviar elements desagradables com els que hi va haver –i com denunciàvem ahir– en el moment que es negociava aquesta entrada en el tema concret de l'agricultura.

Hi ha un panorama polític negatiu que en alguns aspectes es dibuixa a Europa i que ahir també nosaltres anunciàvem: l'aparició de brots de xenofòbia i de brots de racisme, motiu pel qual creiem que fóra bo que el Parlament es pronunciés a favor d'una configuració d'Europa basada en el respecte a la pluralitat i a la tolerància d'opcions i d'opinions.

Aquest mateix Parlament, d'acord amb la mancança, amb el dèficit de política social que ahir nosaltres indicàvem que tenien aquests acords de Maastricht, entenem que hauria de fer incís en el fet que l'Europa social hauria d'anar concretant aquests principis de no només preocupació, sinó «priorització» pels temes socials, de manera que es desenvolupin i es puguin executar com a garantia de l'augment de qualitat de vida per al conjunt de ciutadans comunitaris i, d'una manera més particular, òbviament, d'aquells sectors socials més desafavorits i que, per tant, més ho necessiten.

Cal interpretar, doncs, com a voluntat de tenacitat per part nostra el fet que per un error mecanogràfic hàgim posat en aquesta resolució que «El Parlament de Catalunya expressa la seva voluntat de treballar, la seva voluntat de treballar...»: no és només un error mecanogràfic, sinó que en tot cas el mecanògraf el que ha fet aquí és interpretar l'enorme voluntat de treballar que nosaltres entenem que el Parlament de Catalunya i el Parlament Europeu havien de tenir i les seves institucions en aquesta línia de l'Europa social que proposem.

I, finalment, com a cloenda, com a filosofia política que inclou totes les nostres propostes, assumint també, recollint l'esperit federalista dels principis fundacionals del moviment europeu —i m'estavio ara de dir fa anys i fa dècades en quins rengles ideològics se situaven els promotors i els qui defensaven de Catalunya estant aquest moviment federalista europeu—, la nostra voluntat que la futura estructuració política del continent adopti una federació de pobles d'Europa, en la qual el poble català hi sigui també present com a garantia, per una banda, que pugui quedar assegurada l'expressió nacional de la cultura i, per altra banda, la institucionalització política de la nostra personalitat nacional.

Òbviament que aquestes són propostes que, de les intencions que expressava fa uns instants l'il·lustre portaveu del Grup Socialista tot fa pensar i no només pensar, sinó que hi ha arguments rigurosament científics que assegurin que tindran, almenys ja des d'aquest moment, el vot contrari del Grup Socialista, òbviament, pel mateix equilibri i per la mateixa convergència de criteris entre el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió, previsiblement passarà, doncs, el mateix per part del Grup del Govern... I això ja, probablement, ens hauria estalviat —i tots hi hauríem sortit guanyant— les intervencions dels altres tres grups que avui hem fet ús de la paraula en aquesta cambra. Malgrat tot, no hem volgut renunciar al dret parlamentari que ens corresponia d'expressar la nostra opinió, segurs, com estem, de l'enorme interès que totes i cadascuna de les propostes dels grups de l'oposició provoquen, sense cap mena de dubte, entre els grups majoritaris de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara la defensa de les propostes de resolució del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per fer-ho, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roig.

El Sr. ROIG: Senyor president, senyores i senyors diputats. Permeti'm, senyor president, que abans de res expressi la meua satisfacció i orgull per poder-me dirigir per primera vegada a aquesta cambra, legítima representació del poble de Catalunya.

Al llarg d'aquests tres dies aquesta cambra ha pogut fer un debat sobre el Tractat de Maastricht aprofundint en aquells aspectes negatius i positius que l'aplicació del Tractat pot repre-

sentar per a Catalunya i per als ciutadans de Catalunya, vist tot això, en funció, lògicament, dels diferents plantejaments o les diferents opcions i visions de cada opció política. Nosaltres creiem que els objectius que s'havien marcat amb la convocatòria d'aquest debat s'han complert a bastament: d'una part, l'anàlisi, com ja deia, dels pros i contres que per a nosaltres representa el Tractat de la Unió Europea; i, d'una altra banda, l'explicació als ciutadans de Catalunya de què és, què representa, cap a on ens porta Maastricht, aprofitant, precisament, el ressò i la projecció que aquesta cambra té entre els ciutadans catalans.

És cert que han existit durant les diferents intervencions temptacions, òbviament legítimes, de desviar el debat cap altres temes de política general tant a nivell de Catalunya com a nivell de l'Estat. Però crec que també és cert que existeix un posicionament unànim per part de tots els grups i partits de la cambra favorable al procés d'unió europea i al Tractat de Maastricht.

Però hem de presentar unes resolucions, i com s'ha dit ja aquí, pel portaveu del PSC, l'Higini Clotas, nosaltres havíem presentat inicialment una proposta de vuit resolucions; d'aquestes vuit resolucions, a partir de les converses que hem mantingut, hem arribat a l'acord de transaccionar-ne set i mantindrem aquesta última, aquesta vuitena Proposició de resolució. Això ha estat fruit d'un diàleg, d'un desig de poder arribar a acords. Jo en això vull dir que aquest desig de pacte o aquesta intenció de poder arribar a acords en tot això, en el que fa referència als pactes i a les transaccions, és una qüestió bidireccional, que té dues direccions i que, per tant, hi ha d'haver la voluntat dels diferents grups. Nosaltres, també de dir, que ja ens hauria agradat poder arribar a un acord unànim amb tots els grups de la cambra en una sola proposició de resolució, possiblement, que abraqués tots els aspectes que s'han tractat durant el debat.

Això no ha estat possible; per tant, jo ja anuncio la retirada de les Propostes de resolució 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7, que havíem presentat el nostre Grup, i el manteniment de la Proposta de resolució número 8. Així mateix també he d'anunciar que votarem a favor de la Proposta número 7, del Partit dels Socialistes de Catalunya, perquè entenem, en primer lloc, que està dins de la línia del diàleg que el conseller Macià Alavedra va fer ahir en la seva exposició i perquè s'han introduït aquelles modificacions que nosaltres havíem plantejat. I, per tant, votarem a favor aquesta Proposició. I vull dir, a més, que amb el benentès que aquesta coordinació, que és la que planteja la Resolució, s'hauria de fer el més àmplia possible, a través de l'ARE, lògicament, a través del Consell dels Poders Locals i Regionals i a través de la Comissió Parlamentària de Política Regional del Parlament Europeu.

En relació amb la Proposició número 4, dels socialistes, i en la qual no s'ha pogut arribar a un acord, anuncio també ja des d'aquest moment que el nostre Grup hi votarà en contra. Votarem, també, en contra de les altres proposicions, de les proposicions de tots els altres grups i partits polítics, perquè tot i que entenem que hi ha molts aspectes, molts punts de coincidència, les nostres propostes —aquestes propostes transaccionades i la vuitena— donen resposta a tots els plantejaments, a tots els problemes que durant el debat s'han fet. Per tant, entenem que donem resposta a tots aquells aspectes importants que s'han plantejat durant el debat i per això em permeto ja demanar el suport de tota la cambra a aquestes propostes.

S'ha dit en aquesta cambra, en paraules del conseller Alavedra, que el Tractat de Maastricht suposa un nou impuls en el procés d'integració europea i també que Catalunya ha tingut des de sempre una vocació europea; per tant, des d'una perspectiva autonòmica, Maastricht pot suposar un pas endavant. D'aquí aquesta primera resolució, o Proposta de resolució, transaccionada que diu: «El Parlament de Catalunya creu que el Tractat de la Unió Europea és un element important i necessari per avançar en el procés d'integració europea, que ha de permetre el progrés econòmic i social dels pobles d'Europa. És per això que mostra la seva preocupació que aquest procés quedi entrebancat pels problemes econòmics i financers sorgits aquests dies o per reticències socials i polítiques, encara que siguin legítimes, manifestades per alguns pobles o grups polítics.

»Per tot l'anterior, el Parlament de Catalunya manifesta el seu suport a la ratificació del Tractat d'Unió Europea signat a Maastricht i expressa la seva confiança que s'assolirà una ràpida ratificació del Tractat per part de tots els estats membres i acorda que el Govern de la Generalitat traslladi al Govern de l'Estat aquesta posició favorable del Parlament i insta que les diferents institucions catalanes i europees facin tots els esforços que calguin per aconseguir la ratificació per tots els estats membres i per l'acceptació d'aquest per la gran majoria de ciutadans europeus.»

La creació del Comitè de Regions, avui presidit pel president Pujol, malgrat les seves limitacions, és un pas important per a Catalunya i per a la construcció de les regions europees. D'aquí aquesta proposta de resolució, també transaccionada, que diu: «El Parlament de Catalunya manifesta la seva satisfacció per la creació del Comitè de les Regions que representa un pas important, encara que no suficient, i que podrà jugar un paper important en el reforçament de la legitimitat democràtica i del propi principi de la subsidiarietat i ha de permetre a Catalunya presentar i recolzar els seus problemes i interessos de forma directa.

»El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat perquè faci les gestions oportunes prop del Govern central i les institucions europees a fi que el Comitè de les Regions esdevingui en un futur un òrgan determinant per als assumptes que afectin els governs regionals i els ens locals.»

És evident que la nostra voluntat, que ja s'ha fet manifesta, de participar en la construcció d'Europa, de l'Europa única, ha de ser des de la nostra realitat lingüística i cultural. Ahir es deia, també, «des de la nostra diversitat». Per això proposem en aquesta proposta de resolució transaccionada: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a vetllar perquè la promoció i la consolidació de la llengua i la cultura catalanes tinguin el tractament que els corresponen i quedin garantides suficientment en el context de la diversitat cultural i lingüística dels estats i les regions d'Europa del Tractat de la Unió Europea.»

S'ha fet palès, també, durant aquest debat, que els objectius de mercat únic, moneda única, banc central europeu, etcètera, no tindrien sentit si no anessin acompanyats d'una clara i rigorosa política social que caldrà concretar, òbviament, en futures propostes. Proposem: «El Parlament de Catalunya manifesta la seva satisfacció pels compromisos de cohesió econòmica i social que expressa el Tractat d'Unió Europea, i insta el Govern de la Generalitat a vetllar pel ple compliment de les previsions contingudes en el Tractat de la Unió Europea en matèria de po-

lítica social, en especial en la plena aplicació de la Carta social de 1989 i en el reforçament del paper dels interlocutors socials.»

No podem pensar en la construcció de l'Europa única si no és a partir de la legitimitat democràtica i cal remarcar que, tot i existint dèficits evidents, el progrés democràtic de les institucions comunitàries és molt important. Tot i això, presentem una Proposta, la que fa referència a la 5, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i a la 3, del PSC, dient que «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a vetllar perquè el procés de construcció europea es realitzi en el marc d'un ple reforçament de la legitimitat democràtica de les institucions comunitàries. Així mateix, el Parlament de Catalunya expressa la seva satisfacció per l'adopció en el Tractat d'Unió del concepte de ciutadania europea.»

Existeix, és cert, el perill d'interpretacions diferents sobre el principi de subsidiarietat, interpretacions que podrien significar un perill per als interessos de Catalunya. Per això caldrà vetllar pel compliment dels articles, especialment de l'a) i del 3b): «Les decisions seran preses de la forma més pròxima possible als ciutadans»; «La Comunitat intervindrà tan sols quan els objectius de l'acció prevista no puguin realitzar-se d'una altra manera.» És a dir, que tot allò que es pugui fer des dels ajuntaments, des dels consells comarcals, des de les regions, des de les autonomies, no hagi de fer-se per part de la Comunitat. El Parlament en aquest sentit, la Resolució del Parlament de Catalunya expressa el seu ple suport a l'objectiu fixat en el Tractat de la Unió Europea d'adopció de les decisions de la forma més propera als ciutadans, com també a l'actuació de la Comunitat conforme al principi de subsidiarietat. En aquest sentit «insta el Govern de la Generalitat a vetllar perquè l'aplicació d'aquest principi permeti augmentar l'eficàcia en la gestió i una consolidació del paper de les regions i els ens locals en el procés de construcció europea».

Caldrà deixar de pensar en una Europa de dues velocitats i avançar cap a una Europa unida que pogués aprofitar des d'un primer moment els avantatges de la moneda única. En definitiva, i malgrat que la voluntat de Maastricht és contrària a l'Europa de dues velocitats, aquesta possibilitat està prevista implícitament. Per tant, d'aquí la proposta que es fa dient: «El Parlament de Catalunya, convençut dels avantatges de la formació de la unió econòmica i monetària i davant la possibilitat que aquesta unió afecti inicialment només alguns estats membres, insta al Govern de la Generalitat que faci les gestions adients prop del Govern central perquè aquest prengui les mesures oportunes perquè l'Estat espanyol sigui un dels països del grup inicial de la Unió Monetària, amb l'esforç i la col·laboració de totes les forces polítiques, socials i econòmiques, amb la certesa que tots els ciutadans col·laboraran en l'assoliment d'aquest objectiu.»

S'ha dit també en diferents moments del debat i crec que en això estarem tots absolutament d'acord —jo mateix hi he fet referència al principi de la meua exposició— amb la necessitat de fer un esforç important per fer arribar, informar els ciutadans del vertader abast del Tractat de Maastricht; pensem, precisament, que aquest debat haurà contribuït a millorar la informació que sobre el Tractat tenien els ciutadans de Catalunya.

I aquesta és la proposta de resolució número 8, proposta del Grup de Convergència i Unió, que diu: «El Parlament de Cata-

lunya creu que moltes de les dificultats sorgides en el procés de ratificació del Tractat de la Unió Europea són derivades d'una manca d'informació, o bé de l'existència d'una informació interessada i contrària al contingut del Tractat. Per això insta el Govern de la Generalitat perquè per si mateix o en cooperació amb altres institucions continuï portant a terme les campanyes informatives necessàries per garantir la informació suficient sobre el Tractat de la Unió Europea a tots els ciutadans.»

La importància de Maastricht, la necessitat de fer efectiva la voluntat de Catalunya de participar en la construcció de l'Europa única, em permet, en aquests moments, demanar el suport de tots els diputats i diputades de la cambra en aquestes propostes de resolució, que bé de forma transaccionada o la vuitena que presenta el Grup de Convergència i Unió proposa a la cambra.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara procedir a la votació de les corresponents propostes de resolució.

En primer lloc, indicar que votarem les esmenes no transaccionades del Grup Parlamentari Socialista, ja que les esmenes transaccionades com indica el Reglament es votaran en el moment que es votin les propostes de resolució, votades les propostes de resolució del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Per tant, votarem separatament. En primer lloc, la proposta número 4.

Vots a favor d'aquesta proposta?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

Correspon ara votar la proposta de resolució número 7, amb el benentès que una part d'aquesta proposta, l'últim paràgraf, ha estat retirat, per tant, el primer paràgraf i l'únic que queda.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha estat aprovada per 94 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció.

Corresponen ara votar les propostes de resolució del Grup Parlamentari Popular.

Es demana votació separada, senyor Roc Fuentes?

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president, per demanar votació separada de l'1, 5 i 8 per un cantó, 3, 4 i 6 per un altre, i 2, 7 i 9, per un altre.

Perdó, la número 1, evidentment, no es pot admetre a votació perquè...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: L'1 no es pot votar. O sigui, la 5 i la 8, la 3, la 4, la 5 i la 6, la 2, la 7 i la 4.

El senyor Carod-Rovira?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president, nosaltres proposaríem, i al final acostuma a ser més ràpid, que les votésim totes separatament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: D'acord.

El Sr. CAROD-ROVIRA: I en tot cas només en la proposta de resolució que és la número 2, que el segon paràgraf es votés a banda.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Separadament, el segon paràgraf?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Separadament el segon paràgraf, sí.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Dels tres, el segon separat?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Justament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Molt bé, moltes gràcies. Doncs, comencem votant aquesta proposta de resolució número 2, tot llevat del segon paràgraf.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La part d'aquesta proposta que s'ha sotmès a votació ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 94 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el paràgraf indicat per l'il·lustre diputat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest paràgraf ha estat rebutjat per 7 vots a favor, 94 en contra, 16 abstencions.

Correspon la proposta de resolució número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la proposta número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 94 en contra i 9 abstencions.

Proposta de resolució número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 101 en contra i 9 abstencions.

Proposta de resolució número 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció.

I la darrera, la proposta número 9.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 94 en contra i 7 abstencions.

Corresponen ara votar les propostes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Seguim votant una per una?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, nosaltres demanaríem votació separada dels dos apartats de la segona.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Quins dos apartats?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Dos apartats de la segona.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Ah!, els dos apartats, d'acord.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Després demanaríem votació, votació a la tercera, de la primera part; o sigui a la tercera proposta de resolució...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: De la tercera proposta sí.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: ...n'hi ha nou per un cantó...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Nou punts, sí.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: ...després n'hi ha nou més per un altre.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí, els nou primers separats dels altres.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Exacte, dels primers nou, no, sinó dels altres, la primera separada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: El primer bloc separat de l'altre bloc. Perfecte.

(Remor de veus.)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: No, no. Del segon bloc la primera...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Ah!, la que diu «banc central europeu».

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, la primera i la quarta del segon bloc, separades.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: D'acord, d'acord.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: I la vuitena, a part.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: També separada la vuitena. O sigui separades: la una, la quarta i la vuitena. Poden anar conjuntes aquestes tres?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: La una i la quarta sí, la vuitena no.

(Remor de veus.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: I després votació separada de la cinquena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Dels dos punts separats?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Els dos punts junts. La proposició cinquena, votació separada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Separada. Hi ha alguna altra observació? Si no hi ha cap altra observació, procedirem a votar de la següent manera: en primer lloc, votarem el punt 1 de la proposta segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt 1 ha estat rebutjat per 23 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció.

Punt segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció.

Votarem ara el punt 1 a) i 4 a) del segon bloc —per entendre'ns— és a dir, «el banc central europeu» comença i «en els protocols». Aquests dos punts, queda clar?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han estat rebutjats per 16 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció.

Votarem ara el 8 a), és dir: «el Tractat no parla de les llengües», etcètera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt vuitè ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 94 en contra i 7 abstencions.

Atenció, votarem ara la proposta de resolució cinquena. Això ens permetrà votar després tot el bloc. Proposta de resolució cinquena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La cinquena proposta de resolució ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 94 en contra i 7 abstencions.

Correspon ara votar la resta de la tercera, la quarta, la sisena, la setena, del Grup Parlamentari d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest conjunt de propostes han estat rebutjades per 23 vots a favor, 95 en contra i cap abstenció.

Correspon ara votar les propostes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Senyor Simó té la paraula. Simó Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Nosaltres demanaríem votació separada de la setena, vuitena i novena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Separada cada una d'elles o poden anar conjuntes.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Poden anar conjuntes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Alguna altra observació. En tot cas, votarem aquest conjunt en primer lloc, la setena, la vuitena i la novena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta sisena, setena i vuitena i novena propostes de resolució han estat rebutjades per 25 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció... 95 en contra, perdó, i cap abstenció.

Correspon ara votar la resta de proposicions del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, és a dir, la segona, la tercera, la quarta, la cinquena, la sisena i la desena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes segona, tercera, quarta, cinquena, sisena i desena han estat rebutjades per 16 vots a favor, 102 en contra i cap abstenció.

Correspon ara votar, en primer lloc, la proposta de resolució número 8, que és l'única que resta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Vots a favor d'aquesta proposta?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha estat aprovada per 64 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Votarem ara les propostes de resolució transaccionades. Es poden votar conjuntament? Doncs, es sotmeten a votació totes les propostes de resolució transaccionades pel Grup Parlamentari Socialista i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Diversos sectors de la Cambra no participen en la votació.)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes de resolució han estat aprovades per 95 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Algun grup desitja fer explicació de vot? El senyor Simó Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats... *(Remor de veus.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Permeti'm un moment. Si us plau, prego silenci. Silenci, si us plau. Endavant, senyor diputat.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: El nostre Grup concreta la seva postura estàtica i no participativa en la votació de les propostes de resolució del Grup Parlamentari de Convergència i Unió transaccionades amb el Grup Socialista. És una protesta ferma i defensora de la dignitat de les institucions catalanes, i particularment del Parlament de Catalunya, institució màxima del nostre poble, institució que és l'expressió democràtica del pluralisme polític existent a la societat catalana, que no pot permetre l'absència del president de la Generalitat en els debats parlamentaris de més significació política i, de manera particular, en aquells debats monogràfics la celebració dels quals ha estat explícitament sol·licitada per la mateixa presidència.

Aquest és l'aclarriment que voldria fer el nostre Grup...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: De tota manera, il·lustre senyor diputat, li agrairia que fes explicació de vot, perquè està fent consideracions que no s'ajusten a l'explicació de vot. Vostè s'ha de referir a les propostes de resolució que han estat subjectes de votació. Moltes gràcies.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, nosaltres estem explicant per què no hem votat unes proposicions transaccionals...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Aquesta no s'ha votat. Recordi el senyor diputat que aquesta no està entre les propostes sotmeses a votació. Vostè pot legítimament defensar i posicionar-se sobre el que ha votat, però no sobre una proposta que no s'ha sotmès a votació.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: No. Jo no dono explicació, senyor president, de la proposta que no s'ha sotmès a votació. Jo dono explicació del perquè nosaltres no hem votat les propostes transaccionals. El sentit del vot.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Doncs, molt bé, doncs segueixi explicant per què no ha votat les transaccionals, però no una transaccional que no s'ha sotmès a votació. Només volia fer aquest aclariment. Segueixi, segueixi...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, jo, si vol, li tornaré a repetir que si no hem votat la transaccional és per protesta, perquè el president de la Generalitat, després d'haver

demanat explícitament la convocatòria d'uns debats monogràfics, no es presenta a l'hemicycle de la cambra. O sigui, és a dir, és una protesta que té com a reflexió o com a conseqüència...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Però, senyor diputat, aquesta presidència l'ha advertit que vostè no s'ha de posicionar sobre una proposta de resolució que no ha estat sotmesa a la consideració de la cambra. Vostè manifesta una opinió i diu: «Això...» —o el que ha dit. Punt. Segueixi i defensi, si us plau, la seva posició i la seva explicació de vot en relació amb el que s'ha votat.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, jo no sé si no m'explico o vostè no m'entén.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Li prego que no faci més esment dels comentaris que ha estat fent. Vostè faci explicació de vot de les propostes de resolució, si us plau.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Jo no em refereixo a cap proposta de resolució que no ha sigut acceptada per la Mesa. En absolut. Que això tingui alguna cosa a veure amb aquesta proposta de resolució no vol dir que jo em refereixi a aquesta proposta de resolució. Jo només dic que el nostre Grup protesta...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Ho ha dit cinc vegades: cinc vegades, senyor diputat. Ja ha quedat registrat en acta, no pateixi.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: No, però és que encara no m'ha aclarit per què no puc dir-ho cinc vegades. *(Rialles.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Li he d'explicar què significa l'explicació de vot?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, jo explico...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Vostè s'ha de posicionar dient per què ha votat això o no ha votat allò, per què s'ha abstingut, per què ha votat afirmativament o negativament, i punt, sobre el que s'ha sotmès a la consideració de la cambra. No faci altres consideracions, li ho prego. La presidència no fa res més que interpretar el Reglament: si a vostè no li agrada, modifiqui el Reglament per la via reglamentària corresponent.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, resumiré la meua intervenció. *(Rialles.)* Nosaltres renunciem a fer explicació de vot de les propostes de resolució que no hem votat o ens hem abstingut, del Grup Iniciativa per Catalunya i del Grup d'Esquerra Republicana. I ara només faig explicació de vot de la proposta de resolució transaccional de Convergència i Unió i el Grup Socialista, i explico el motiu per què no l'hem votat. No explico la transaccional que la Mesa no ha acceptat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: A quina s'està referint, senyor diputat?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Totes les transaccionals.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Molt bé, doncs ja està. Perfecte.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: L'explicació del perquè nosaltres no hem votat ni a favor ni en contra ni ens hem abstingut en aquestes propostes transaccionals és únicament i exclusivament perquè entenem que el president de la Generalitat ha d'estar en aquesta cambra quan demana que hi hagi un ple en què es debati un tema monogràfic.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. El senyor Roc Fuentes té la paraula per fer la corresponent explicació de vot.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres volem explicar també la nostra posició, per tant, la nostra actitud en la votació de les esmenes transaccionals i de l'esmena de Convergència i Unió, motivades pel fet que el Grup de Convergència i Unió ha impedit —des del nostre punt de vista— la discussió i el debat en aquesta cambra d'una proposta de resolució que nosaltres havíem formulat i, per tant, això ha vetat la lliure expressió d'aquest Parlament, i no entro, senyor president —naturalment—, a explicar quina és aquesta resolució ni de què tractava.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Només li volia aclarir una cosa. És a dir: ha estat la Mesa. Que la Mesa ho faci per majoria o no majoria, no és el Grup de Convergència i Unió. La Mesa és un òrgan institucional que representa la cambra. Li prego, per tant, que vostè pot fer les consideracions que vulgui, però crec que ha estat la Mesa que en tot cas ha rebutjat aquesta proposta de resolució.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Precisament la meua intervenció partia de l'absolut respecte institucional a la Mesa i per això la crítica no era a la Mesa, que lliurement pren les seves determinacions, però sí la meua crítica política és al Grup de Convergència i Unió que, en la Mesa, ha impedit que això es pogués debatre. Moltes gràcies, senyores i senyors... (*Aplaudiments.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Si us plau. Saben els senyors diputats que s'han abstenir de fer aquestes manifestacions, i prego, per tant... El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya també s'ha mantingut sense participar en la votació referida a aquelles propostes de resolució que, per una banda, han estat presentades o bé només pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió o bé transaccionades per aquest grup amb l'altre grup amb el qual convergeix en tants temes fonamentals en aquesta cambra i en d'altres.

El motiu d'aquesta actitud, absolutament legítima, com qualsevol de les altres amb què ha estat expressat de manera democràtica el sentit del vot, és un motiu de responsabilitat política per part nostra i de protesta contra actituds que nosaltres creiem que sovint es produeixen en els mecanismes institucionals d'aquesta cambra, on són òbviament aquests mecanismes els que s'expressen, per a l'interior dels quals és obvi que hi ha una majoria d'un signe polític clar i concret; actituds que impedeixen que expressions dels distints grups arribin ni tan sols a admetre's a tràmit. És per aquest motiu que potser sí que la força i les majories legitimen determinades actituds. El que ens sembla absolutament intolerable per respecte institucional a aquesta cambra és que, d'aquells debats explícitament sol·licitats pel president de la Generalitat, el president de la Generalitat hi sigui absent. És el president de la Generalitat qui va sol·licitar aquest debat, i és el president de la Generalitat qui ha estat absent del debat, no quan parlaven aquells a qui més habitualment deu estar acostumat a sentir, perquè formen part del seu Govern i perquè són dirigents del seu partit, sinó quan parlàvem aquells altres que ni som del seu Govern, ni som del seu partit, que el president era absent de la cambra. I això em sembla absolutament improcedent quan —hi insistim— si aquest debat s'ha fet és perquè ha estat el president qui l'ha sol·licitat. Nosaltres hi erem, el president, no.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Passem ja al punt següent de l'ordre del dia, que és substanciar les preguntes...

Preguntes

Prèviament aquesta presidència ha d'indicar que han estat posposades, perquè en preguin nota els diferents grups, la pregunta número 1, 3, 4, 5, 12 i 15. Per tant, la primera pregunta que s'adreça al Consell Executiu l'adreça l'illustre diputat senyor Xavier Bosch. L'adreça... El senyor Xavier Bosch té la paraula per formular la seva pregunta.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'estat actual del projecte de construcció de les variants de Cardedeu, Llinars del Vallès i Vilalba Sasserra

El Sr. BOSCH: Senyor president, senyores i senyors diputats, tenia entès que la meua pregunta anava adreçada al conseller d'Obres Públiques.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Al Consell Executiu.

El Sr. BOSCH: Bé, d'acord, doncs gràcies. El motiu de la pregunta oral era preguntar... (*Pausa.*) Bé, si se'm permet, continuaré amb la pregunta.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni, no se sentia.

El Sr. BOSCH: Sí? D'acord. Bé, la pregunta, presentada el mes d'abril al registre i que avui es pot substanciar aquí, en el Ple, era sobre la carretera comarcal 251, que al seu pas per les viles de Cardedeu, Llinars del Vallès, Vilalba Sasserra i Sant Celoni, al Vallès Oriental, provoca, des de fa ja bastants anys, importants embussos durant el dia, i especialment durant els caps de setmana, amb la qual cosa..., els estiuencs i els «diumengers» coneixen perfectament els embussos que es produeixen.

Els diferents alcaldes d'aquests municipis, des de fa anys, estan intentant que es tirin endavant les diferents variants per evitar aquests embussos, i des de fa temps, des de fa anys se sap que hi ha un pla i un projecte de construcció d'aquestes variants. En concret, fa quatre anys, l'Ajuntament de Llinars del Vallès va instar per escrit la Diputació, propietària o —diguem-ne— que té les competències en aquesta carretera, i també la Generalitat, perquè es fessin aquestes variants. La resposta rebuda per part de la Generalitat —i òbviament, d'acord amb la legalitat era correcta— és que no en tenia competències. En canvi, la resposta per part de la Diputació era ja més curiosa i, era en el sentit que com que està a punt de passar les competències a la Generalitat, entre les quals aquesta carretera, no hi ha previst de fer, de moment, la variant projectada des de feia anys.

En definitiva, que entre la Diputació i la Generalitat, i per un tema de competències, aquestes variants tan necessàries per a la comarca no s'estan fent.

Per tant, la pregunta inicialment presentada potser es podria convertir o variar cap a preguntar i saber si la Diputació té previst el traspàs d'aquesta carretera comarcal 251 a la Generalitat, si se sap com està el projecte de les variants, i també si hi ha alguna proposta concreta de caràcter alternatiu que es pugui fer encara que la carretera no estigui traspassada.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Pot contestar l'honorable conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Com és lògic les carreteres que són competència d'una administració no són objecte d'estudi per part d'una altra administració, i com deia l'il·lustre senyor diputat interpellant, aquestes carreteres són competència de la Diputació de Barcelona i, per tant, el Govern de la Generalitat no té res a dir ni res a opinar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Cinc segons, senyor Xavier Bosch, perquè ha esgotat el seu temps.

El Sr. BOSCH: De totes maneres tinc entès que hi ha un projecte de fer una carretera paral·lela a l'autopista que podria variar, o sigui podria servir de variant d'aquesta carretera sense afectar la carretera en concret.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Honorable conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: A veure, crec que són dues coses completament diferents, el projecte de Mataró-Granollers-la Roca inclou un enllaç d'aquesta autopista Mataró-Granollers amb l'enllaç de l'autopista situat sobre la carretera de Cardedeu, però en cap cas servirà com a variant d'aquesta altra carretera que, certament, com vostè diu, doncs, és una carretera de molt trànsit que —hi insisteixo— és competència de la Diputació, que té fet el projecte i que imagino que només dificultats de programació econòmica li poden no fer-la, però no és en cap cas perquè estigui parlat amb nosaltres, que nosaltres, que la Generalitat farà, no és això, no es tracta d'això, hi insisteixo. A la que vostè feia referència en la repregunta és simplement l'enllaç de l'autovia, de l'autopista Mataró-Granollers amb l'enllaç de Cardedeu amb l'autopista, que no té res a veure amb aquesta altra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Correspon ara la pregunta que adreça l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal al Consell Executiu.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els vehicles
i d'altres objectes abandonats als vorals
de l'autopista A-18 en el tram Barcelona-Terrassa*

El Sr. MANUEL NADAL: La senyora Rosa Martí.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: La senyora Rosa Martí. Té la paraula la senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies. La pregunta és una pregunta molt concreta i va en el següent sentit: de conèixer quants cotxes abandonats i altres deixalles es troben a l'autopista A-18, que va de Barcelona a Terrassa. Existeixen o existien fa un temps molts cotxes abandonats, hi va haver modificacions durant aquest estiu perquè la pregunta aquesta és antiga, però en qualsevol cas he cregut oportú de mantenir-la. També hi ha una resposta al senyor Farrés, però penso que no ha perdut actualitat. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. L'honorable conseller senyor Molins té la paraula per contestar la pregunta.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, quant a deixalles, les deixalles a l'autopista són recollides pels serveis de carreteres bimensualment i d'això en consta, doncs..., cada vegada es fa un informe; segurament l'actuació no és ni espectacular ni vistosa, però, puc informar-lo que en cada operació de neteja d'aquest tipus es re-

cullen unes dues tones, al voltant de dues tones de deixalles que es deixen a la carretera.

Pel que fa al nombre de vehicles abandonats, no li puc dir el nombre exacte, malgrat que nosaltres anem fent, doncs, a través, dels nostres propis serveis, una relació, ja que la competència —com deu saber ja la il·lustre diputada— no és de la Generalitat, no és del corresponent responsable de la carretera, sinó que, d'acord amb l'article 292 del Codi de Circulació, és dels serveis de trànsit, que com vostè sap no han estat traspassats i que és competència del Govern central. Ens vam adreçar, repetidament, en aquestes dependències i, finalment, com vostè deia, doncs, el mes de juliol després d'una carta meua personal al delegat del Govern a Catalunya, senyor Martí Jusmet, vam aconseguir que es fes una operació de retirada de vehicles, per part de qui són els responsables de fer aquesta retirada, que, hi insisteixo, és el Govern central.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. La il·lustre diputada senyora Rosa Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor president. Potser a gestió d'una carta seva, però, també potser per raó de les moltes cartes al director que van aparèixer a la premsa. Hi havia, evidentment, una quantitat important de vehicles; la resposta que vostè va donar al senyor Farrés, il·lustre diputat d'aquesta cambra que també ho va preguntar, al·legant que es basava en aquesta ordre, que em sembla que és de l'any 65, de trànsit, crec que és una qüestió, senyor conseller, que és molt antic això de l'any 65, quan es van traspassar les competències, els vehicles és molt dubtós si es consideren o no deixalles.

Per tant aquest punt és discutible. En tot cas, el que sí que caldria remarcar són dues coses: una, que el Govern de la Generalitat és el Govern que menys diners destina per quilòmetre al manteniment de carreteres; li recordo la xifra que hem dit altres vegades, un quart de milió per quilòmetre la Comunitat Autònoma de Catalunya, un milió de pessetes la Comunitat Autònoma d'Andalusia; i en segon lloc, un informe, un informe que va publicar el SEOPAN no fa gaire temps, el mes de juny, que vostè deu conèixer perfectament, deia que el 22,2% de les carreteres de la Generalitat estan en mal estat, mentrestant la mitjana de les altres comunitats és només del 15%. Aquest informe dubta molt poc de ser partidista, és un informe de la Patronal de les Constructores, per tant, és un informe en certa manera que desvincula el «fagor» que puguin produir les apreciacions polítiques. I aquest mateix informe diu que a Catalunya fan falta 20.000 milions com a operació de xoc per posar al dia el manteniment de les nostres carreteres.

Només ressaltar això en tot cas.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. L'honorable conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. No té res a veure el que ha dit la il·lustre senyora diputada respecte a la pregunta que havia formulat, una cosa són les deixalles i els cotxes abandonats i una altra cosa són les despeses de conservació. Tindré molt de gust aquesta tarda que seré interpellat per un il·lustre diputat del seu Grup de rebatre absolutament aquestes dades que ha donat la il·lustre senyora diputada, que, com altres vegades també ha fet, confon unes coses amb les altres. (*Remor de veus.*) Com reiteradament fa, confon unes coses amb les altres.

Sí que vull reiterar-li que la competència —no sé de quin any és la legislació— és del 69, ratificada l'any 74, però, en qualsevol cas el sol fet que hagi estat l'Administració central qui hagi recollit aquests vehicles ja dona fe de qui és el competent, i estaria encantat que aquesta agilitat de l'Administració central demostrada, finalment, el mes de juliol després de reiterades cartes del servei de carreteres, hagi estat no només per la carta que jo vaig adreçar al delegat del Govern, sinó també per les moltes que han aparegut en els diaris, perquè d'una vegada queda palès qui és el competent en la retirada dels vehicles de les vies públiques, cosa que nosaltres, com a mínim tants cops com la il·lustre diputada, ens hem interessat perquè es dugui a terme.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. La mateixa diputada senyora Rosa Martí em sembla que té una altra pregunta per formular al Consell Executiu. Pot fer-ho.

Pregunta al Consell Executiu sobre la procedència i les característiques de les espècies destinades a repoblar les superfícies de bosc previstes en l'Ordre del 25 de gener de 1991

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor president. La pregunta també és molt concreta, diu: «Quina procedència i característiques tenen les espècies per a la recuperació de superfícies boscoses, previstes a l'Ordre del 25 de gener del 1991?». Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor president, senyores i senyors diputats, la planta, que com saben es lliura gratuïtament, procedeix dels planters gestionats per l'empresa Forestal Catalana, d'acord amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i es procura, doncs, que aquesta planta es doni de les plantacions més properes al lloc on es procedeix al seu replantament. Les varietats —les varietats— més usuals són l'alzina, l'alzina surera i diferents varietats de pins, tenint en compte que, quan la plantació és de tipus urbà, hi entren, doncs, un seguit de plantes ornamentals, d'arbres de tipus més ornamental, però que aquesta plantació és la minoria.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula la il·lustre senyora diputada.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. En la meua pregunta parlava de característiques d'aquestes espècies, i m'he permès de portar dos exemplars de dues espècies que van ser repartides en aplicació d'aquesta Ordre: un pi i una alzina.

La seva resposta, senyor conseller..., no és satisfactòria la seva resposta, perquè miri: espècies com aquestes dues que hi ha aquí, la floristeria del meu poble les reparteix gratuïtament qualsevol dia, i no fan falta ni ordres del Departament d'Agricultura, ni res més. Hi ha un exemple molt clar, miri: un ajuntament va demanar —i aquestes són procedents d'un viver; d'un viver que van ser repartits, doncs, pel Departament d'Agricultura—, hi ha un ajuntament que, atenint-se a l'Ordre, va sol·licitar cinquanta pins de metre vuitanta, i vint alzines de dos metres i mig, i un bon dia va rebre la resposta, dient: «poden passar a recollir-los, vagin, i tal...» Van agafar un camió, l'ajuntament, es

van presentar a un viver a recollir-ho, i van tornar... sap amb què van tornar, senyor conseller? Amb una caixa de maduixes amb els cinquanta pins i les vint alzines com aquestes que li acabo d'ensenyar. Amb això només vull significar, senyor conseller, que l'Ordre jo crec que és ridícula; que la feina aquesta fa perdre el temps a tothom, i que crec que l'Administració ha d'esmerçar els seus esforços en altres qüestions. Perquè repeteixo que qualsevol floristeria pot repartir aquestes espècies gratuïtament. Només li citaré, també, una frase de l'Ordre. Diu que «amb aquesta Ordre es pretén donar suport a aquelles activitats cíviqes destinades a la recuperació de superfícies boscoses». Ja m'explicarà vostè què recuperarà amb aquests dos models! «I per fer plantacions en terrenys forestals malmesos». Senyor conseller, jo no dubto de la bona intenció del Departament, però en qualsevol cas, el que sí que li dic és que el Departament, en aquest cas, no ha actuat ni amb eficàcia ni amb eficiència.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí. Senyor president, senyora i senyors diputats, bé, jo no tinc coneixement que les floristeries obsequiïn res; tenen el costum de vendre. En tot cas, deu haver estat un detall de cortesia, que és de celebrar, i si fos veritat el que vostè diu, doncs, segurament aconseguirem repoblar a bastament els nostres boscos i les nostres zones marginals i els llocs on es cregui oportú.

Jo sí que li haig de dir que vostè em diu que aquesta Ordre no serveix per a res. Li haig de dir que s'hi han acollit 397 ajuntaments, s'hi han acollit 243 escoles i s'hi han acollit 190 associacions. Si vostè té la bondat de dir-me aquí mateix, perquè ha portat la documentació, l'ajuntament de què es tracta, confrontarem els arbres que li han donat i les mides que van ser lliurades. Vostè, després, en el passadís, jo, amb molt de gust, l'atendré.

Tercer. Li vull dir que, de vegades, l'efecte de la plantació i el bon èxit, precisament, depenen de la mida, i normalment, els arbres que es lliuren són de dos a quatre sabes, que vol dir, com vostè entendrà, que són de dos a quatre anys. No es té costum de lliurar arbres de gran volum, primer, perquè és molt difícil després la seva implantació en el terreny, costa molt més que aquest arbre arrelat, i que, en canvi, doncs, la viabilitat d'una plantació amb aquests plançons que vostè «denosta» és la més eficaç.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

Passem ara ja a la següent pregunta, que crec que també formula la il·lustre diputada. Té la paraula la senyora Rosa Martí.

Pregunta al Consell Executiu sobre la mena de tractament que s'ha aplicat en els talussos de la carretera interpolar Besòs-Congost

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president.

També una pregunta molt concreta, adreçada al Consell Executiu, sobre quin és el tractament que s'ha aplicat als talussos de la carretera interpolar Besòs-Congost, respecte al tema de vegetació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

Té la paraula l'honorable conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: En el projecte aprovat inicialment figurava una partida de 25 milions per al tractament de talussos. Després, en veure finalitzat el projecte, es va fer un projecte complementari de condicionament de l'entorn, amb una partida pressupostària de 46 milions de pessetes, que es va aprovar amb data 19 de maig d'enguany. El mateix mes de maig es van fer els tractaments de talussos en terraplens i desmunt, i també es va fer part de les plantacions d'arbres i arbusts previstes en els enllaços viaris, plantacions que, d'acord amb les condicions meteorològiques, s'acabaran aquest mes d'octubre.

En els talussos en desmunt s'han fet dues hidrosembres, i en els talussos de terraplè, tan sols una, ja que de moment, com a mínim, s'ha considerat suficient.

Durant el mes següent, és a dir, durant el mes de juny, s'han regat diàriament aquells talussos i, a partir d'ara, s'espaiaran més els regatges d'acord amb les necessitats del tractament emprat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí. Moltes gràcies, senyor president. Abans el senyor conseller m'ha dit una expressió que no m'ha agradat gens. M'ha dit que confonc les coses; em sembla que erra, perquè potser jo penso el mateix d'ell, però en tot cas no li ho diré, perquè crec que, el que cal, és ser educat i jo no confonc les coses. En tot cas, sobre una mateixa cosa hi poden haver diferents interpretacions. Crec que això és la realitat, i passant al tema de la pregunta, li diré que els talussos de la interpolar aquesta... vostè sap perfectament que són uns talussos que inicialment no tenien cap vegetació, i que no tenen les condicions tècniques o característiques tècniques que el Pla de carreteres diu que han de tenir, eh? Coses molt concretes: ni compleix el pendent, ni les separacions de la cuneta, però anem al tema de la vegetació. Es va suplir posant-hi una vegetació per evitar el tema d'arrossegaments, però com que la base és dolenta, i l'aplicació que se'n va fer, doncs, encara més, sorprenentment el dia que hi va haver l'últim premi de fórmula 1 van aparèixer tots els talussos pintats de color verd. Escolti, els van ruixar amb un líquid de color verd; era bastant espectacular. Ja ho diuen els entesos, que no hi ha res millor per amagar les vergonyes que una bona capa de pintura, i això és el que va fer el seu Departament el dia del premi de fórmula 1: va pintar els talussos de color verd.

Aquesta pintura, què era? Era pintura i palla aplicada, com diu vostè, a pressió amb unes granes, amb unes llavors, per veure si naixien. Però això ha quedat totalment abandonat i amb les primeres pluges que es van produir es van produir uns arrossegaments que, això sí, l'aigua baixava de color verd per totes les canals i van quedar els talussos descolorits i, evidentment, sense cap mena de vegetació.

Senyor conseller, jo crec que el que cal és arranjar els talussos com cal, primer, des del punt de vista tècnic, i, després plantar arbres d'una certa «prestància» i no tirar mà de la pintura ni de les operacions de maquillatge a les quals el seu Departament és molt aficionat i aquesta és una mostra ben clara de l'error que s'ha portat a terme en aquest cas; una mostra pràcti-

ca, a més a més, del que ha passat. Jo crec que per molta hidrosembra que vostè expliqui, i el que ens digui..., vagi-ho a veure i veurà com està això: ple de canals, arrossegada tota la sembra que es va fer, veritablement un desastre.

Per tant, crec que la pintura s'hauria de deixar per a l'asfalt, que bona falta li fa, i en els talussos el que hi hauria d'haver és una bona plantació vegetal.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: En primer lloc, voldria dir-li que confondre les coses no crec que sigui cap insult. En qualsevol cas, demostra la il·lustre diputada una pell tan fina que no li recomano que sigui mai membre del Consell Executiu i tenir davant una diputada com vostè interpellant-la, perquè és molt més contundent amb les seves expressions, il·lustre senyora diputada.

Li he dit que confon les coses o no està ben informada. I en aquest cas demostra novament no estar ben informada. Les hidrosembres acolorades, de color verd, estan admeses i estan proposades per tota la Comunitat Europea des de fa dos anys i són utilitzades absolutament per tothom amb tots els vist i plaus de les administracions mediambientals i de les institucions ecològiques, perquè, certament, és un mecanisme que disminueix l'impacte ambiental entre els quals el visual, i, per tant, es va fer una hidrosembra, acolorida de color verd com es fan totes les hidrosembres, si s'hi fixa la il·lustre senyora diputada, des de fa aproximadament un any. Per tant, era la hidrosembra el que es feia; la palla amb què es barreja la llavor va pintada de color verd. I això ho fan totes les administracions del món i és perfectament..., és més ecològic que no pas una altra cosa.

Per altra banda, li haig de dir que s'han plantat ja en aquests talussos exactament 253 arbres, 20 alzines, 22 pins, 89 acàcies, 65 polls, 51 plàtans i 6 xipresos, i que ara, el mes d'octubre, es fa una segona sembra en els mateixos talussos d'unes quantitats similars d'arbres.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

La propera pregunta la formula la il·lustre diputada del Grup Parlamentari Popular, senyora Dolors Montserrat.

Preguntes al Consell Executiu sobre les reparacions previstes en la carretera que uneix Sant Sadurní d'Anoia i Vilafranca del Penedès, sobre l'import total de la reparació de la carretera que uneix Sant Sadurní d'Anoia i Vilafranca del Penedès i sobre els terminis d'inici i acabament de les reparacions en la carretera que uneix Sant Sadurní d'Anoia i Vilafranca del Penedès

La Sra. MONTSERRAT: Voldria demanar-li, senyor president, a més a més, tinc la pregunta número 23 i 24, i crec que no esgotaré el temps; però si les pogués unir totes tres, ja que les tres van encaminades a la mateixa pregunta.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Com vostè acaba de fer una observació, si no esgota el temps, no hi tinc cap inconvenient. El que passa és que el que no puc fer és acumular-les

perquè seria en detriment d'altres preguntes que deixarien de formular altres grups.

Moltes gràcies.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor conseller, crec que hauria de fer una petita història de la carretera, ja que des de l'any 88 aquesta carretera de Vilafranca a Sant Sadurní ha sigut motiu de moltes iniciatives parlamentàries, de moltes preguntes escrites, preguntes orals i, fins i tot, interpellacions.

L'última legislatura vàrem fer —perdonin, interpellació, no, proposicions no de llei—, vàrem fer una proposició no de llei que fins i tot va ser aprovada per unanimitat per tal que aquests arranjaments a la carretera es poguessin tirar al màxim endavant, amb la màxima urgència possible. Estic fent una mica d'història perquè el 20 de desembre de 1989 el director general de carreteres, senyor Amat, en el setmanari comarcal *El tres de vuit* va dir que aquesta carretera l'any següent sobre el mes de juny estaria arranjada. És cert que s'ha arranjat un punt, que és la corba de la Granada, però degut al fet que en el mes de maig d'enguany va sortir publicat que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha adjudicat projectes per a la nova construcció i arranjaments de carretera per molts llocs de Catalunya per un total de 10.000 milions —no els que deia la senyora Rosa Martí, que diu que fan falta 20.000 milions, sinó solament per 10.000—, entre els quals es preveu l'arranjament de la carretera de Sant Sadurní d'Anoia i Vilafranca del Penedès. Degut a veure aquests 10.000 milions, que ja estan inclosos, van les nostres preguntes.

La primera: quins són els arranjaments que es tenen previstos en aquesta carretera?, quan serà l'import total de l'execució d'aquestes obres?, i en quins terminis d'inici i d'acabament creu vostè, senyor conseller, que serà arranjada la carretera de Vilafranca a Sant Sadurní, carretera comarcal 243?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president; gràcies, senyora diputada. A més a més d'aquest tram de la Granada, en aquest moment ja està contractada una nova millora d'aquesta carretera en els quilòmetres 3 al 4 i el quilòmetre 5-6; l'adjudicatari és l'empresa TRACSA, i té un termini de sis mesos des de l'inici de les obres, que s'iniciaran tot seguit —s'està contractant ara l'obra i, per tant, començarà cap al novembre aproximadament—, i el pressupost d'adjudicació és de 128 milions de pessetes. Aquesta millora comprèn la millora de les interseccions amb la carretera de la Diputació BV-2428 a Lavern, BV-2154 al Pla del Penedès i BV-2155 a Puigdàlber; la millora del traçat d'un tram de 660 metres a partir del quilòmetre 3, incloent dues cordes de 180 i 600 metres de radi, dues rectes intermèdies; una millora del traçat d'un tram de 480 metres, entre el quilòmetre 5 i 6, amb una corda de 1500 metres, i després hi ha dos trams de tercer carril de 340 i 100 metres cadascun d'ells respectivament.

Després quedarà per a la resta de programació de la carretera el condicionament del tram entre el quilòmetre 0 i el quilòmetre 2, que inclou la millora de l'enllaç de Covides, prou conegut per la il·lustre senyora diputada, i amb una estimació valorada en 250 milions de pessetes, que està previst realitzar-lo a càrrec de les partides de seguretat viària de l'exercici vinent, de 1993.

Amb aquesta actuació s'hauran resolt els trams on, d'acord amb les estadístiques d'accidentabilitat, hi havia punts negres en aquesta carretera. Després ens quedarà fer tota la resta de carretera amb les mateixes característiques tècniques que aquestes tres actuacions que ja s'han fet. És una carretera de 7 metres d'asfalt sobre 10 de plataforma, i haurem de fer això mateix amb la resta de carretera, que es faria en els exercicis següents.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Moltes gràcies, senyor conseller, per la seva resposta, però no m'ha quedat clara una cosa: O sigui, aquests primers trams, el punt quilomètric 3,4 i 5,6, són els que començaran —creu vostè— aquest mes de novembre tenint en compte que hi ha hagut diferents accidents mortals i no fa pas gaire un noi de Sant Pau? Vull dir, vostè creu que serà durant el mes de novembre? Jo, sap per què li dic això? Perquè és que hem rebut una carta a l'Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia, en què el director general és molt ambigu i diu: «pròximament es començaran», però no posa cap data. I crec que, doncs, després d'aquests accidents mortals és molt important poder saber, per la gent del Penedès, quan es començaran, però, vull dir, amb una data més concreta.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyora il·lustre diputada i, sobretot, per haver-se ajustat al temps previst. Moltes gràcies.

L'honorable conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Com li deia, aquest tram entre el quilòmetre 3 i el 4, i el quilòmetre 5 i 6, ja ha estat adjudicat a una empresa amb un pressupost de 128 milions, l'empresa es diu TRACSA. Ha estat adjudicat cap al mes d'octubre aproximadament, ara s'està signant el contracte i després té un mes per iniciar les obres; per tant, estic absolutament segur que en el mes de novembre començaran les obres; serà el quinze, serà el divuit, serà el vint-i-dos, però és en el mes de novembre que comencen les obres que —hi insisteixo— han estat ja adjudicades.

I per reblar una mica més el clau, l'altra, que és l'obra de 250 milions, del quilòmetre 0 al quilòmetre 2, aquesta està en el pressupost del 93. I la resta de condicionament de la carretera per a l'exercici següent de l'any 94, eh?

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

La següent pregunta la formulen els il·lustres diputats senyors Joan Ganyet, Antoni Siurana, Ramon Vilalta i la diputada senyora Teresa Utgés. Per formular-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ganyet.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la millora de la
carretera C-1313 en el tram comprès
entre Oliana i Coll de Nargó*

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè que coneix el territori perfectament sap que hi ha quatre eixos bàsics d'accés al Pirineu occidental català: el del Ribagorçana, el de la Noguera Pallaresa, el del Segre i el del Llobregat.

El primer és competència de l'Estat; en el segon, la Generalitat hi està actuant —i ja era hora—; dels dos altres, n'hi ha un que és preferit i l'altre que és preterit. Llobregat o Segre? Ja sap quin dels dos és preterit. La Generalitat ha destinat, potser, deu vegades més de diners a l'eix del Llobregat que al del Segre quan la IMD és comparable. Per quina raó? No ho coneixem. És hora, senyor conseller, d'avançar en l'equilibri inversor.

En el darrer decenni s'ha millorat la C-1313, és veritat, entre Lleida i Ponts i s'han fet altres petits arranjaments entre Coll de Nargó i Adrall per part de la Generalitat. L'Estat ha fet la més important inversió en la variant de Rialb, però avui ha quedat totalment obsolet el tram d'Oliana a Coll de Nargó.

Quan —és la pregunta que li formulo— i amb quin termini pensa actuar-hi el seu Departament? Quan començarà a reequilibrar les inversions, senyor conseller?

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Vejam, primer voldria estendre'm una mica amb això que diu l'illustre senyor diputat, que un és el que s'ha fet —i s'ha fet molt esforç pressupostari, cosa que és certa— i que un altre és el preterit; però ha dit una cosa que no és correcta: que les IMD són comparables. No tinc aquí les dades, però així..., jo li puc dir —no m'equivocaré gaire— que la intensitat mitjana diària del trànsit en l'eix del Llobregat deu triplicar, aproximadament, la de l'eix del Segre, entre duplicar i triplicar, entre duplicar i triplicar. Però, en qualsevol cas, certament, avui el problema que tinc és que, precisament, l'eix del Llobregat va curt en aquest moment i té fortes congestions, gravíssims problemes de congestions. Per tant, no només no hem fet de més, sinó que sembla que ens hem quedat curts i en qualsevol cas haurem de seguir insistint invertint en l'eix del Llobregat.

També hem d'invertir en l'eix del Segre i, com sap l'illustre senyor diputat, en els plans comarcals de muntanya ja es recull aquesta intervenció entre Coll de Nargó i Oliana; està previst fer un túnel, com sap l'illustre senyor diputat, el pressupost era d'uns 400 milions —segur que ens hem quedat curts—; era una actuació prevista per als anys 93, 94, i serà l'any 93-94 quan la farem. Hi insisteixo: probablement els 400 milions que es contemplen en el Pla comarcal de muntanya..., ens hem quedat curts i serà més car, però, en qualsevol cas, l'actuació s'iniciarà l'any vinent.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'illustre diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Agraeixo aquesta informació del senyor conseller, però és que jo no li parlava d'aquell túnel, sinó que li parlava del tram entre Oliana i Coll de Nargó. És un tram que s'ha quedat molt petit —correspon al pantà d'Oliana; tècnics del seu Departament ho reconeixen— i, per tant, la resposta és insatisfactòria i m'agradaria que s'ho replantegés seriosament.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Amb les característiques tècniques de la carretera certament al llarg de l'embassament d'Oliana no pot haver-hi la plataforma lateral, perquè per les característiques

tècniques d'aquella zona, doncs, així havia estat construïda la carretera. L'amplada de la calçada és exactament la mateixa al llarg de tot l'eix; és a dir, no és més estreta en el tram de l'embassament d'Oliana que en la resta —no és més estreta— i l'única actuació que hi havia prevista és —que hi havia prevista i programada—, és la del túnel petit entre Coll de Nargó i Oliana i aquesta és la que està programat de fer-la en els pressupostos del 93-94.

Altres millores que es puguin fer, doncs, suposo que en el seu dia es podran programar, però en aquest moment —hi insistixo— sentim molt que no sigui satisfactòria per a l'illustre senyor diputat. No li puc dir una altra cosa. L'única que tenim programada per al 93-94 és el túnel aquest petit, és un petit túnel certament que —diguem-ne— escurçaria significativament el traçat perquè trauria unes corbes importants; corbes, probablement les més pronunciades. És aquesta actuació l'única que està programada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

Novament els senyors Ganyet, Siurana, Vilalta i la senyora Utgés formulen la següent pregunta.

El senyor Ganyet té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la necessitat de reparar amb urgència el tram la Seu-Adraén de la futura carretera la Seu-Gósol

El Sr. GANYET: Moltes gràcies. El túnel aquest, senyor conseller, i ara passo a la formulació de la pregunta, no està entre Oliana i Coll de Nargó, sinó que està entre Coll de Nargó i la Seu d'Urgell.

Però, en fi, els difícils vitricolls que segueixen les preguntes parlamentàries abans d'arribar al plenari han possibilitat que s'hagi fet ja una repassada al tram la Seu-Adraén, que era anomenat per la gent d'allà la zona volcànica per la superabundància de cràters de totes dimensions, diàmetres i fractures. Li recordo que la degradació de la calçada va produir-se ja el primer hivern després de la inauguració. Seria bo —vostè ja ho sap i hi estarà d'acord— que el tractament asfàltic fos l'adequat per a una zona d'alta muntanya, perquè normalment després d'un hivern en ve un altre.

D'altra banda, l'any 80, a Tuixén, a l'Ajuntament de Tuixén amb presència dels alcaldes de la vall i també meva, el senyor Cullell, un illustre, honorable antecessor seu va prometre que l'any 84 estaria acabada la carretera Gósol-la Seu. Som al 92, a punt d'acabar i tot just s'està actuant en el tram intermedi entre Adraén i Tuixén, com vostè sap perfectament.

Senyor conseller, ens pot tranquil·litzar? Em pot donar terminis per a la finalització del tram Tuixén-Gósol? Vol venir a la Seu, a Tuixén o a Gósol, a proclamar-los? El convido ja des d'ara.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: L'honorable conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Ja que vostè hi era present, doncs, segur que recorda la història exactament, i el projecte que es va presentar va ser un projecte que costava en aquell temps, en pessetes d'aquell moment, 2.000 milions de pessetes, i precisament per considerar tots els presents —alcaldes i representants de la vall— i el conseller d'aquell moment que no

era proporcionat esmerçar aquests recursos, es va decidir disminuir les característiques tècniques d'aquesta carretera. I una de les coses que es va disminuir va ser, precisament, el gruix del paviment. Avui s'ha demostrat que, probablement —probablement confosos tots plegats, o probablement per una inversió que en aquell moment no existia, o que era molt més incipient, com són les pistes d'esquí—, el que ha resultat és que, en el gruix posat en el primer tram arreglat, que és entre la Seu i Adraén, s'hi ha hagut de fer una reparació, és a dir, ja s'ha actuat sobre aquest primer tram, com sap vostè, amb un projecte de 180 milions de pessetes; avui s'ha hagut d'arbitrar una partida pressupostària que esmerçarem d'urgència ara, és a dir abans que acabi l'any, de 60 milions més, per refer aquell paviment que, a causa dels autocars que passen per anar a les pistes d'esquí, doncs, ha quedat més malmès del que era previst.

S'està actuant en aquest moment en el projecte Adraén-Tuixén, de 291 milions de pessetes, s'acaba el maig del 93, d'acord amb les estipulacions del contractista, i existeix la tercera actuació, entre Gósol i Tuixén —entre Tuixén i Gósol, per ser més exactes d'acord amb el moviment que havíem iniciat, des de la Seu d'Urgell cap a Gósol—; és un projecte de 387 milions de pessetes, que està previst actuar-hi en les anualitats a partir del moment que s'acabi el Tuixén-Adraén, que són les anualitats 94-95. Intentarem... Com veu vostè, això suma, aproximadament, 900 milions de pessetes contra els 564 milions de pessetes contemplats en els plans comarcals de muntanya; és a dir, en el projecte primer s'havia fet una valoració econòmica inferior.

Intentarem complir el compromís de finalitzar-lo l'any 94, tot i que no li puc assegurar en aquest moment, perquè dependrà molt de les disponibilitats pressupostàries, però sàpiga que quan finalitzi el tram fins a Tuixén continuarem amb el Tuixén-Gósol, amb aquest projecte de 387 milions de pessetes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, conseller. És una resposta en part satisfactòria, perquè hi ha un compromís que durant l'any 84 es pugui fer una part important d'execució de l'obra; ens hauríem equivocat el senyor Cullell, els alcaldes i jo mateix en aquella reunió de Tuixén si haguéssim decidit tots plegats pactar una reducció del gruix de l'asfalt. Vam pactar, evidentment, una reducció de les característiques tècniques de la carretera, però no del gruix del paviment. Lògicament, s'han d'asfaltar les carreteres perquè resistixin, com a mínim, un decenni, i no només uns mesos. Per tant, estarem molt atents a l'execució de les obres, no només del tram Adraén-Tuixén, sinó també l'inici de les obres i la finalització d'aquestes entre Tuixén i Gósol.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

La propera pregunta la formulen els il·lustres diputats senyor Ramon Vilalta... (*El conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana per parlar.*) Ai, perdó!, sí, sí, que encara li resten uns segons, és veritat. Perdoni. Té quinze segons, l'honorable conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. No, simplement, dir-li que, entre les característiques tècniques d'una carretera, existeixen els traçats, els pendents, l'amplada, per

exemple, els radis de corbatura, i una altra és el paviment; i el paviment no és que sigui de més o menys qualitat, és que s'ha d'adir amb el tipus de trànsit que un espera. Si és una carretera general, en què poden passar camions amb pes per eix, per exemple, de quaranta tones, es fa amb un determinat gruix; si és una carretera on només passen cotxes, s'ha de fer amb un altre gruix, i és inadequat fer-ho amb un gruix superior; per tant, no es tracta de fer-ho de més o de menys qualitat: es tracta de fer-ho adequat a les característiques i a l'ús que ha de tenir la carretera. En aquell moment no es preveia, probablement, que per aquestes carreteres passaria el nombre de vehicles pesants —autocars, fonamentalment, que s'adrecen a les pistes d'esquí— que avui hi estan passant, i en base a això haurem d'exigir més al paviment que estem posant. És això.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

Té la paraula, ara, per formular la següent pregunta, l'il·lustre diputat senyor Vilalta.

Preguntes al Consell Executiu sobre l'ús de l'acetat de trembolona per a engreixar el bestiar, sobre les xarxes ilegals de distribució d'acetat de trembolona i sobre si ha encetat cap investigació en relació amb la utilització illegal d'acetat de trembolona

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, senyores i senyors diputats, si m'ho permeten, i sense esgotar el temps amb tota certesa, voldria acumular les preguntes 13, 14 i 16, tot ajornant...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Vostè pot utilitzar més temps; és a dir, jo li he fet aquella observació perquè la il·lustre diputada acumulava una pregunta que anava molt més enrere i, en anar molt més enrere, podia deixar-se de fer i impedir que se substanciessin altres preguntes, però vostè amb les tres preguntes pot, realment, si són seguides, acumular el temps que vulgui... O sigui, té tres vegades el temps previst...

El Sr. VILALTA I OLIVA: Deia, senyor president, que tot i així, la 15, que queda entremig, queda ajornada, perquè tot i que fa...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Està ajornada; ho ha anunciat aquesta presidència.

El Sr. VILALTA I OLIVA: ...tot, i que toca el mateix tema, esperarem l'assistència del conseller Trias.

El dia 27 de maig, els mateixos dies que s'estava celebrant el debat monogràfic d'agricultura, que va permetre dedicar una certa i important atenció —a través de la intervenció de diversos portaveus i de mi mateix— al tema de la qualitat alimentària i també a la sanitat que els aliments han de tenir per a garantir-ne aquesta qualitat quan arriben al mercat, aquests mateixos dies, en concret el 27 de maig, la policia judicial va confiscar en un laboratori ilegal a Castelldefels 65.000 dosis d'un producte anomenat Finaplix, o també acetat de trembolona, un finalitzador com el clenbuterol de què aquells dies es va parlar tant, per a l'engreix d'animals de proveïment.

65.000 dosis, senyor conseller d'Agricultura, són moltes dosis, que no es produeixen ni s'emmagatzemen si no es pretén després distribuir-les. I en aquell cas, com en tots els altres casos similars, anteriors i posteriors al nostre coneixement, la tro-

bada d'aquests productes, que en certa manera són adulterants de la qualitat alimentària dels productes que hauríem de vetllar, han estat trobats per la policia judicial sense que es coneguín actuacions d'ofici per part de la seva Conselleria amb la funció, precisament, de policia, vetllant per la sanitat que aquests productes alimentaris haurien de tenir.

I, en conseqüència, és lògic preguntar-li un conjunt de preguntes encadenades, que són aquestes que li formulava: coneix el Departament d'Agricultura si anteriorment o posteriorment —han passat ja uns certs mesos, uns quants mesos— al 27 de maig s'han utilitzat dosis de Finaplix en l'engreix del bestiar a Catalunya? Coneix el Departament d'Agricultura quines eren les xarxes previstes de distribució del producte i dels seus possibles receptors i usuaris? Ha endegat el Departament la investigació corresponent per a incrementar el nivell de seguretat i de confiança en els productes que produïm aquí, a Catalunya, i que nosaltres també ens agradaria veure —seguint una mica els bons propòsits del nou conseller d'Agricultura en la seva presa de possessió— que s'incrementi fins a tal punt la confiança en allò que consumim que puguin realitzar-se, més enllà de qualsevol dubte raonable, les campanyes necessàries de promoció i de consum dels nostres productes? Ho repeteixo, més enllà de qualsevol dubte raonable?

En definitiva, quines actuacions ha realitzat la Conselleria d'Agricultura respecte a aquest tema, i quines actuacions pensa realitzar en el futur?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller, senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, tal com s'havia contestat en preguntes anteriors adreçades al conseller Vallvé per a temes del clembuterol, adreçades al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, hem de dir que durant aquesta primavera i primers d'estiu, doncs, s'ha intensificat a nivell d'escorxador el control de productes hormonals. La majoria dels quals, precisament, corresponien a la matèria que vostè diu, a l'acetat de trembolona. També s'ha de dir, doncs, que s'ha trobat beta-estradiol, progesterona, testosterona i nortestosterona, trobats de manera individual o a vegades barrejades les substàncies, la qual cosa a vegades dificulta el seu reconeixement.

En aquest sentit li haig de dir que es van decomissar, es van intervenir *ante mortem* 331 animals que presentaven a través de les inspeccions, signes d'haver estat tractats amb aquest tipus d'implantació. D'aquests animals, una vegada, doncs, analitzades les corresponents anàlisis, se'n van comissar 153 canals, en les quals sí que es va detectar la presència del producte que vostè abans esmentava.

Actualment aquest control, el control d'aquestes substàncies en viu es realitza per part del Departament mitjançant una cosa que no és gens fàcil, que és l'anàlisi de les mostres d'orina, que són recollides a nivell d'explotació de manera aleatòria, tot i que també es realitza un control dirigit a aquelles explotacions sospitoses que són prèviament comunicades pels serveis veterinaris oficials dels escorxadors.

El nombre d'explotacions controlades aquest any ha estat, doncs, de 185 i s'han detectat sis mostres positives, quant a la pregunta que em feia, puntualment, d'acetat de trembolona.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Bé. Senyor president, senyor conseller, el nostre neguit i la raó de la pregunta subsisteixen. 65.000 dosis són moltes dosis. 65.000 dosis serveixen per a engreixar milers de caps de bestiar. Vostè ens ha dit tots els còctels que s'arriben a fer amb diversos productes; és veritat. En aquesta recent vaga dels serveis veterinaris de la Generalitat s'han dit coses i s'han publicat coses a través dels mitjans de comunicació —d'una manera més precisa tornarem al tema quan puguem plantejar la pregunta al conseller Trias—, però alguna de les coses que es deien en aquestes declaracions, no pas meves, sinó dels veterinaris de la Generalitat en situació de vaga, això sí que és veritat, és que el control era força deficient, força deficient per manca d'efectius humans en la realització del control, i força deficient en l'aplicació de mitjans tècnics per a la realització.

Estem parlant d'un producte que deixa rastres evidents allà on s'implanta; s'implanta a través d'una injecció en diverses parts del cos de l'animal: en la cua, en els peus de l'animal, en les orelles, i per tant, si aquesta garantia no es pot aportar per part d'aquells que més clarament haurien d'aportar-la, que són els serveis que tenen encomanada especialment la funció de vigilància i de policia en aquest tema, doncs..., anem arreglats: 65.000 dosis —ho repeteixo— són moltes dosis, són molt més que les dosis que vostè ens ha dit, i jo no voldria entendre de les seves paraules que ens signifiqui que se'ns ha escapat del control tot un munt de bestiar —i, per tant, tot un munt d'aliments— que han anat a parar als circuits comercials, als circuits d'alimentació, sense el control necessari. No és aquesta la qüestió, perquè jo no vull..., ho vaig dir aquell dia, en el debat d'agricultura, jo no jugo amb aquestes coses a l'alarmisme, crec que no s'ha de fer, simplement li pregunto, és a dir, la Conselleria té habilitats els mitjans necessaris per al control d'aquest tipus de situacions? I, en concret, aquestes 65.000 dosis, quin rastre han deixat? La Conselleria n'ha fet el seguiment? Coneix les xarxes que hi havia previstes per a la distribució d'aquests productes? O no, i això s'ha deixat exclusivament en mans de la policia judicial?

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Té la paraula l'honorable conseller, senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo, contestant una mica, senyor Vilalta, pel final de la seva pregunta, el control de..., les xarxes de distribució, evidentment, no les controlem el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sinó que és una competència dels cossos de seguretat i de la policia judicial. En canvi, sí que li puc dir que portem el control dels magatzems de productes zoosanitaris i en aquest sentit li haig de dir que nosaltres no hem trobat en cap establiment comercial acetat de trembolona. Això, no vull dir que no hi hagi altres xarxes de distribució: senzillament, doncs, li dic que, a les xarxes regulades de distribució, doncs, no s'ha trobat acetat de trembolona.

En tot cas, el Departament sí que hem col·laborat en totes les actuacions, tant dels cossos de seguretat i de la policia judicial, quan se'ns ha requerit de portar el personal tècnic per realitzar les inspeccions i la recollida de mostres a nivell d'explotació, no?

Jo crec que hi ha una cosa que podríem garantir absolutament a tots els ciutadans de Catalunya, i és l'absoluta seguretat en la qualitat dels aliments que mengem, en aquest cas de la carn de vedella.

També, i reconeixent que la picaresca i el frau individual, doncs, sempre es pot produir, perquè a vegades l'excepció —i ho diem tots habitualment— confirma la norma. En aquest moment, hi ha dues xarxes que crec que garanteixen suficientment i amb qualitat, doncs, aquesta garantia per al ciutadà. Una és, doncs, la xarxa de 130 veterinaris del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que inspecciona les instal·lacions i que davant de tots aquests fets esdevinguts i en benefici del mateix sector, doncs, ha intensificat el seu treball; i, l'altra, doncs, és la xarxa de sanitat que controla, a través de les vísceres, absolutament tots els animals que se sacrifiquen.

Bé, el fet que vostè em digui: «hi ha hagut 65.000 dosis», tampoc correspon una dosi a un animal; vull dir, si és una implantació a la tiroide probablement és així, però quan les implantacions són diverses o quan aquestes dosis vénen assimilades a través de l'aigua o dels pinsos, doncs, no són 65.000 dosis, 65.000 vedells, evidentment, doncs, s'han decomissat; vol dir que no estan al mercat i, precisament, crec que aquest és un dels altres punts que poden donar una gran garantia al ciutadà. En tot cas, vull dir, el greu hauria estat a l'inrevés.

Jo sí que li he de dir, en aquest sentit —no sé si vostè té temps per a tornar-me a replicar; jo li diré tot el que li he de dir—, i voldria fer una crida a aquesta sala, una mica, que aquest tema, que és absolutament delicat, que perjudica molt els nostres ramaders, evidentment perjudica que hi ha unes persones del sector, que són uns desaprensus, però que sí que tots els grups d'aquesta cambra tinguin l'absoluta seguretat que, no ara el nou conseller, com vostè ha dit, sinó des del moment que es van detectar aquests problemes, que s'està fent un esforç i un control rigorós. Deixo de banda les reivindicacions d'un determinat col·lectiu, que probablement són legítimes i que quan es reivindica tots ens fem valer les coses que creiem que ens podem anar més a favor. I llavors, a vegades, es fan afirmacions o asseveracions lleugeres.

Jo, sincerament, brindo a tots els grups de la cambra —crec que aquí no és per llegir-ho ni per dir-ho—, vull dir, poden veure els expedients que s'han incoat. Veuran, doncs, en les comarques i en les zones en què es produeix, i jo sí que m'atreveixo a garantir davant de la cambra que en aquest moment hi ha un excel·lent control d'aquestes substàncies en l'alimentació de les vedelles; no solament això, sinó que estem complint rigorosament el pla PIRAC; vol dir que no solament ens preocupem d'aquestes substàncies, doncs, que bàsicament són de tres tipus, que són, doncs, els estilbens, o les substàncies, que era la que jo diria que s'introduïa en la glàndula tiroide, o bé el estrògens, andrògens i tot aquest tema, i a la vegada es fa una anàlisi molt acurada dels efectes residuals de determinades medicacions com pot ser el Cloramfenicol, etcètera.

I en aquest sentit sí que li he de dir que com a comunitat autònoma estem fent més de la tercera part d'anàlisis que es fan a la resta de l'Estat. Jo aquí tinc una estadística de les anàlisis que es fan a totes les comunitats autònomes i les que fem a Catalunya; sincerament, probablement, és que hi ha més escorxadors i que sacrifiquem més animals, però, la veritat és que significa un esforç molt important.

Crec, senzillament, que el pla PIRAC, que suposo que tots vostès coneixen, doncs, l'estem complint d'una manera exemplar.

I en aquest moment, sí que voldria transmetre aquesta confiança a la població, i a la vegada m'agradaria que els senyors diputats també transmetessin aquesta confiança que l'Administració està fent un esforç important vetllant perquè no s'esdevinguin aquestes coses, perquè el sector en surt molt perjudicat, i tampoc és just que per unes persones poc honestes, doncs, hi hagi tot un sector que en uns moments especialment difícils, a sobre, doncs, en surtin greument perjudicats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. La darrera pregunta que avui formularem és la que formula l'il·lustre diputat senyor Antoni Farrés.

Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses per preservar d'agressions al parc natural del delta de l'Ebre

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el passat mes d'agost un avió d'Icona va sobrevolar el delta de l'Ebre, concretament el parc natural del delta de l'Ebre, a tan baixa alçada que com a conseqüència va donar que els flamencs, que per primera vegada des de feia moltíssims anys, no solament estaven de pas, sinó que estaven niant en aquelles zones...

Aquests fets van coincidir amb tot l'esforç que s'està fent perquè es preservi el parc natural; vam preguntar: Quines explicacions s'han rebut d'Icona, quines s'han exigit? Quines mesures tenim coneixement que s'han pres? Quines pensa prendre el Departament? Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller... senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí, sí, ja, ja, és que tinc tants paperots...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No, no; és que ho feia perquè quedés constància. Honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER: Gràcies...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No és que li manés la pressa.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, referent a la pregunta que vostè em fa, senyor Gimeno, jo li he de dir que la Direcció General del Medi Natural del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca va tenir coneixement puntual dels fets mitjançant la informació portada pel servei d'agents rurals, evidentment encarregats de la vigilància del medi natural, i pels tècnics del parc natural del delta de l'Ebre, els quals van fer un seguiment exhaustiu del comportament posterior de la colònia de flamencs.

La direcció del parc del delta de l'Ebre havia enviat, l'any 88, un mapa amb la delimitació de l'espai protegit a Icona, per tal que els hidroavions, o altres avions, no volessin a baixa altura en aquestes àrees. Aquest mapa és, teòricament, a l'abast de tots els pilots, encara que és possible que hi hagués algun pilot que sobrevolés la Punta de la Banya, que el desconegués; però el cert és que els mapes, doncs, estan distribuïts a tots els elements i organismes que podrien incidir en aquest aspecte.

A conseqüència..., bé, que també voldria remarcar que aquest incident s'ha tractat d'un fet absolutament aïllat, no? A conseqüència, de totes maneres, de l'incident, el director general del Medi Natural va adreçar un escrit al director general d'Icona, del qual adjunten..., bé, en porto còpia aquí. Per tant, el Govern de la Generalitat sí que va demanar una explicació oficial dels fets.

L'explicació ens va venir donada en una reunió mantinguda el dia 21 d'agost, i que comento a continuació, no? De fet, bàsicament, Icona, doncs, va manifestar en aquest cas que el vent havia dificultat l'enlairament d'aquest avió i que aquesta havia estat la causa. Llavors, el que sí que es van prendre uns acords i és que, claríssimament, quan el vent del sud-oest dificulti l'enlairament suficient dels hidroavions, aquests no carregueran a la badia del Alfacs, sinó que ho faran al nord del delta de l'Ebre, davant de l'Ampolla.

Bé, ho deixem aquí; en tot cas, ja ho aclarirem posteriorment.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Sí, senyor, Farrés, que no...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Farrés, Antoni...

El Sr. FARRÉS: Escolti, senyor conseller, l'avió volava, és obvi; vull dir, aquest diputat suposo que d'altres també podien estar-hi i l'operació i els resultats, vull dir, són obvis. Nosaltres entenem que es donava aquest any una particularitat que no es donava en els altres, que no era simplement de pas, sinó que s'està produint un salt qualitatiu en el que significa la reserva del delta de l'Ebre, i nosaltres el que exigim són responsabilitats a aquest organisme, perquè un sol organisme, les finalitats del qual és, precisament, aquest tipus d'actuacions de preservació, malmet totes les campanyes que els voluntaris, que els mateixos funcionaris dels parcs naturals, pedagògica, al llarg de tot l'estiu van estar fent per convèncer els turistes, excursionistes i conductors de tota la tasca de preservació del parc.

I davant d'una agressió d'aquest tipus, entenem que cal exigir responsabilitats a l'organisme i a aquelles persones que amb aquestes explicacions —la veritat— que no comparteixo —i devia estar jo, en tot cas, en una altra banda, però, de vent, aquell dia, em sembla que no gaire; em sembla que són absolutament inadmissibles donades per aquest organisme oficial.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Marimón.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí, de les seves paraules es desprèn una cosa que, evidentment, és molt positiva i que nosaltres també apreciem i és que la qualitat mediambiental del delta de l'Ebre, doncs, està augmentant i s'està recuperant.

Bé, nosaltres, en aquest sentit, també li he de dir que aquest any, precisament, el 9 de juny —o sigui que fa molts pocs dies— ha sortit un decret pel qual es regulen les activitats fotogràfiques, científiques, esportives, que poden afectar la fauna salvatge. També li he de dir que, evidentment, és molt bonic i diu molt de la recuperació del Delta el fet que aquests dos mil flamencs nidifiquessin en aquesta zona, però també ha de conèixer que la nidificació es va fer absolutament molt tardana, es va fer pràcticament dos mesos i mig després de l'època normal de nidificació.

Per tant, i sense voler treure cap responsabilitat, que en això vostè té raó, ni sense voler donar cap excusa, però sí que els

mateixos tècnics ens diuen que la nidificació era difícilment..., que era molt difícil que arribessin els polls a sortir de l'ou. He de dir que en aquell moment hi havien dos-cents cinquanta-un nius, dels quals solament se n'estaven «empollant» cinquanta, que els altres ja no s'estaven «empollant». Que és un fet, doncs, dissortat, que evidentment, doncs, potser sí que hem d'exigir unes responsabilitats. Jo crec que les respostes d'Icona ens hauran agradat més o menys, però sí que tenen una lògica, però també li he de dir que aquest aspecte del flamenc és tan fràgil que en alguns altres llocs, per elements molts més petits com un globus abandonat, s'han perdut unes nidificacions. Llavors, jo crec que, prenent la constància, prenent unes resolucions com s'han pres a aquest respecte per corregir-ho, potser no caldria anar més lluny, sí vetllar pel manteniment de tot aquest ecosistema.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de cinc de la tarda.

Moltes gràcies.

(És un quart de tres del migdia i nou minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El segon punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya, que formularà el diputat l'il·lustre senyor Antoni Farrés, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya, va decidir presentar aquesta interpellació pel caràcter d'urgència, un cop constatat que en les conclusions del debat de política general el Grup de Convergència i Unió votava en contra de dues resolucions, una presentada pel Partit dels Socialistes de Catalunya, una altra pel nostre mateix Grup d'Iniciativa per Catalunya, que feien referència al municipalisme.

Concretament, la resolució que havia presentat Iniciativa per Catalunya era tan senzilla com dir: «La situació és delicada, seiem, fem un diagnòstic, parlem d'un pla d'etapes.» Que això, avui, es refutí en aquest Parlament ens va semblar especialment greu quan aquesta situació coexistia amb l'aparició als mitjans de comunicacions d'alguna de les moltes dificultats que travessen els ajuntaments de Catalunya, quan s'està a punt de discutir aquí i a Madrid els pressupostos per l'any que ve, quan l'any

1993 serà un any de negociació dels nous sistemes de participació dels tributs de l'Estat que preveu la Llei del 88, de finançament de les hisendes locals, que preveu una fórmula només per al període 88-93. Per tant, en l'any 93 haurem de negociar, s'haurà de negociar i, perquè, en definitiva, els problemes que avui tenen els ajuntaments de Catalunya no són solament conjunturals, que existeixen, que n'hi han de conjunturals, sinó que almenys, a criteri del nostre Grup, són problemes estructurals. I per això, també, i en coordinació amb l'activitat en aquest mateix Parlament, el meu company diputat al Congrés dels Diputats, Francesc Baltasar, la setmana passada presentava una interpellació en aquest mateix sentit; per tant, no és un problema de dir: «Això s'ha de demanar a Madrid.» A Madrid s'està plantejant, però també s'ha de plantejar aquí.

Acabem de sortir d'un debat intens, en què hem fet un concurs de veure qui era més europeu. Bé, del que es tracta ara és de veure si la situació dels nostres ajuntaments és o s'assembla a la situació dels ajuntaments d'Europa. I agafant una publicació de les seves, publicació patrocinada per l'Associació Catalana de Municipis, però, per la Direcció General d'Administració local, que fa un estudi de quina és l'estructura pressupostària dels ens locals a Europa, què ens demostra? Ens demostra que a tot Europa la participació dels impostos o de les quantitats redistribuïdes de l'Estat són superiors sempre al pes que té la tributació local, que el país on té més pes la tributació local és Dinamarca amb un 49%, mentre a Catalunya el pes dels tributs locals és un 54,7%, tot referit a l'any 88, perquè a Dinamarca reben..., amb aquest pes del 49% dels tributs locals tenen uns recursos redistribuïts del 49%, mentre nosaltres aquí els tenim redistribuïts de l'Estat del 26%. I si ho fem al revés, si agafem quin és el país que redistribueix menys diners als ajuntaments, ens trobem que és França, i en el cas de França entreguen als ajuntaments..., el que entrega pesa en el conjunt de l'estructura dels pressupostos municipals un 35%, mentre que a nosaltres, aquí a Catalunya, és un 26,69%. Per tant, a tot arreu hi ha uns diferencials importants i, per tant, la conclusió és que avui per avui la situació dels nostres ajuntaments no està a l'alçada de la Comunitat Econòmica Europea, i això provoca que, en no redistribuir-se amb la mateixa intensitat els ingressos que percep l'Estat, estem davant d'una situació en què es practica una política de fixar una pressió fiscal i dir als ajuntaments: «A partir d'aquesta pressió fiscal que no es redistribueix de manera suficient, augmenta tu la pressió fiscal fins allà on siguis capaç o fins allà on t'atreveixis o fins on resisteixin els teus conciutadans.» I, per tant, tot increment de pressió fiscal en els municipis és un increment net de la pressió fiscal sobre el conjunt dels ciutadans.

Això no ve d'ara: el finançament dels ajuntaments ha passat per un llarg calvari. Primer en aquelles primeres etapes del 79-80 dels alcaldes transhumans, intentant aconseguir més recursos dels fons. Després es va dictar la Ley de medidas urgentes de saneamiento y regulación, del 83, que fixava, dels mecanismes, recàrrecs lliures per part dels ajuntaments sobre la CTU i la possibilitat de recàrrecs sobre l'IRPF. Al cap d'un quant temps, amb dues sentències, el Tribunal Constitucional declarava inconstitucional tant un com l'altre mecanisme, per tant, els ajuntaments continuàvem estant davant de la mateixa situació.

I, finalment, l'any 88 es dicta la Llei de finances locals. No ens deu haver ajudat —no deu haver ajudat— als ajuntaments de

Catalunya, potser, la data d'aquesta Llei, la del 28 de desembre, perquè, què és el que ha passat durant aquests tres anys? Què és el que ha passat en aquests tres anys? D'acord amb les dades de la Direcció General d'Administració Local, que totes les senyores i senyors diputats hem rebut, es veu que l'evolució de l'estructura pressupostària dels ajuntaments, des del 88 fins al 90, és que es produeix una certa disminució del pes dels impostos locals, una disminució, també, dels recursos de l'Estat i un increment —passem del 9,8 al 13,3— dels crèdits, és a dir, el finançament dels ajuntaments en aquest període que estem parlant es tradueix en un increment clar i net, i molt important, de l'endeutament, que després parlarem en quines condicions.

I què és el que deia aquesta Llei? Quins pilars plantejava? Primer establia una fórmula de «participación en los tributos del Estado». El primer any que s'ha de liquidar d'acord amb aquesta llei, s'organitza la primera discussió seriosa entre la Federación Española de Municipios y Provincias i la resta d'organitzacions municipalistes de l'Estat sobre com s'ha de fer aquest càlcul. Hi ha una negociació que jo diria que no és una negociació, sinó que és una veritable quitança, que al final s'arriba a un acord que significa el 20% de la quantitat que reclamaven els ajuntaments per al 90 i per al 91; 200.000 milions de diferencial que es queden pel camí. Després recordarem que, a pesar d'això, no han cobrat ni el 90 ni el 91.

El segon mecanisme que es plantejava, el segon mecanisme que es plantejava era... Perdó, amb aquesta tendència i amb aquesta situació, què és el que ha passat? Doncs ha passat que la participació dels ajuntaments en els ingressos bruts de l'Estat, deduïts del capítol primer i segon, deduïts els tributs cedits a les comunitats autònomes, ha disminuït d'un 7,43, de l'any 83, a un 5,46, que es preveu per a aquest any 92. Per tant, aquí hi ha hagut una disminució tan important que significa una minoració del 26% —del 26%— del que significaven aquests tributs. Dades de la Federació de Municipis de Catalunya, conegudes segurament per tothom amb els diagrames aquests de barres que són prou expressius.

L'altre mecanisme que preveia la Llei era un major increment, no ja a través de la contribució territorial urbana, sinó que ens inventem un nom: *Impuesto de bienes inmuebles*. A base de què? A base de la revisió dels valors cadastrals. Comença a posar-se el mecanisme en marxa —el famós «catastrazo»— i el Govern, no els ajuntaments, el Govern de l'Estat decideix tirar marxa enrere. Aquest mecanisme queda neutralitzat amb independència de la valoració que cada un de nosaltres pogués fer de la bondat, o no, d'aquest mecanisme.

Tercer element que contenia aquesta Llei: Impost d'activitats econòmiques. Estem assistint a l'espectacle que 950 municipis estem posant classificacions, sense tenir els padrons, sense tenir els censos. I a Catalunya, què? A Catalunya també hi ha una responsabilitat. No s'ha creat el Fons de Cooperació Municipal de Catalunya, no s'ha desenvolupat l'article 181, s'estan convertint els ajuntaments en mers instruments del Govern de la Generalitat, se'ns ha convertit en uns subministradors de solars: per fer una residència necessitem portar un solar; per fer «vivendes» necessitem portar solars; per fer parcs de bombers necessitem portar solars; per fer depuradores necessitem portar solars —que no està previst en la Llei, més que en els casos de l'ensenyament. Se'ns està fent cofinançar competències que corresponen a la Generalitat: Consorci de Normalització Lingüís-

tica, escoles de música... Volen saber dades concretes? Conservatori de Sabadell: pressupost, 133 milions; participació de l'Ajuntament, 100 milions; participació de la Generalitat de Catalunya, 2 milions. Estem, d'alguna manera, finançant coses de la Generalitat; se'ns està fent pagar les tensions de tresoreria de la mateixa Generalitat; la Generalitat no ens paga els impostos i, quan el conseller Comas pren decisions en nom de l'Incasol amb els pisos de l'antic patrimoni sindical de l'*Hogar*, no se'ns paguen les contribucions, no podem embargar i ens veiem obligats a negociar amb unes condicions que, lògicament, són perjudicials. Vostè defensant, lògicament, el seu pressupost, però el resultat és una minoració neta dels ingressos dels ajuntaments. Ah! i quan demanem una subvenció de 50.000 pessetes, hem d'acreditar que els ajuntaments no devem res a la Generalitat.

Per tant, quan hi ha aquesta situació, nosaltres entenem que hi ha un problema a Madrid, però hi ha un problema a Catalunya. Aquí hi ha unes competències clares en relació amb el finançament dels ajuntaments i és per això que, quan està caient la licitació pública dels ajuntaments que, en el segon trimestre d'aquest any, ha caigut un 49,2%, i quan hi ha una situació que, jo diria molt greu en la situació econòmica financera dels ens locals, per això volem saber quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat davant d'aquesta situació crítica de les administracions locals a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, en la seva intervenció jo hi veig dues parts molt diferenciades. Una primera, on ha fet una anàlisi de com han anat les finances municipals, dels ens locals, durant aquests anys; hi coincidim perfectament, són dades molt objectives i que, realment, no poden ser objecte de contradicció i, per tant, aquesta és la realitat: des de l'any 82, en què la participació dels ens locals en els impostos no cedibles de l'Estat representava el 7%, es va arribar, és cert, a l'any 83 al 8%, i després, poc a poc, s'ha anat disminuint; falta liquidar l'any 90-91 i, aleshores, pensem que, pel que s'està discutint i pels recursos que hi ha interposats i per les reclamacions de la Federació Espanyola de Municipis, que aquell 31% que es preveia per al quinquenni, a partir del 89, doncs, quedi limitat al 21%. De moment només s'ha liquidat per al 90 el 18,78%. Per tant, en conjunt, evidentment que hi ha hagut una baixada de la participació dels ens locals, quant als impostos no cedibles de l'Estat.

Després entra en una segona fase que, aquesta, m'ha de permetre que jo no..., tampoc li discuteixi massa, però almenys que no hi estigui..., que li digui que no hi estigui massa d'acord. Em diu vostè que es veu obligat a fer no sé quantes coses, i posa uns exemples: que està col·laborant amb la Generalitat, gastant diners en temes que són de competència..., i em posa dos temes que jo li diria: doni gràcies a Déu. Em parla de cedir solars per als bombers. Bombers a tot arreu és competència municipal i que aquí, sortosament, ho va fer la Generalitat al seu dia, que representa 8.000 milions de pessetes que es gastarien els ens locals i que són despeses que està fent en aquests moments la Generalitat. I em parla de conservatoris de música que, segurament, deuria ser una institució local on la Generalitat hi continua..., hi col·labora. Per tant, hi ha exemples que sí que són

bons i que poden ser objecte de discussió, i altres que, segurament, no són tan atinats.

Ara la realitat és, si vostè el que pretenia és dir i posar de relleu que la situació als ajuntaments, en aquests moments, és —jo diria— dramàtica. No sols als ajuntaments, però també dels ajuntaments. La situació pressupostària s'ha anat agreujant, i jo li diré que hi ha una punta que provoca aquesta situació: l'any 90 els ajuntaments varen confeccionar els seus pressupostos amb unes previsions d'ingressos que tenien en compte aquest increment del 31%. En el pressupost de despesa hi figurava exactament aquesta quantitat de despesa. Al final de l'exercici això no es va poder corregir, la qual cosa va motivar —segurament en la majoria dels ajuntaments— necessitats de tresoreria que es van convertir en crèdits de tresoreria, agreujant o incrementant les *ratio* d'endeutament que ja tenien. Situació que s'allarga al 91, al 92 i que ara, realment, és una situació que explota en aquest sentit; o sigui, la majoria d'ajuntaments, però sobretot aquells que es troben en un tram de població, jo diria de 20.000 a 70.000 habitants, probablement en el seu conjunt són els que més han sofert aquesta situació.

Aquest és el plantejament que vostè fa, que jo hi coincideixo perfectament, que el Govern hi coincideix perfectament, però que hi ha alguna cosa que també hauria de dir —o haig de dir. Miri, els dos mecanismes..., no s'ha constituït el Fons de cooperació local. La Llei municipal i del règim local, la 8/87, preveia que la Generalitat havia de desenvolupar la Llei d'hisendes locals de Catalunya, dins la norma bàsica de l'Estat. Posteriorment, el desembre del 88, l'Estat aprova la Llei de les hisendes locals; Llei que al nostre entendre deixava sense contingut l'article 48 de l'Estatut, perquè incidia directament en la distribució dels fons per als ajuntaments i per a les diputacions, directament, sense tenir en compte la Generalitat. I això va motivar que aquest Parlament fes un recurs d'inconstitucionalitat que està per resoldre.

Aleshores ens queda, en aquest temps, dues possibilitats. Què es fa? Una llei d'hisendes locals dels ajuntaments de Catalunya, sense tenir en compte el recurs d'inconstitucionalitat? Lògicament, serà recorreguda i, per tant, no té sentit fer-la. Què es fa, sota els mínims que fixa, acceptant la Llei d'hisenda estatal, acceptant tots els seus principis, i fent una llei d'hisendes locals que només reguli les hisendes dels consells comarcals i de les mancomunitats? No ens semblava lògic. Per tant, la Llei d'hisendes locals i tots els mecanismes que pugui comportar aquesta llei s'han de fer després que el Tribunal Constitucional hagi resolt el recurs d'inconstitucionalitat que, en el seu dia, va presentar aquest Parlament.

Però mentrestant han passat coses; la Generalitat ha col·laborat amb els ens locals. Li donaré una dada: el Pla d'obres i serveis, durant aquest quadrienni —81-82—, s'ha incrementat un 572%. De 665 milions a 3.842 milions de pessetes per a l'any 92, mentre que, a la resta d'administracions, l'Estat ha passat de 828 milions a 693, i les diputacions han passat en el Pla d'obres i serveis de 1.228 milions a 788. Per tant, un 572%, un 34% d'increment pressupostari de subvenció anual, molt per sobre, evidentment, del creixement del pressupost de la Generalitat. I es va crear el Fons de cooperació local per als consells comarcals, que té una incidència directament sobre molts dels ajuntaments, sobretot els més petits. Passant, també, durant aquest quadrienni —durant tres anys, perquè va ser el 89—, de 1.250 mi-

lions de pessetes a 2.761 milions de pessetes. Per tant, hi ha hagut prop de 6.000 milions de pessetes de subvencions entre el Pla d'obres i serveis i Fons de cooperació local, que van directament al món local i que abans no hi eren, durant aquests tres anys, el que suposa realment, jo penso, una quantitat no suficient, però sí important i necessària que demostra, si més no, el tarannà, l'actitud, la voluntat política del Govern de la Generalitat.

Per tant, estem d'acord: ajuntaments en situació crítica, en situació molt crítica i... Em sap greu allargar-me, perquè podríem explicar una mica moltes..., el per què de moltes d'aquestes situacions, no sols les numèriques dels pressupostos i de prestacions genèriques de l'Estat. Una actuació de la Generalitat que trobo que demostra això que li deia abans, que hi ha una voluntat de col·laboració dins de les possibilitats que hi ha, la creació del Fons de cooperació local i el Pla d'obres i serveis amb les xifres que li he dit, i realment hi haurà necessitat que tots junts, evidentment, reflexionem sobre aquesta situació, que l'Associació de Municipis, que la Federació de Municipis, que la Generalitat, que els representants de tots els grups parlamentaris reflexionem sobre tota aquesta situació i pensem en veu alta i mirem què és el que es pot fer i com s'ha de fer. Estic, completament, d'acord amb vostè.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Farrés, durant cinc minuts.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller: Pla d'obres i serveis; efectivament, en quatre anys 22.000 milions de pessetes. Junta d'Andalusia; pressupost 1992; diners condicionats: 53.000 milions; diners no finalistes als ajuntaments: 4.422 milions. Pla d'obres i serveis; si jo agafo i divideixo per habitant les xifres agregades comarcament em dona un «vano» que va de 97 pessetes per habitant al Barcelonès per 54.448 pel Pallars Sobirà; i a més a més –i ara no tinc temps– amb aquest mecanisme de només contemplar el paràmetre de municipis de menys de 20.000, el resultat objectiu –no volgut, sinó objectiu– que es dona és: millor finançament a comarques..., a ajuntaments de comarques amb nivells de renda més alta i amb minifundisme municipal, menys recursos per comarques de rendes més baixes i amb extensions municipals més grosses; especialment, a les comarques de les terres de l'Ebre estan finançant –finançant, i després li faré a mans si té curiositat; no dic que sigui volgut– parts molt més riques de Catalunya.

Recurs d'anticonstitucionalitat i, a més a més, suspensió: el Tribunal Constitucional ja fa molt temps va aixecar la suspensió. Si ens hi recorren –ja ho veurem– situarem on és la responsabilitat. Mirin, jo tinc un dubte –i els ho dic amb tota la franquesa–, i és quin és el paper que juguen els ajuntaments en el disseny polític-administratiu del Consell Executiu, del partit que dona suport a la coalició. No és un problema de dir: «Nosaltres som municipalistes», perquè tinguin molts alcaldes o molts regidors. Jo, aquesta situació que tenim..., perquè mentrestant, si la situació és dramàtica, alguna cosa hem de fer. Però jo em pregunto amb veu alta i tinc massa interrogants.

Per què quan el president, fa ben pocs dies, aquí ens dissenyava l'horitzó estratègic de Catalunya fins el 2000, ni una sola reflexió del paper de l'Administració local? Per què el president, al llarg de tots aquests dotze anys, sempre –i segur que deu ser així–, sempre ha tingut més feina i no ha pogut mai ve-

nir en les assemblees de la Federació de Municipis de Catalunya? Tantes animalades dèiem? I no és important el paper dels ajuntaments de Catalunya? Per què Catalunya és la comunitat autònoma en què –i dic: ens hem de fer l'autocrítica– hi ha el moviment municipalista més dividit de tot arreu? I el resultat objectiu és que –amb culpa segurament de tothom– la situació dels ajuntaments és dramàtica, i si fossin possibles els paràmetres i mecanismes de les empreses privades, quants, i quants, i quants ajuntaments estarien tècnicament en suspensió de pagaments? Podem afirmar en aquests moments que és avantatjós, que tenim més avantatges sent alcalde o regidor d'un municipi de Catalunya en relació amb la situació en què es troben ajuntaments d'altres comunitats autònomes? Doncs jo, sincerament, i li ho dic amb tota la franquesa, amb una profunda amargor, jo tinc dubtes que avui puguem dir que ser un ajuntament de Catalunya sigui un avantatge. Des del punt de vista econòmic, des del punt de vista –en alguns casos– d'invasió de competències, des d'un punt de vista de respecte a la institució. I si fos veritat –i m'agradaria que no fos veritat– vol dir que s'està dissenyant un país d'una Generalitat molt forta, però molt forta, perquè és sola, i nosaltres entenem que el país que volem és un país plural, un país amb diferents nivells d'administració, articulat, que li doni cos, que d'alguna manera vertebrï el conjunt, doni vida, a través d'aquesta capitalitat, al territori.

I a nosaltres, més enllà de les queixes, més enllà de la situació molt possiblement certa de les dificultats de finançament, ens preocupa si aquesta situació correspon o no correspon a la idea que té el partit, la coalició que dona suport al Govern de la Generalitat respecte al paper de les administracions locals. Són molts anys i són moltes les dificultats. Nosaltres volem parlar de competències, parlar de redistribució de recursos –no de crear-ne més: de redistribució de recursos– i que s'apliqui a l'Administració local –com deia ahir l'illustre diputat senyor Clotas– el principi de la subsidiarietat, que no val només per a Europa; també val per aquí dintre a casa.

I d'alguna manera nosaltres anunciem una voluntat de consens, una voluntat... Lògicament, haurem de presentar una moció subsegüent a aquesta interpellació, que l'haurem de formalitzar i fer propostes concretes, però des d'aquí anunciem que parlarem, discutirem, transaccionarem, afegirem el que vulguin, si d'aquesta interpellació, si d'aquest debat en podem aconseguir una sola cosa, una sola: que és desbloquegi la situació que hi ha avui, que sortim de l'atzucac en què està l'Administració local a Catalunya i que, d'alguna manera, pugui tornar a ser allò engrescador i animador d'estar treballant com ho fan tants milers d'homes i dones en els ajuntaments de Catalunya, intentant donar resposta immediata a les necessitats dels ciutadans. Els ajuntaments de Catalunya també som Administració de Catalunya, també som Catalunya i, per tant, també hem de poder jugar el paper que ens pertoca; han de poder jugar el paper que ens pertoca, d'acord amb la legislació, començant per la pròpia d'aquesta cambra.

No n'hi ha prou, no en tenim prou de constatar aquesta situació de crisi profunda, no conjuntural, sinó estructural, en què està l'Administració local, sinó que en aquests moments és absolutament imprescindible que ens asseguem –si es necessari– les tres administracions, però començant també donant exemple des de Catalunya, junt amb les organitzacions municipalistes, a fer un diagnòstic de quina és la situació real i, a partir d'aquí,

dissenyar una estratègia que entre tots, entre tot l'arc parlamentari, puguem tirar endavant i sortir d'aquesta difícil situació. I en aquest esperit, espero que en la Moció puguem trobar-nos i que aquest moment sigui un punt d'inflexió en relació amb la situació de l'Administració local, aquí a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Senyor conseller, per contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt honorable president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat, m'ha dit: Junta d'Andalusia, 50.000 milions? 1992: la suma de totes les despeses dels departaments de la Generalitat de subvencions als ajuntaments, 56.131. No és un problema econòmic només. Jo sóc més optimista que vostè: no penso que sigui un problema estructural; per a uns ajuntaments és un problema estructural i per a altres serà un problema conjuntural, perquè d'alguna manera hem de matisar, també, i no generalitzar: hi ha uns problemes conjunturals, que són uns problemes d'aquests moments, i uns altres per a alguns ajuntaments que són d'estructura, evidentment, més enllà de la cosa econòmica.

Miri, aquest país des de l'any 1980 —si vostè se'l mira— fins ara ha avançat en molts camps d'una manera extraordinària, i el món local ha tingut un pes importantíssim en aquesta situació actual. Els ajuntaments dels anys 80-81, fins aquest any —i serà així, jo m'imagino que per sempre— hi han posat dosis d'esforç, d'imaginació i de bona voluntat perquè els seus ciutadans trobessin resposta a molts problemes que tenien plantejats, molts des de feia molt de temps. I aquesta és una realitat de què defugim i que, al contrari, ens en sentim tots orgullosos. I és que el Govern de la Generalitat no té en compte aquesta realitat del món local? Un sol organisme de la Generalitat que decideixi qüestions importants del món municipal, que no hi participin els ens locals, a través de l'Associació i la Federació: en tots hi estan representats, i en tots tenen un pes específic important per a construir moltes vegades les pròpies idees de la Generalitat. No hi ha una separació com vostè planteja, senyor Farrés, sinó que jo penso que el que abunda —malgrat les pinzellades que es poden donar en molts moments negatives— el que abunda és la col·laboració i un esforç d'enteniment, i un esforç que moltes vegades va més enllà de la mateixa legalitat.

Per tant, no entenc que hi hagi aquesta divergència que vostè presenta, un món local oblidat totalment de la Generalitat. No és així; vostè sap que la realitat no és d'aquesta manera. Jo penso que hi ha hagut per part del Govern de la Generalitat un esforç d'enteniment, de col·laboració i de respecte per l'autonomia del món local, i vostè com a alcalde —i gran alcalde que és— n'és sabedor i n'és coneixedor. Dificultats econòmiques de tipus conjuntural, que jo espero que es puguin solucionar, i unes dificultats que vostè presenta d'oblit del món municipal, que jo no puc acceptar perquè em penso que no s'ajusten al que és la realitat, almenys d'aquests moments.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Ara la Presidència sol·licita la conformitat de la cambra per modificar de l'ordre de les següents interpellacions: a continua-

ció tramitaríem la cinquena i la sisena, i després la tercera i quarta. Hi ha assentiment? (*Remor de veus.*)

El Sr. CLOTAS: Un moment, senyor president, si us plau

El Sr. PRESIDENT: El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. En realitat les dues interpellacions que corresponen seguidament després d'aquesta, del Grup Socialista, afecten una mateixa matèria; per tant, si el Grup d'Iniciativa per Catalunya estigués d'acord amb substanciar la que li correspon a la diputada senyora Imma Mayol...

Ho dic, senyor president, perquè les dues interpellacions que corresponen al diputat senyor Manel Nadal són de la mateixa matèria i, probablement, seran acumulades en la seva intervenció; per tant, no guanyaríem res en retardar-ne una en lloc de l'altra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. La cambra dóna l'assentiment a aquesta fórmula? Molt bé. Doncs, la senyora Imma Mayol té la paraula per defensar la interpellació del punt número 3 de l'ordre del dia..., del punt número 4. (*Remor de veus.*)

Silenci.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la pobresa

La Sra. MAYOL: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, les estratègies d'intervenció sobre la pobresa depenen de la imatge social que una població, que un govern té sobre les causes que la generen. Les mesures que es proposen per fer-hi front són fruit d'una determinada concepció de la pobresa.

La preocupació de fons que jo voldria situar en aquesta cambra avui és que aquest Govern no ha aportat amb decisió l'existència a Catalunya, de manera més crua que a la resta d'Europa i possiblement menys que els Estats Units, del que s'anomena la societat dual. García Nieto la descriu, al meu parer, de manera molt lúcida: a les societats actuals, d'una banda, es desenvolupa i consolida una societat econòmicament integrada, amb una competitivitat creixent, capaç d'oferir benestar i estabilitat en ràpid augment, però que al mateix temps exigeix una sotmissió més gran al mercat total i al control autoritari.

D'altra banda, a l'altre costat de la societat, emergeixen i es van consolidant, al costat dels sectors històricament marginals i exclosos, les noves bosses de pobresa, des dels aturats fins als treballadors en precari, el submergit, els sectors que queden exclosos per raó de sexe, ètnia o edat. Evidentment, el cercle viciós de la pobresa s'acomoda a les noves situacions. Per això podem parlar de cultura dual, d'hàbitat-estatge dual, d'ensenyament dual, d'oportunitats duals.

Aquesta societat dual és percebuda, òbviament, per aquest Govern de la Generalitat, però s'accepta com quelcom inevitable, com quelcom contra el que difícilment es pot intervenir; no només això, sinó que es fa una proposta política que al nostre parer accentua aquesta societat dual a Catalunya. Els en posaré alguns exemples: el màxim representant del Govern, el president Pujol, en els discursos de debat de política general, des del 88 fins al 91 —vostès, que han estat aquí, segurament ho saben

molt millor que jo; tenen una estructura molt semblant, tots els seus discursos—, en aquest discurs es passa tres quarts d'hora inicials de la seva intervenció parlant de la Catalunya de primera: Catalunya avança; increment del creixement econòmic; increment de les exportacions catalanes; increment de la productivitat agrícola; primera posició en el capítol d'inversions estrangeres; increment del benestar, etcètera. Tres quarts d'hora amb aquest discurs més o menys, i de sobte para i diu: «Aquí, però, hi ha gent que no segueix»; mai es reflexiona el perquè; només diu —suposo que com a forma de justificar-se— que això passa a tot Europa; mai cap reflexió sobre per què succeeix, de com el creixement de la societat capitalista d'avançada sempre va acompanyat d'enormes desigualtats; de com un determinat funcionament hegemònic del mercat, com a única organització social, expulsa sectors de població sencers cap a la inhumanitat; mai cap reflexió, cap interrogant sobre si el seu Govern fa una política industrial, laboral, educativa, que expulsa o integra els sectors menys afavorits.

Això sí, quan fa la llista dels que no segueixen —ho recordaran— uns anys està a les golfes, uns anys queden enrera, uns anys està en un vaixell. No té pudor en anomenar més d'un 50% de la població de Catalunya. El llistat aquest que els refereixo és del debat del 89. Deia el senyor Pujol —fixin-se quina llista, eh?—: aturats de llarga durada, joves amb poca formació, drogoaddictes, obrers que tenen alta sinistralitat, persones grans, minusvàlids, els que necessiten habitatge i no en tenen, els presos, infants maltractats, malalts mentals i famílies, habitants de barris degradats, habitants de les comarques deprimides, analfabets. Quina llista! Jo hi afegiria un sector que el senyor Pujol sempre es deixa: les dones que volen treballar i no poden, les que estan soles amb responsabilitats familiars...

Senyors del Govern —lamento no poder dir «senyors i senyores del Govern»—, si tots aquests sectors no segueixen és perquè vostès estan reproduint a Catalunya, a partir d'una determinada acció de govern, una societat dual; una societat caracteritzada per l'existència de persones de primera i segona categoria. Per als primers, política de competitivitat; per als que no segueixen, benestar social. Amb aquesta concepció, el benestar social, amb una mala utilització de la paraula, esdevé la professionalització de la beneficència. No es tracta de fer dues polítiques, no es tracta de fer dues polítiques; es tracta que tota l'acció de govern, des d'economia fins a ensenyament, passant per la política territorial, per la sanitat, tinguin com a objectiu, tota la política, no expulsar sectors de la dinàmica social.

Algunes dades de la realitat que expressen el que vull dir: després que vostès hagin governat durant tres mandats, mirin, a Catalunya, entre un 30 i un 35% de nens i nenes acaben l'EGB sense el graduat escolar. Aquest percentatge, al districte de Barcelona, és..., al districte de Ciutat Vella —perdó—, és d'un 52%. Ja saben vostès les conseqüències que això té. En un estudi encarregat pel Govern, i que per cert no han difós, diu això: «menys instrucció, més precarietat». Com més alt és el nivell d'instrucció —és una obvietat, però està en un estudi seu que sembla que no el tinguin en compte—, com més alt és el nivell d'instrucció, menor és el risc d'estar en situació de precarietat econòmica. El nivell de precarietat més elevat es dona en els nivells d'instrucció més baixos; diu: «Com es pot veure, els grups de cap de família analfabets registren un índex de precarietat econòmica del 44%». Els que tenen estudis primaris —els pre-

ris— ja són només la meitat dels anteriors, un 21%; els que tenen EGB, un 10%; l'índex de precarietat dels que tenen estudis secundaris, BUP, COU, FP, només és d'un 6%», i així podríem continuar.

Pel que fa al sistema sanitari, hi ha molts pocs estudis a Catalunya sobre les desigualtats i la salut, però hi ha una tesi doctoral del 89 enormement reveladora; dues conclusions només: la mortalitat per cirrosi és quatre vegades major als barris «pitjors» de Barcelona —Montjuïc, Raval, Bon Pastor—, que en els millors —Sagrera, Bordeta, Pedralbes i Vall d'Hebron—; l'esperança de vida és deu anys menor a Montjuïc que a Sarrià-Sant Gervasi, deu anys menor; només un terç de la població aturada de Catalunya rep subsidi d'atur; la precarització del mercat del treball i la proliferació de contractes temporals d'una durada inferior a l'any provoca que la majoria de prestacions d'atur no es perllonguin més enllà de tres, sis mesos. En aquest sentit, vostès, senyores i senyors de la majoria, han donat suport a una política socio-econòmica que ha optat per l'assistencialització de la prestació per desocupació, ampliant-ne les prestacions complementàries; han reduït les prestacions bàsiques, tant en el temps com en la durada, i així què s'ha aconseguit, així? Excloure sectors d'un recurs normalitzat, com és el subsidi d'atur, per anar a parar a un recurs assistencial.

L'últim exemple que vull posar d'una acció de govern no reequilibradora és l'habitatge. Aquí les dades canten i vostès ho reconeixen; dades del conseller de Política Territorial, eh?: l'any 85, per cada habitatge privat que es va fer en el mercat, n'hi havia un de protecció oficial o de promoció pública; l'any 90 aquesta relació és d'1 a 8 —32.000 habitatges privats; 3.634 de protecció oficial; 645 de promoció pública. Escoltin, llegeixin aquest informe de Caritas; els ho aconsello molt, llegeixin-lo: *L'habitatge digne per a tothom, encara una utopia*. En aquest estudi es diu amb contundència que no es pot emprendre cap intent d'inserció social quan la qüestió de l'habitatge no està resolta i ens mostra, aquest estudi fet amb 2.500 famílies que Caritas ha acollit, que una quarta part d'aquestes famílies, una quarta part, el que els costa l'habitatge és més del que ingressen habitualment.

Senyors del Govern, cal una acció de govern que doni resposta a la necessitat de molts sectors de la població que s'ho estan passant molt malament. Què ha fet el seu Govern? Quina ha estat la seva estratègia? L'actuació de la Generalitat ha estat fonamentalment el PIRMI, l'aplicació de la Renda mínima d'inserció, programa amb què, com vostès ja saben, estem d'acord. El vàrem impulsar conjuntament amb altres entitats, sindicats i partits. No només el vàrem impulsar, sinó que la valoració que en fem és una valoració globalment positiva; és un instrument útil per intervenir; cal replantejar-se coses, cal modificar algunes qüestions, que si vostès parlessin amb les entitats o amb els ajuntaments que l'han aplicat, veurien que promou consens.

Com vostès saben, el PIRMI és una prestació econòmica que va acompanyada d'un programa d'inserció social i laboral. El dèficit fonamental al nostre parer ha estat el funcionament dels recursos laborals; són escassos, inadequats, moltes vegades allunyats del lloc de residència i desconnectats del treball social. S'ha de facilitar al màxim possible també que els sectors que ho necessitin puguin acollir-se a aquest recurs. Perquè això sigui possible, per exemple, cal treure la traba que estiguin empadronats fa dos anys; és innecessari; bastaria que estiguessin

empadronats al moment d'acollir-se al recurs. Així mateix s'haurien de reconèixer els drets individuals a acollir-se al programa, no com a unitat familiar, sinó com a dret individual.

Cal fer un esment especial a les dones soles amb càrregues familiars. La inserció laboral en aquest cas vol dir també ajudes complementàries perquè puguin tenir temps, perquè, si no, és impossible. Cal plantejar-se d'una manera innovadora que la contraprestació en els casos de persones grans, de cinquanta, seixanta anys, que no tenen un problema d'inserció, sinó un problema d'atur de llarga durada, que la contraprestació no sigui un programa de formació que no serveix per a res en aquest cas, sinó que pugui ser una activitat socialment útil. En aquest cas, llançaríem una llança —allò que es diu—, trencaríem una llança a favor dels programes socialment útils i no només dels socialment productius.

Aquesta és una breu valoració del PIRMI —no tinc temps—, però el que voldria posar de manifest amb això és que amb la seva riquesa i amb les seves limitacions és només un instrument, el PIRMI; no pot ser en cap cas l'única estratègia de què disposi un govern per fer fora la pobresa a Catalunya. Cal, senyors i senyores..., senyors del Govern —perdó; sempre em surten les senyores, però no hi ha manera...— que pensem realitzar un pla integral per intervenir sobre la pobresa. Pensen realitzar un pla integral per intervenir sobre la pobresa que parteixi d'una anàlisi multidimensional i, per tant, realitzi propostes de tots els departaments: Economia, Treball, Ensenyament, Sanitat, Joventut, Política Territorial? Pensen realitzar aquest pla amb la col·laboració institucional, amb entitats i ajuntaments, sabent l'important que és que s'intervinguí des de la proximitat del problema, des del territori? Pensen realitzar aquest pla amb la implicació dels afectats?

L'únic que els estic proposant, en definitiva, és si pensen aplicar els tres pilars bàsics del programa europeu per intervenir sobre la pobresa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, li agraiexo molt la seva interpellació. Crec que després d'aquest debat que hi ha hagut de Maastricht, on s'ha parlat fonamentalment d'aspectes econòmics —també d'aspectes socials, els que dóna de si la Comunitat Econòmica Europea, que són pocs—, el conseller Alavedra ja va fer esment del que hi havia a aquest respecte. Crec que és bo que parlem sobre aquesta temàtica de la pobresa que vostè esmenta, perquè contràriament al que vostè ha dit respon a una profunda convicció de la coalició que dóna suport al Govern i del Govern mateix, que per construir un país no n'hi prou amb els aspectes econòmics ni amb els aspectes polítics, sinó que, aleshores, són indispensables l'equilibri i la cohesió social. Per tant, jo li agraiexo molt aquesta interpellació.

Quina és la situació que tenim a casa nostra? Segons un estudi que es va fer per tècnics del mapa de la pobresa i utilitzant les *ratio* de la Comunitat Europea, que diu que es pot considerar pobre tot aquell que està per sota de la mitjana de renda d'un país determinat, nosaltres tenim aproximadament un 14% de la població en aquesta situació, i si és mira la pobresa severa

diu que hi ha unes 25.000 famílies; és a dir, l'1,6% de la població.

Jo crec que aquestes dades són dades molt teòriques, i que poden servir per a una primera aproximació; però basar-se només en el que és la mitjana d'ingressos de la població d'un país és una aproximació insuficient, perquè es podria donar el cas que països on hi ha una gran pobresa tinguessin menys número de pobres, segons aquesta definició, que països, doncs, que realment tenen en conjunt una situació millor.

Jo crec que és millor la definició o el pensament de la senyora Françoise Euvrard, que és la presidenta del Comitè de suport en el camp de la pobresa i lluita contra l'exclusió social de la Comunitat Europea, i ella diu: «El concepte de la pobresa no escapa a l'arbitrarietat, particularment difícil de mesurar. La pobresa no representa només la manca de diner, sinó que, per a una persona concreta, la pobresa apareix també com un conjunt de mancances o d'handicaps que s'acumulen en el curs d'una trajectòria personal.»

La pobresa és, doncs, menys un estat que un procés. Per això es tan adequat el terme d'«exclusió social», adoptat per la Comissió, i que realment jo crec que és l'adient en aquest cas. Una persona pot tenir manca de diners i no estar exclòs de la societat i, en canvi —encara que aquesta és una condició, la manca de diners—, però en canvi hi ha altres persones que realment hi estan excloses. I és cert que el nostre món d'avui realment produeix quantitat de gent que queda al marge. Però això no passa a casa nostra, això passa absolutament a tots els països. Per tant, afirmar..., jo no puc acceptar l'afirmació de dir: «Això és conseqüència d'una política determinada de govern.» No, això passa arreu i després indicaré algunes dades. Jo crec que nosaltres tenim una situació d'actuació millor que altres llocs, almenys una actuació més convençuda, més volguda.

Abans la integració de les persones o la seva defensa per evitar la seva descohesió social era la família, el veïnat, el barri —el barri—, l'ambient social, etcètera. Amb la desaparició o la pèrdua de pes d'aquestes..., d'algunes d'aquestes qüestions es limiten les possibilitats d'integració de les persones. Aquests canvis es combinen amb una evolució demogràfica que condueix a l'envelliment de la població. Tot això té com a conseqüència agreujar les situacions de soledat. Per altra banda els pressupostos de les institucions públiques, encara que creixents, són insuficients, i la tasca sembla inadaptada a la lluita contra la pobresa. A tot això hi podríem afegir —si tinguéssim temps— tota la situació de la immigració que, realment, en els darrers temps i en el futur condicionarà molt tota aquesta actuació.

Què fem davant d'aquesta situació? Nosaltres ens movem amb l'aplicació de quatre principis generals. Un, que estem en contra de la cultura del subsidi i de l'assistencialisme per si mateix —entès com a únic recurs. En segon lloc, el Govern ha intentat actuar en l'àmbit de les seves competències sobre les causes i no sobre els efectes. En tercer lloc, no estigmatitzar la pobresa, no marcar-la; i en quart lloc, les prestacions econòmiques han d'anar acompanyades d'altres mesures que permetin la integració i la inserció i hem d'intentar arribar a tothom. En definitiva, els dos principis que alguna vegada jo els he explicat; nosaltres creiem que no hi ha una mesura social correcta sense que es compleixin dues condicions: una, intentar universalitzar, que els drets arribin a tothom, crear drets a les persones, no actuacions isolables; i en segon lloc, l'actuació social ha

de normalitzar la gent. Si no es fa aquest esforç de normalització, entenem que no hi ha política social correcta.

Vostè diu que hi ha el PIRMI, només. No, no hi ha el PIRMI, només. Nosaltres, en prestacions, aquest any 92, hi ha un pressupost de 27.000 milions de pessetes. I aleshores —els el donaré per referències d'edat—, dels setze als vint-i-cinc anys tenim tant el programa d'integració en centres oberts com en pre-tallers, que dona suport a tots els joves que realment nosaltres podem trobar o que tenim al nostre abast; en aquests moments hi ha 6.000 joves que estan, en el cas de pre-tallers, cobrant el seu salari i, realment, fent una tasca d'inserció, d'integració.

Quant a les persones de vint-i-cinc a seixanta-cinc anys, hi ha el PIRMI —ja s'hi ha referit vostè. En tot cas, deixi'm-li dir que en aquests moments hi ha 3.155 expedients familiars que afecten unes 9.000 persones i jo crec que és un aspecte important dir que 1.990 persones duen ja tasques de mesures d'inserció laboral, i n'hi ha 1.800 en formació d'adults i altres estan en una fase d'integració més elemental. Deixo això perquè el temps em farà falta.

Després, per a les persones amb disminució, també, d'aquesta franja de vint-i-cinc a seixanta-cinc anys, hi ha les prestacions no contributives, que és una llei de l'Estat —crec que injusta i crec que s'hauria d'adequar perquè no pot ser que la prestació a una persona disminuïda depengui del que cobra la família o el que cobren els pares, etcètera, la persona amb la qual convisqui—; hi ha, realment, els centres especials de treball, que crec que a Catalunya tenim una bona situació, sempre insuficient però una bona situació i també tenim els... —centres ocupacionals, volia dir—, i els centres especials de treball, que des d'aquest any té competència la Generalitat. Aquí tenim problemes que aquest any hem solucionat, però que en els pressupostos de l'Estat —esperem que per un altre es canviï— aquest any ha estat el 50% del que van ser l'any passat. I per als de més de seixanta-cinc anys tornem a estar amb les pensions no contributives; també aquí podríem fer la mateixa remarca que no és just que concedir la prestació o no concedir-la depengui del que cobra el fill. I realment, després hi ha altres prestacions d'ajuts per una sèrie... En conjunt, 27.000 milions de pessetes.

La normativa en cada cas està en una situació diferent perquè vostè ja sap que el PIRMI —ja que l'ha mencionat—, que és la..., la proposta és que en aquesta legislatura convertim els decrets en llei, perquè després de l'experiència ens sembla, doncs, que això ho hem de fer així. En canvi, allò dels joves, tant centres oberts com pre-tallers, està en fase que la normativa, que és a nivell d'ordre en aquest moment, passi a nivell de decret per després de l'experimentació que s'ha fet, i esperem que amb el temps pugui realment universalitzar-se d'una forma també normativa.

Bé, les altres qüestions són, si ja es coneixen el que són centres de treball, centres ocupacionals..., ja es coneix com està la normativa.

Què hem de fer? Això és el que fem. Què he de fer a partir d'ara? Jo crec que, en primer lloc, hi ha la necessitat d'una major i millor coordinació amb els ajuntaments i amb les administracions locals. Sense l'exercici de les actuacions que derivin de les competències que cadascú té no ens en sortirem, perquè hi ha moltes actuacions en el camp de la integració que no són possibles sense una col·laboració estreta amb l'Administració

local. I en aquest sentit hi ha unes converses amb la Federació de Municipis de Catalunya, que engegarem i aprofundirem ara, i amb l'Associació Catalana de Municipis, de cara a veure, en funció dels convenis a partir de l'any que ve, com nosaltres podem coordinar-nos millor.

En segon lloc hi ha la necessitat, també, d'una col·laboració intensificada amb les associacions no governamentals, amb el teixit social, amb els barris. Els barris tenen una gran capacitat de formar o deformar la gent; d'ajudar o no ajudar. Per tant, quan realment el Departament que dirigeixo es fixa molt en la política amb els barris és que per portar a terme qualsevol política que tingui a veure amb la integració de la gent, el barri és un lloc molt i molt important. I hi ha la descentralització. Nosaltres estem preparant una llei de descentralització que, aleshores, espero que en els propers mesos pugui tenir entrada en el Parlament i es pugui realment aprovar en el transcurs del proper

Hi ha la intensificació del PIRMI, que vostè ja ha assenyalat; enfortir tot el que sigui el reciclatge de nois de risc social; els plans integrals del barri, i la «vivenda». Deixi'm dir dues paraules encara que sigui..., després, en tot cas, ja compensarem l'estona. En la «vivenda», té vostè molta raó; vull dir, la «vivenda» és un handicap i, aleshores..., ja ho ha dit el president de la Generalitat, ho ha dit el Govern quan li ha tocat parlar i, per tant, jo no hi insistiré. Però hi ha una nova mesura que ha aprovat el Govern, i és que de totes les «vivendes» de promoció pública que es fan amb diners de la Generalitat —no la que ve a través dels diners del Govern, que això..., vénen amb unes condicions determinades del Govern central, sinó les que faci la Generalitat— un percentatge es dedicarà a «vivenda» de lloguer, precisament per a aquests casos d'integració de les persones. Perquè hi ha persones que, es posi la «vivenda» al preu que vostè vulgui —dintre dels preus reals que hi ha al mercat, és clar—, no hi poden accedir. Per tant, nosaltres ja tenim la normativa —ja ens fan preparar la normativa, si vostè l'analitza—, i la nostra normativa de lloguer segueix que el lloguer es paga en funció de la renda, i quan la persona en concret o la família supera un determinat índex de renda, aleshores, ja pot tenir una «vivenda» normalitzada. Aleshores, aquella «vivenda» ha de servir per a altres. En definitiva, hem adaptat la legislació alemanya.

Bé, podríem parlar —no puc: potser en la rèplica— de tot el que afecta els vells, els disminuïts... Dintre dels vells, les vídues, que són un col·lectiu realment molt maltractat, i voldria també parlar, finalment —però també ho deixo per després—, d'unes jornades que el dia 6 i 7 de novembre hem convocat per aprofundir sobre aquesta temàtica de la pobresa i, per tant, analitzar on som, com definir millor el concepte. I aleshores això, realment, aquestes jornades seran amb municipis, amb tota la gent que col·labora amb el teixit social, amb els sindicats, etcètera, i dins de les persones que el conseller s'ha reservat a poder invitar, realment, hi hauran persones pertanyents als grups parlamentaris d'aquesta cambra que vulguin assistir.

Perdoni, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Per fer rèplica, la senyora Mayol té cinc minuts.

La Sra. MAYOL: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor conseller, jo agraeixo l'oferta aquesta

que vostè fa ara de col·laboració amb els ajuntaments, una qüestió concreta que em sembla important recollir i que, a més a més, és enormement necessari. En un moment que es negociarà el conveni marc, tal com vostè ha dit, celebri que hi hagin converses amb la Federació i esperem que puguin prosperar en la línia del que deia el meu company abans, Toni Farrés, quan parlava de la necessitat –perquè tots ens en puguem sortir millor– de la col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments.

Tres coses concretes i una qüestió de fons. Vejam, a aquest estudi vostè hi ha fet una reflexió, sobre l'estudi que vostès tenen de la pobresa, el mapa de pobresa. La primera qüestió seria: és un bon estudi; jo crec que valdria la pena que el publiquessin, senyor conseller. Aquí en el Parlament ens estem matant entre un grup i un altre per poder treballar el document perquè vostès no l'han publicat. Les entitats demanen tenir coneixement d'aquest estudi, i jo crec que l'haurien de publicar. En aquest sentit, també, crec que seria bo –tal com suggereixen, per altra banda, els programes europeus– que es fes un observatori permanent en aquest tema. És bàsic veure què passa ara amb la pobresa, què passa d'aquí dos anys per veure, entre altres coses, quina influència tenen les seves polítiques sobre aquesta qüestió.

La segona cosa concreta: en relació amb el PIRMI, jo crec que seria..., valdria la pena que es fes una avaluació seriosa del que s'ha fet fins ara, entre altres coses perquè el seu Decret deia que era una experiència experimental. Valorem-ho. I per valorar-ho és essencial parlar amb els ajuntaments i amb les entitats que l'estan duent a terme. Jo crec que seria bo, també, que els grups d'aquesta cambra hi poguéssim participar amb la nostra aportació sobre la valoració aquesta. Per tant, que la llei pugui recollir aquestes aportacions. Insisteixo en un recurs que nosaltres d'entrada considerem oportú.

Per altra banda, crec que valdria la pena –i aquí ja entro en la qüestió de fons que volia dir, situar clarament en aquest Parlament– que reprenguessin una iniciativa que va fer el conseller Laporte fa temps de generar un pla interdepartamental –pla que, per altra banda, no sabem què ha passat: una iniciativa del 87, es van crear sis comissions de treball– en la línia del que estava jo plantejant ara. Com a mínim quant a intenció, voluntat. I aquest pla interdepartamental es va aturar; no se sap què ha passat amb ell.

I la qüestió de fons, que jo deia abans: vostè m'està dient..., i jo entenc, jo entenc que des del seu punt de vista vostè m'hagi contestat segons la seva lògica. Vostè el que m'ha dit és: «Què estem fent nosaltres per la pobresa?», m'ha citat el PIRMI i m'ha fet algunes reflexions. Però la qüestió de fons que jo li plantejava, senyor conseller, no me l'ha contestat, i per altra banda entenc que no me la pugui contestar perquè forma part de la lògica del seu Govern. Aquesta reflexió de fons que jo feia, que no es tracta de fer una política només de benestar social. I m'agafa a unes paraules que deia ahir el senyor Alavedra quan li posaven la denúncia; el Rafael Ribó li deia: «És que vostès, el tema del mercat, el magnifiquen» –o alguna cosa així–, i ell deia: «Oh, és clar, és que el mercat és el mercat i després hi ha polítiques socials per compensar.» És en aquest tema de fons, que nosaltres no hi podem estar d'acord. No es tracta de fer dues polítiques; la política de mercat, de seguiment del mercat i polítiques de benestar per als que no segueixen. No, senyors. El que nosaltres diem, per exemple, és que en política

econòmica, donar suport a empreses de l'estranger, a capital estranger per fer empreses integrals, o donar suport a aquelles empreses que només marquen quota de mercat, que només vénen a guanyar quota de mercat, és una política que afavoreix o no afavoreix l'exclusió de sectors socials determinats.

Estem parlant que, en aquest moment, tolerar que hi hagi empreses que tanquin de qualsevol manera deixant al carrer, com passa en Indústries Monsà, com passa a Pavicsa, deixant gent a fora, gent que està en condicions molt i molt deficitàries, tolerar això..., és a dir, que vostès no exerceixin la seva capacitat, diguem-ne, de condemnar aquestes accions a través de la seva capacitat d'incidir en el Codi penal –en aquest cas, de demanar que això sigui un delicte–, estan vostès tolerant una política que farà que a la Garrotxa, avui dia, altres empresaris que s'ho estan plantejant ho facin més alegrement. En aquest sentit, per exemple, és bàsic –i vostès encara no ho han fet– planificar l'any de garantia social –que està previst a la LOGSE– que preveu que faran els nanos de setze anys que no tinguin el graduat. Això no és una banalitat; d'això en dependrà que d'aquí uns anys estiguem parlant de més nanos exclosos del sistema escolar o menys nanos exclosos.

Per tant, hi insisteixo: no es tracta de fer dues polítiques. Es tracta que en el dia a dia, en la política territorial, en la política econòmica, en la política industrial, en l'ensenyament, una de les principals preocupacions de cada conseller sigui com nosaltres, des de la nostra actuació, no afavorim l'exclusió social. I si això ho poguessin coordinar amb un programa interdepartamental, amb un pla integral, el nostre parer seria molt millor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. L'honorable conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, realment, la valoració del PIRMI..., se n'ha fet, però ara s'ha de fer una valoració aprofundida. Ja ho varem dir, perquè abans de passar a la redacció de la llei, que s'ha de començar a fer, vull dir, s'ha de començar a fer d'una forma..., sense cap pressa però sense entretenir-nos-hi, d'una forma immediata. Cal fer una valoració clara. S'ha fet sempre que s'ha variat el Decret, les dues vegades que s'ha variat el Decret, però si ara hem de passar del Decret a una llei vostè ja entén que aquesta valoració que sempre s'ha fet en conformitat amb tota la gent que hi ha col·laborat, els sindicats, l'Associació i la Federació de Municipis –amb matisos, però amb conformitat– i d'agents socials, ara la farem. Per tant, estigui tranquil·la que la començarem a fer perquè seria absurd començar a redactar una llei sense haver fet un balanç de la realitat. Seria completament absurd.

I vostè em diu el Pla interdepartamental, això està en el programa de Convergència i Unió fer el Pla interdepartamental de la pobresa, per tant, és clar, també el farem, perquè està en el nostre programa electoral. I en funció d'això és que es fan aquestes jornades a què jo he fet referència molt ràpidament, sobre la situació. Nosaltres fem les jornades amb dos objectius: primer, pretendre un aclariment del concepte de pobresa real, no teòric, no a base d'estadístiques, sinó a base de realment anar al moll de l'os de la nostra situació concreta, que tingui un caràcter relatiu, dinàmic i multifactorial en el camp d'una aproximació objectiva a la realitat que tenim a Catalunya. I el segon objectiu és fer una valoració de programes –també del PIRMI,

també per aquí el PIRMI s'ha d'analitzar, fer una valoració de programes, de serveis, de recursos i de mètodes de treball social amb què comptem actualment per a la lluita contra la pobresa i es tenen noves propostes, no tan sols del que fa la Generalitat: també del que fan les entitats sense ànim de lucre; també del que fan les administracions locals. A mi em sembla que aquest camp —com abans he intentat dir— és un camp que, realment, si en algun aspecte la cooperació és especialment necessària, és en aquest camp. Per tant, nosaltres farem aquestes jornades, 6 i 7 de novembre, i a partir d'aquí començarem a confeccionar aquest Pla interdepartamental que vostè reclama.

Li volia fer una remarca, no es pot confondre —ho he dit altres vegades i m'ha semblat que vostè ho confonia, senyora diputada—, no es poden confondre serveis socials amb benestar social. Serveis socials són realment aquells serveis que la comunitat té per atendre les persones que queden al marge, però el benestar social és un concepte d'una política que afecta tota la política d'un govern i que va dirigida al conjunt de la població. Per tant, aquest, precisament, és un concepte progressista i que crec que el nostre Govern, que va ser el primer, per altra banda, que el va crear, realment, n'estem molt orgullosos d' aixecar el nivell. Serveis socials no és benestar social, no és benestar social. Segons quina sigui la política que es faci en el camp de la formació d'adults, segons quina sigui la política que es faci en el camp de l'acció cívica, segons quina sigui la política que es faci amb serveis comunitaris, la qualitat de vida, que els senyors diputats —i jo mateix— i que tots els ciutadans de Catalunya tindrem serà una o serà una altra. Això és benestar social, i en canvi no són serveis socials. Des d'aquest punt de vista, alguns dels aspectes a què vostè ha fet referència, realment, queden contemplats.

El que m'ha semblat que vostè també enfocava altres aspectes que no dóna temps amb un procediment d'interpellació a entrar-hi, del que vostè ha fet referència a la sanitat o que ha fet referència a l'ensenyament, són aspectes interessants, però no dóna temps en el camp d'una interpellació a entrar-hi. I, per altra banda, tot i tenint, doncs, el seu encaix —perquè tot té el seu encaix—, realment, cauen una mica al marge del que és el concepte que hem intentat debatre.

De qualsevol manera, crec que tindrem altres oportunitats en la Comissió de Política Social o en altres compareixences per, realment, aprofundir aquests aspectes que hagin pogut quedar ara no del tot prou explicitats.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre l'Institut Català de Finances, que formularà el diputat l'il·lustre senyor Martí Carnicer, del Grup Socialista. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Institut Català de Finances

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. En els darrers dies hem vist un conjunt d'actuacions judicials que han posat en evidència l'existència d'una presumpta estafa efectuada per l'empresa BFP, Gestió i Assessorament Financers, a un conjunt

d'inversors la xifra de la qual pot superar els 4.000 milions de pessetes. Els mitjans de comunicació han dedicat durant aquests darrers dies, de forma pràcticament permanent, pàgines per tal d'informar de l'evolució de l'afer. Així mateix, el tema ha estat tractat en diferents editorials.

Malgrat que no sigui l'única, aquesta és també una mesura de la importància que en la societat es dóna a l'esclariment de tot el que ha succeït. Podem constatar que el ciutadà està preocupat perquè tot això pot significar quelcom per a la credibilitat del país i de les seves institucions.

La concreció del nivell de culpabilitat penal de cada un dels encausats és quelcom que correspon a l'acció judicial i no és la nostra intenció entrar-hi en aquesta intervenció; en tot moment és la nostra voluntat no sortir de l'àmbit del que és propi a aquest Parlament. El que ha de preocupar aquesta cambra són les conseqüències polítiques i institucionals, derivades de la relació entre aquesta empresa i el senyor Jordi Planasdemunt, fins fa poques hores director de l'Institut Català de Finances, president de l'Institut Català de Crèdit Agrari i ex-conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, en el període 82-83.

A partir de les dades de què disposem en aquest moment, considerem que davant la situació que s'anava creant s'havia d'haver produït el cessament ràpid i fulminant del senyor Planasdemunt en el mateix moment en què es va tenir coneixement de les irregularitats en què incorria. Aquest coneixement es va produir, segons pròpies declaracions del conseller d'Economia i Finances, fa ja uns mesos.

Per contra, hem pogut observar en el Consell Executiu una actitud dubitativa, i solament a partir de la pressió i la indignació de l'opinió pública s'ha instruït un expedient que ha conduït al cessament, publicat al *Diari Oficial de la Generalitat*, ahir mateix. Aquest cessament s'havia d'haver produït feia ja temps, donades les circumstàncies.

En primer lloc, degut a l'existència d'una incompatibilitat moral entre els càrrecs oficials que ocupava el senyor Planasdemunt i les característiques ara per tots conegudes de les seves activitats privades en el món financer. En qualsevol administració democràtica del món, en el moment en què es té coneixement d'una situació semblant, el cessament és automàtic. Això, independentment que després es demostrï la legalitat o no d'aquelles activitats privades. Preservar el sistema de qualsevol possible intent de desvirtuació de les seves institucions és sempre quelcom fonamental. El Govern havia d'haver cessat el senyor Planasdemunt de forma immediata en el mateix moment de conèixer les seves activitats mercantils, independentment de si aquestes eren o no delictives.

En segon terme, per la incompatibilitat legal del desenvolupament del càrrec de director de l'Institut Català de Finances i president de l'Institut Català del Crèdit Agrari, amb la vinculació a empreses o entitats relacionades amb activitats similars a les pròpies d'aquests instituts. Això està clarament establert en les lleis de fundació dels dos instituts i en la Llei 21/87, d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat.

El senyor Planasdemunt va ser nomenat president de l'Institut Català de Crèdit Agrari pel Decret 299/84, i director general de l'Institut Català de Finances mitjançant Decret 347/85, renovat posteriorment pel Decret 2/90. Les empreses relacionades amb el que ens ocupa avui varen ser constituïdes l'any 1984,

l'any 1988 i l'any 1991. És evident, doncs, que també la situació d'incompatibilitat legal s'ha produït de forma continuada des del moment del primer nomenament.

Un tercer aspecte és el del concepte mateix del negoci, el fet que un càrrec de confiança de l'Administració financera de la Generalitat es trobi íntimament lligat a negocis amb diners de suposada opacitat fiscal, el que normalment es coneix com a «diner negre», es converteix en un exemple nefast per als ciutadans honrats i en un estímul per a tots aquells que basen la seva activitat en el frau fiscal. En uns moments en què tots estem parlant de la necessària corresponsabilitat fiscal, ens trobem davant d'un cas en què un alt responsable de l'Administració de la Generalitat es converteix en un exemple de com defraudar la hisenda pública.

Un quart element a considerar és el de l'abús de confiança. Per a un inversor de bona fe, els càrrecs que ocupava i havia ocupat el senyor Planasdemunt eren, evidentment, un element de clara confiança i fiabilitat per donar el seu acord a operacions financeres plantejades per empreses vinculades a aquesta persona. Qui havia de sospitar davant d'una proposta que venia avalada per entitats vinculades a persones que tenien altes responsabilitats en càrrecs econòmics i administratius de la Generalitat? La possibilitat d'aquest abús del propi càrrec era un element més per induir la necessitat del cessament per part del Govern.

Malgrat tots aquests arguments, que a nosaltres ens semblen a bastament suficients, el Consell Executiu no inicia l'expedient fins molts dies després que l'assumpte aparegui a la llum pública, i deixa en l'aire tot un conjunt de preguntes a les quals l'opinió pública reclama respostes clares i contundents. És per això que, el Grup Socialista, volem plantejar avui alguns interrogants sobre aquesta qüestió i ens agradaria que el Govern ens els aclarís en la seva intervenció.

Primer, és cert que el conseller d'Economia i Finances tenia coneixement de la situació des de fa ja mesos? S'afirma en declaracions que ha admès coneixement del tema des d'abans de l'estiu.

Segon, si és així, quins són els motius que han permès iniciar l'expedient ara i no van possibilitar-ho des del primer moment. La rapidesa amb què s'ha efectuat la tramitació ha demostrat que aquesta era una decisió que es podia prendre en qualsevol moment.

Tercer, per què no es va aplicar immediatament l'article 6 de la Llei de l'Institut Català del Crèdit Agrari, que permetia la destitució automàtica del president? En el cas que arribéssim a donar per vàlides les excuses en allò que fa referència a l'expedient de l'Institut Català de Finances, això no és així en l'Institut Català del Crèdit Agrari, on el president és nomenat i separat lliurement pel Consell Executiu. Aquest hauria pogut estar un gest molt clar de la voluntat política del Govern. Per què no es va fer? Per què es va esperar, també? Malgrat, unes evidències tan clares, com es pot entendre l'actitud del senyor Planasdemunt a negar-se a dimitir? Què o qui emparava el senyor Planasdemunt per mantenir aquesta actitud que no el portava a cap lloc?

Cinquè, quines són les raons que expliquen la conducta del president de la Generalitat, que en un primer moment va defensar personalment i incondicionalment el senyor Planasdemunt dient que no havia de dimitir, malgrat que després es contradigués i passés la responsabilitat al senyor Alavedra?

Sisè, és cert que el senyor Planasdemunt va presentar la dimissió en un primer moment i no li va ser acceptada? Són també declaracions del senyor Pujol contradites posteriorment?

Setè, què hi ha de veritat en algunes afirmacions que relacionen aquesta situació amb l'antic càrrec del senyor Planasdemunt com a president de Prodenusa, editora d'un diari que no fa massa temps que ha sortit?

Vuitè, és cert que el senyor Arderiu, secretari general de la Conselleria de Finances, va visitar el senyor Planasdemunt a la presó? Per què va fer-ho? Tenia instruccions del conseller per fer aquesta visita?

Novè, s'ha analitzat l'actuació de l'Institut Català de Finances i l'Institut Català del Crèdit Agrari, per veure si hi ha operacions vinculades a alguna de les empreses relacionades amb el senyor Planasdemunt i les seves activitats?

I desè, com a exemple de l'ambient que s'ha creat, avui mateix hem vist com un altre grup polític ha plantejat una hipotètica situació d'incompatibilitat que afectaria el conseller d'Economia i Finances. Nosaltres desconexem l'abast d'aquest tema, però cal que d'una vegada aclarim tots aquests dubtes que posen en qüestió la situació general. Pensa el Govern fer-hi alguna cosa? S'ha plantejat el Govern que és el que hauria aconseguit amb una actuació més diligent si abans de l'estiu hagués cessat el director de l'Institut Català de Finances i president de l'Institut Català del Crèdit Agrari? No es pot eludir aquesta qüestió dient que se li va demanar la dimissió i no la va presentar; el que corresponia no era la dimissió, era el cessament. En aquest cas, avui veuríem com la imatge de les institucions no hauria estat deteriorada tal com ha succeït en tot aquest procés; per contra, aleshores s'hauria demostrat que era el mateix Govern el que es preocupava de deixar les coses clares i restablir la dignitat institucional.

Tots plegats ens podríem haver estalviat la imatge —no gens bona per al país i la credibilitat de les seves institucions— de veure un alt càrrec i ex-conseller de la Generalitat conduït, empresonat, davant la paràlisi dels seus responsables institucionals. Imatge que estic segur que no és plaent per a cap ciutadà ni per a cap representant democràtic.

La confiança, element bàsic per al funcionament de qualsevol entitat financera, no s'hauria vist malmesa de la manera com ho ha estat si hi hagués hagut una actuació més diligent. Els antecedents de l'Institut Català de Finances en els governs de Convergència i Unió eren suficientment perillosos com perquè les actuacions financeres del Govern tinguessin inicialment poca credibilitat; calia intentar superar el record de la nefasta gestió d'entitats com la CARIC, plena de concessions i avals que no tenien cap explicació racional que pogués justificar-les. Ara que aquest tema començava a ser un passat, de nou, amb la seva ineficàcia, vostès el reviu. Tornen a posar en crisi la credibilitat i la confiança del Govern de Convergència i Unió en el camp de les finances. Cal que el Consell Executiu reconegui que hi ha un conjunt d'interrogants als quals cal donar resposta des del punt de vista polític, i això és el que avui demanem des d'aquesta tribuna amb aquesta interpellació.

Si més no, estigui segur el senyor conseller que em respongui que aquesta és una exigència no solament del diputat que els parla, sinó també de tota la cambra i de tot el poble de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, vagi per endavant la necessitat en tot moment —com ha fet el senyor Martí Carnicer, per altra banda— de defensar la presumpció d'innocència a la qual té dret tot ciutadà i també, també com a ciutadà, una persona que ha ocupat diversos càrrecs polítics d'importància, com el senyor Jordi Planasdemunt, que molt sovint els homes públics sembla que hagin de ser condemnats abans de ser jutjats. I, per tant, hem d'insistir sobre la presumpció d'innocència. La proliferació, efectivament, de la informació —per altra banda inevitable i convenient— dona aquesta sensació de condemna difícil d'evitar en la societat moderna, però que esdevé dramàtica i a la qual estem tots sotmesos.

En ser nomenat el senyor Jordi Planasdemunt per al càrrec de director general de l'Institut Català de Finances em digué que dimitia el seu càrrec en una empresa que ell havia fundat, que no tenia altra incompatibilitat i que posava a la venda les seves accions. Recordo que vàrem comentar que la tinença d'accions no era motiu d'incompatibilitat, excepte fins a un cert límit que vostès coneixen, en funció de la legislació, per motius de concessió o de contracte. Ell va dir que les posava a la venda.

Abans de l'estiu de 1992 —i aquesta em sembla que era una de les preguntes que em feia el senyor Martí Carnicer—, efectivament, dues persones —concretament el maig i el juny d'enguany— em parlaven, em van parlar de l'afer dels pagarés emesos per determinades societats, en la qual actuava com a intermediària la societat BFP, Gestió i Assessorament Financer, amb la qual, presumptament, estava lligat —em digueren les persones que m'informaren— el senyor Jordi Planasdemunt. Vaig citar en els dos casos —les dues vegades que vaig rebre la informació— immediatament el senyor Jordi Planasdemunt, el qual em digué que estava totalment desvinculat d'aquest tema, que no hi havia intervingut, ell personalment, gens. Em digué que havia dimitit per carta, però que els tràmits jurídics havien estat més lents, malauradament, que s'havia tardat a fer la junta general de dimissió, i la inscripció en el registre mercantil.

Insistí en la seva total desvinculació de fet, des del principi de l'exercici del seu càrrec —del seu càrrec de director general—, de la seva dedicació total i a temps complet a l'Institut Català de Finances. Sobre el fons de la qüestió, em digué que es tractava de la suspensió de pagaments d'algunes de les empreses emissores de pagarés, en les quals la societat BFP havia fet d'intermediària per a la col·locació d'aquests pagarés emesos per una sèrie d'empreses que aquests dies han estat citades pels mitjans de comunicació.

Li vaig dir que, malgrat tot el que ell em deia —i que em creia—, seria bo que presentés la seva renúncia; que seria bo per a ell, que seria bo per a la institució. Em va dir —i aquesta és una actitud que ha mantingut fins al final, fins i tot estant a la presó— que de cap manera podia pensar a presentar la seva renúncia en un tema en el qual m'assegurava que no està implicat. A mitjan setembre —estic explicant els fets— vaig tenir coneixement, per un advocat, d'accions judicials que s'iniciaven i que implicaven directament Jordi Planasdemunt. El vaig citar i li vaig demanar amb insistència la renúncia. El senyor

Jordi Planasdemunt em va tornar a dir que renunciar seria tant com reconèixer una culpabilitat que no tenia i, en una sessió, diguem-ne, bastant dramàtica —o que almenys a mi em va costar molt de tenir amb ell—, va repetir i insistir que se sentia completament innocent.

Li vaig dir que, creient en la seva innocència, era molt millor per a ell la renúncia, que en la renúncia podia fer constar la seva innocència, la seva desvinculació de tot l'afer, però que, ocupant un càrrec públic, havent estat ex-director general del Patrimoni i del Tresor, ex-director general de Política Financera, ex-conseller d'Economia i Finances i director general president de l'ICA, era molt millor per ell, per la seva possible defensa, una renúncia al càrrec, explicant-ne els motius. Em va dir que mai renunciaria —perdonin que insisteixi sobre aquest tema—, i així ho ha mantingut i ho ha dit per carta, perquè per ell era exactament igual que declarar-se culpable d'una cosa que no havia fet, i això per a ell representava un trauma.

Em va dir que preferia, en tot cas, el cessament. Pel cessament, no havent-hi —almenys segons el meu coneixement— en aquell moment, i des de febrer del 92, data de dimissió de la societat, del seu càrrec, recollint una acta de maig de 1991, en la qual dimiteix... És a dir, abans de les informacions, en tot cas, que m'arribaren sobre el tema, és a dir, abans de l'estiu, ja formalment havia dimitit... Vàrem decidir que, no donant-se en aquell moment la causa, segons el nostre coneixement, d'incompatibilitat legal, havíem de procedir —i amb assessorament legal, així ho vaig fer— a actuar en funció del punt c) de l'article 23.3 de la Llei 2/1985, de 14 de gener, una vegada descartada la renúncia; és a dir, per acord del Consell Executiu, a partir de l'expedient administratiu instruït pel conseller d'Economia i Finances i amb l'acord favorable de les dues terceres parts dels membres de la Junta de Govern.

Així s'ha fet: iniciar l'expedient administratiu en aquell moment, quan el tema ja estava entrant en actuacions judicials, semblava o ens va semblar que era actuar de jutge en un tema que en aquell moment no ens pertanyia, donades les declaracions d'innocència del senyor Planasdemunt, i era realment iniciar abans del procés judicial el judici d'un tema.

S'ha actuat, després, evidentment, amb rapidesa, perquè els fets així ho aconsellaven. El senyor Ortuño, director general de Pressupostos, exerceix avui les funcions de president de la Junta de Govern de l'Institut, i el sots-director general de l'Institut ocupa provisionalment les funcions de director general, fins al nomenament d'un nou director general. També s'ha cessat el senyor Planasdemunt com a president de l'Institut Català de Crèdit Agrari, i s'ha nomenat per a aquesta presidència el director general de Política Financera, senyor Ruiz del Portal.

La Llei de l'Institut Català de Finances, de 14 de gener del 85 —i això també respon una sèrie de preguntes del senyor Martí Carnicer—, que vostès coneixen, estableix amb força, amb molta contundència, el principi de control i fiscalització que es reflecteix també en la configuració i funcions dels òrgans de govern de l'Institut. En concret, al director general li correspon executar els acords de la Junta de Govern, preparar les directrius de l'actuació de l'Institut Català de Finances que han de ser aprovades per la Junta de Govern i trameses al Govern per a la seva aprovació definitiva; preparar i redactar les propostes de comptes anuals de l'ICF, que han de ser aprovades per la Junta per ser trameses al Govern; preparar i redactar les condicions gene-

als dels crèdits i els avals que concedeix l'ICF per a la seva aprovació posterior per la Junta; sotmetre a la Junta la designació i retribucions; vetllar pel compliment dels acords de la Junta.

Com es veu, la funció del director general està totalment sotmesa a la Junta de Govern, la qual executa la política de l'Institut sota la tutela permanent del Govern. Els avals i els crèdits, tots ells, són concedits únicament per la Junta de Govern o pel Consell Executiu. No hi ha cap concessió d'aval o crèdit per part del director general de l'Institut en funció de la Llei de creació de l'Institut Català de Finances.

Voldria fer referència als tràmits que ara s'estan fent a l'Institut Català de Finances. D'acord amb l'establert per l'article 24 de la Llei 32/91, de 24 de desembre, del pressupost de la Generalitat per a l'any 91, el 31 de març d'enguany es va aprovar el Pla anual de control financer, del 31 de març, en el qual es recullen les auditories financeres a realitzar per la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya. Un dels criteris utilitzats per incloure un organisme públic dins d'aquest pla d'auditories és la mateixa petició per part de l'organisme interessat. Aquest va ésser el cas —és el cas actual— de l'Institut Català de Finances, perquè l'aleshores director general, senyor Jordi Planasdemunt, va sol·licitar l'auditoria en escrit adreçat amb data 21 de gener del 92. S'estan ultimant, doncs, les auditories dels exercicis 90 i 91 de l'Institut Català de Finances, les quals van ésser iniciades durant els primers dies del mes de setembre; un cop finalitzades, es trametan a la Sindicatura de Comptes, com és preceptiu, els corresponents informes d'auditoria, amb la petició que efectui les actuacions corresponents.

Per altra banda, ha arribat al meu coneixement que la mateixa Sindicatura de Comptes realitzarà directament una auditoria. Cal deixar ben clar l'eficàcia de funcionament i la claredat de comptes de l'Institut, cosa de la qual estic convençut, però per la imatge pública que preocupava el senyor Martí Carnicer, que ens preocupa a tots i que em preocupa, d'una manera molt especial, a mi mateix. efectivament, no cal dir —no cal ni dir-ho, no cal que els ho expliqui, vostès mateixos ho deuen intuir i ho veuen— que aquest és un tema enormement dolorós i preocupant.

Sobre el tema de les incompatibilitats, que ha estat el centre, també, dels mitjans de comunicació, jo crec que ens cal un registre de declaracions d'activitats i interessos d'alts càrrecs, que establiria uns mecanismes de control i que ens donaria a tots una seguretat en l'estricta compliment d'un règim d'incompatibilitats adequat. Existeix, efectivament, la Llei 21/87, de 26 de novembre; s'ha de completar amb la creació del registre de declaracions d'activitats i interessos de càrrecs al servei de la Generalitat, i fer fer des d'ara, immediatament, les declaracions de situació personal d'alts càrrecs. S'han de trobar mecanismes perquè, després de les declaracions inicials, i en el transcurs de l'exercici del càrrec, no s'incorri en incompatibilitats noves, com de fet, segons les notícies de premsa, ha pogut passar en aquest cas.

La responsabilitat sempre ha de ser de qui incorre en incompatibilitat, però els mecanismes de control ens permetran d'evitar determinades situacions i assegurar que el règim d'incompatibilitats es compleix. Crec que en aquesta iniciativa del registre i de les declaracions, i de l'aplicació del règim d'incompatibilitats, hauríem d'intentar trobar el màxim consens possible.

Bé, sobre les contradiccions que ha dit el senyor Martí Carnicer del president Pujol amb mi mateix, jo crec que des del primer moment jo vaig dir exactament el mateix, que és en definitiva el que he dit avui: que en vaig tenir coneixement abans de l'estiu —ho confirmo—, que vaig demanar la renúncia del senyor Planasdemunt, que li vaig tornar a demanar formalment quan vaig tenir coneixement de l'inici de les actuacions judicials... El president de la Generalitat estava a Holanda i va dir que coincidí plenament amb el que jo deia; per tant, si hi ha hagut contradiccions, al final, la conclusió és que el que ha passat és exactament el que jo acabo d'explicar.

Bé, hi ha hagut altres preguntes. M'ha parlat de la presidència d'una empresa editorial: això era en un període..., abans de ser director general de l'Institut Català de Finances, almenys —no conec prou bé el tema. Però, aleshores, al final vostè ha parlat d'una acusació, o una imputació d'incompatibilitats al conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, que en aquests moments és qui els parla.

Miri, jo, això, se m'ha avisat en un dinar que tenia amb una sèrie d'empresaris: he quedat molt sorprès d'aquest tema. He pogut finalment trucar a les empreses amb les quals se'm vinculava. Jo sóc fundador d'aquestes empreses, sóc accionista, malauradament minoritari —m'agradaria tenir una participació major d'aquestes empreses, perquè van bé—: una d'elles és únicament de tipus patrimonial, i és accionista de l'altra; l'altra és una empresa de producció industrial que per a mi és un honor haver fundat. És un honor, haver-la fundat, és una de les coses que em complau de la meua vida: venir del món empresarial i haver fundat una empresa —i ho dic amb el màxim orgull: és de les coses de les quals em sento més orgullós— i, sobretot, que vagi bé i que doni feina a gent i que hagi contribuït a crear riquesa. Jo els he trucat i m'han dit que en el llibre d'actes, que és el que tenia en aquell moment l'administrador que estava allà, doncs, constava, per Metrelec, en l'acta que ell ha trobat, a corre-cuita —i potser per això he arribat una mica tard, des del telèfon—, la meua dimissió el 26 de febrer del 81, i a Metrega la meua dimissió el 14 de setembre del 82. Com que jo vaig ser nomenat conseller em sembla que és a finals d'agost, això deu lligar bastant amb la decisió que vaig prendre de dimitir... El que m'estranya és que de Metrelec dimitís tan abans; es veu que tenia la previsió que seria nomenat conseller... (Rialles.)

Bé, després hi ha hagut un període en el qual, del 86 al 87, jo vaig deixar de ser conseller, vaig ser diputat a Madrid, vaig tornar a treballar a temps parcial en aquestes empreses que jo havia fundat... No sé si en aquell moment vaig ocupar algun càrrec; la veritat és que no ho recordo. Tot això, ho aclariré tan bé com pugui, també, com està en el registre, i donaré les explicacions pertinents. Però, de moment, com que el senyor Martí Carnicer em fa aquestes preguntes, aquestes són les contestes que jo ara en aquest moment puc donar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Martí Carnicer té la paraula per fer la rèplica.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. He esmentat clarament la nostra voluntat de la presumpció d'innocència —i la repeteixo en aquest moment— del senyor Planasdemunt; aquest és un tema en el qual nosaltres no hem d'entrar-hi, en aquesta cambra, és un tema que correspon als tribunals, i allà es decidirà.

El que sí que és cert, senyor conseller, és que la fundació de BFP, i d'algunes empreses, és posterior al nomenament del senyor Planasdemunt com a president de l'Institut Català de Crèdit Agrari, i també era incompatible amb la presidència de l'Institut Català de Crèdit Agrari. La direcció de l'Institut Català de Finances, és cert que és posterior: una altra cosa és que el senyor Planasdemunt, a vostè, li digués o no tota la veritat, en el seu moment. Aquest és un altre tema. Però que segurament vostè tenia l'obligació de comprovar-ho; segurament, per a la credibilitat de les institucions, vostè, el Govern, tenia l'obligació de comprovar-ho. Com tenia l'obligació de comprovar-ho de nou el mes de juny, quan li arriben rumors —que després s'han confirmat com a suficientment certs, salvant de nou la presumpció— de la vinculació del senyor Planasdemunt a determinades empreses. Havia —en el mes de juny— de comprovar-ho. I si ho hagués comprovat ens hauríem estalviat tots el drama que hem viscut durant aquests dies. I si el senyor Planasdemunt no volia dimitir de l'Institut Català de Finances, vostès podien fer el gest polític de fer-lo dimitir, de cessar-lo, de l'Institut Català de Crèdit Agrari, perquè —ho repeteixo— això només depenia, únicament i exclusivament, de la voluntat, de la decisió del Consell Executiu.

És cert que entre les declaracions que ha fet vostè aquí i les que han anat traient els diaris no hi ha excessives diferències; són bastant semblants, diríem, no hi ha contradiccions, per dir-ho així. El que sí que hi ha contradiccions és amb el president Pujol, i això no m'ho ha explicat. El president Pujol... Cito —si vol li ho puc citar textualment— determinada publicació, escrita en castellà, i per no desvirtuar-la la llegiré en castellà: «*Varios días antes de que se supiera todo esto el señor Planasdemunt puso su cargo a disposición del consejero de Economía Macià Alavedra. Pero hemos preferido atenernos al principio de presunción de inocencia, porque, insisto, su trayectoria ha sido siempre de una gran honestidad.*» O ens enganyava el senyor Pujol o vostè no ens ho ha acabat d'aclarir prou bé. Una de les dues, conseller. Per tant, aquests temes, s'han d'aclarir, perquè és necessari, de cara a l'opinió pública, aclarir-ho.

Segonament, dir-li també que cal no equivocar el plantejament del problema: avui no estem aquí per dir si les lleis que regulen aquest tipus de qüestions són o no són suficients —que també en podem parlar—; el que estem dient és que vostès no han complert, o no han vigilat, o no han tutelat el compliment de la legislació actual, i que, si ho haguessin fet, aquesta interpellació i tot el que ha succeït durant aquests dies ens ho hauríem pogut estalviar.

Davant d'aquest i altres afers —en el temps— de tipus semblant, que s'han anat succeint en l'Administració de la Generalitat, els socialistes exigim una investigació per clarificar les possibles situacions d'incompatibilitats en què incorrin, en aquests moments o en temps passats, altres alts càrrecs. En la moció que presentarem explicarem la instrumentalització parlamentària per tal que es pugui produir una compareixença en aquest Parlament que clarifiqui aquesta situació. Aquest país, i aquesta Administració, no pot tolerar que d'aquí a pocs dies ens tornem a trobar amb la sorpresa d'altres situacions en què alguna persona compatibilitzi actuacions en el sector públic i en el sector privat que afectin interessos clarament contradictoris.

Així mateix, caldrà que en el termini més breu possible —i l'honorable conseller hi ha fet referència— aquesta cambra dis-

posi de la documentació suficient per establir la correcció de les activitats de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari.

I, si vol que parlem d'iniciatives legislatives, també podem fer-ho. El butlletí del Parlament del dia 31 de març de l'any 1990 publicava dues proposicions de llei, que va presentar el Grup Socialista, sobre aquesta qüestió: una, sobre el registre d'interessos, i una altra, sobre incompatibilitats d'alts càrrecs. Aquestes propostes varen dormir el son dels justos durant més de dos anys, fins que varen decaure al final de la legislatura. Ara podríem dir allò tan fàcil de «nosaltres ja ho dèiem», «nosaltres ja ho havíem previst»... Però no ho farem. Sàpiga, senyor conseller, que la nostra posició també està en el camí d'esclarir ràpidament el que ha passat, per no tenir més sorpreses. Això és el primer que cal fer. I després treballem, de la manera que sigui convenient, en la tasca legislativa. Però el que no podem fer és intentar tapar un tema amb l'altre. En qualsevol cas, calen, per a la dignitat de les institucions i del país, actuacions en els dos àmbits.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Vol contestar la rèplica, el...? (Pausa.) Té la paraula el conseller Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí. Sobre el tema del president de l'Institut de Crèdit Agrari, el nomenament és molt anterior, i jo vull significar que amb aquest càrrec el senyor Planasdemunt no tenia remuneració; cobrava unes dietes i no era un càrrec retribuït. (Remor de veus.) Bé, tinc un estudi d'incompatibilitats que posa en dubte el que vostè ha dit; en tot cas, és interpretatiu. (Remor de veus.) No: la interpretació jurídica, vull dir; no el que vostè ha dit, sinó la interpretació jurídica de la incompatibilitat del càrrec de president de Crèdit Agrari..., de l'Institut.

Bé, l'obligació de comprovar-ho de nou —que vostè em diu— el mes de juny... El mes de juny, efectivament, el senyor Planasdemunt ja havia dimitit de l'empresa BFP, és a dir que en el registre, i segons l'acta de dimissió, que és del maig del 91 i que consta en el registre, doncs, aquesta dimissió ja s'havia produït. Per tant, segons el meu coneixement, la incompatibilitat legal en aquell moment no es produïa i, per tant, només tenia el recurs de l'expedient administratiu, dels dos terços de la Junta de Govern i de l'acord del Consell Executiu.

Vostè diu que ens ho hauríem estalviat. No ho crec, escolti. Tota aquesta explosió, dramàtica, d'aquest tema, s'hauria produït pràcticament igual: el fet de ser ex-conseller, el fet d'haver tingut alts càrrecs, en fi, el fet de fons, de la qüestió en si, s'hauria produït exactament igual. Vostè ho sap, que els mitjans de comunicació s'haurien ocupat del tema amb la mateixa intensitat.

Sobre les contradiccions... El senyor Planasdemunt no ha posat en cap moment el càrrec a disposició; li ho dic ben clar: no ha posat el càrrec a disposició. S'ha negat a renunciar, malgrat les meves nombroses peticions. I aquesta és la realitat dels fets. Aquí hi ha hagut una confusió, que el mateix president de la Generalitat ha dit i ha declarat a Holanda, perquè es trobava en aquell moment a Holanda.

Efectivament, senyor Martí Carnicer, les auditories de la Intervenció General de la Generalitat —i de la Sindicatura de Comptes, òbviament—, les podrem constatar tots, i seria bo que

reflectissin una actuació correcta de l'Institut Català de Finances, actuació en la qual jo crec. Però serà bo tenir aquests documents, i em sembla que és una sort, en aquest moment, que dins del Pla d'auditories, la intervenció, a petició —i això també s'ha de dir, en favor seu— del senyor Planasdemunt, i petició per carta, doncs, s'estigui fent, i que la puguem tenir d'aquí a uns quinze dies.

Sobre el tema de les incompatibilitats, hi ha una legislació. No és cap sortida dir que s'ha de millorar; simplement, jo crec que hi ha una legislació, però aquesta Proposició de llei que vostè cita, en aquests moments jo li haig de dir sincerament: tant de bo que ho haguéssim fet, perquè és un dels temes que ens manquen, aquests registres d'activitats, i des d'ara jo li dic que hem pres les mesures per fer fer a tots els alts càrrecs una declaració jurada sobre les seves incompatibilitats.

Si haguéssim tingut aquest registre d'activitats, o de càrrecs possibles o d'incompatibilitats, que consta en aquesta Proposició de llei, doncs, tant de bo, perquè tindríem ja un document. Jo l'únic que els he dit és que això que vostès diu que havien demanat és el que crec que manca en la nostra legislació d'incompatibilitats. No dic que no s'hagi de complir l'actual; no és una sortida endavant dient que s'hagi de fer una nova legislació, és simplement que hi ha una mancança de registre per a tota la Generalitat, per a tots els departaments, per a tots els alts càrrecs, que s'ha de realitzar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Carnicer demana per parlar.*) Sí. El senyor Martí Carnicer...

El Sr. CARNICER: Senyor president, només per demanar la lectura de l'article 15 de la Llei de l'Institut Català de Crèdit Agrari; si la Mesa no en disposa, jo el tinc, i si m'hi autoritza, el llegiré.

El Sr. PRESIDENT: Doncs llegeixi'l vostè, ja que el té.

El Sr. CARNICER: «Les persones que ocupen els càrrecs de president, de director general, de sots-director general i de membres de la Junta de Govern són subjectes al règim d'incompatibilitats que estableix la legislació.»

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Passem al cinquè punt de l'ordre del dia. Interpellació sobre l'actual dèficit en el manteniment de la xarxa viària de la Generalitat, que formularà el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Acumula l'altra, la 6, també?

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor president. Senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí, esperi's.

Interpel·lacions al Consell Executiu sobre l'actual dèficit en el manteniment de la xarxa viària de la Generalitat i sobre la revisió del Pla de carreteres

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, acumularé les dues interpellacions, una sobre l'estat del manteniment de la xarxa viària catalana, l'altra, sobre el Pla de carreteres de Catalunya i la seva possible revisió.

En el marc d'aquest Ple que hem celebrat per debatre el procés d'incorporació de Catalunya a Europa, en el marc d'una política que el Govern de la Generalitat reclama de necessària millora de la competitivitat de l'economia europea, les infraestructures són una bona mesura de la competitivitat de la nostra economia. Si millorem les infraestructures, millorem competitivitat; si no les millorem suficientment, no millorem la competitivitat. En aquest sentit, hi ha estudis recents de l'Associació de Constructors de Catalunya i de l'Associació Espanyola de Productors d'Asfalt, que han situat quin és l'estat de manteniment de la xarxa viària catalana comparant-la amb la xarxa viària espanyola. En aquest sentit, es deia que, de d'any 85 a l'any 91, el manteniment de la xarxa viària de Catalunya ha empitjorat, ha passat d'un estat de carreteres en mal nivell de manteniment, de gairebé el 20%, a un mal manteniment, amb un 22% de les carreteres. Mentre que, en canvi, a la xarxa viària espanyola, la situació era inversa: ha millorat l'estat de manteniment, passant d'un estat de carreteres en mal estat, del 18%, a un estat de bon manteniment amb un 15% de les carreteres.

Per tant, si ens fixéssim només en aquestes dades, hauríem de dir que la xarxa viària de Catalunya ha perdut competitivitat i, per tant, no hem ajudat suficientment la millora de la competitivitat de l'economia catalana.

Però aquesta és una dada parcial; no podem negar els socialistes, ni cap ciutadà de Catalunya, que les carreteres de Catalunya, almenys de nova construcció, han millorat substancialment, però vol dir que, per part d'aquest Govern, hi ha una política prioritària de construcció de noves carreteres i un dèficit per al manteniment de les carreteres. No neguem la millora en la xarxa viària, però sí que plantejem una situació de poc manteniment d'aquesta xarxa viària.

A nosaltres ens interessa l'estat de manteniment, però també ens interessa, fonamentalment, el futur de la xarxa viària catalana. Per això plantejem una altra interpellació, que és la interpellació sobre si es pensa revisar el Pla de carreteres de Catalunya. I aquest conjunt d'iniciatives els socialistes les presentem, no aïllades, sinó encara amb una altra proposta més que hem formulat al voltant del tema de carreteres; interpellació sobre el manteniment, interpellació sobre el Pla de carreteres, interpellació sobre la congestió de les carreteres, proposicions no de llei sobre l'establiment d'unes tarifes socials a les autopistes catalanes, proposició no de llei sobre la congestió, proposició no de llei, també, sobre la revisió del Pla de carreteres o la redacció d'un nou pla de carreteres, i un conjunt de preguntes orals que veurem en comissió, sobre els diversos trajectes principals de Catalunya.

Per tant, tenim una voluntat de no deixar avui el tema de les carreteres aquí, sinó de seguir parlant-ne en el futur, tant en Comissió com en aquest Ple. I per què presentem aquestes interpellacions avui aquí i sobretot la interpellació sobre la qüestió del Pla de carreteres?

El Pla de carreteres està a punt de complir la meitat del seu mandat. Aprovat l'any 85, tenia una previsió de duració de setze anys; no hem arribat encara a la meitat, però hi estem a punt d'arribar. Per tant, és un bon moment per fer un balanç del que ha significat aquest Pla de carreteres a Catalunya, i estudiar quin és el seu nivell de compliment i, alhora, també, fer una adequació del que ha significat l'aplicació d'aquest Pla de carreteres a la realitat catalana. Per exemple, la construcció del tú-

nel del Cadí i la potenciació de l'eix del Llobregat han plantejat una nova situació, que no podem negar. En aquests moments, el trànsit que circula per l'eix del Llobregat, túnel del Cadí fins a Puigcerdà, moltes vegades és superior ja al que s'havia previst.

Per tant, s'està produint ja una congestió que el Pla de carreteres no contemplava; per tant sembla que aquest Pla de carreteres l'hem d'adequar a la realitat de Catalunya d'avui.

Per tant, en primer lloc, estem a la meitat del Pla de carreteres i cal estudiar la realitat actual i adequar-lo. En segon lloc, el mateix Pla de carreteres planteja que s'haurà d'adequar aquest Pla al Pla territorial de Catalunya, i sembla que després de múltiples interpellacions del Grup Socialista i d'altres grups de la cambra, i del clam unànime, jo diria, dels grups, com a mínim de l'oposició, d'aquest Parlament, sembla que, finalment, aquest Pla territorial està redactat i a punt de ser aprovat i de donar-se a conèixer a l'opinió pública. Hi ha d'haver una interpellació del president de la Federació de Municipis de Catalunya, el senyor Nadal, alcalde de Girona, en què el mateix conseller anunciava que aquest Pla territorial el tindríem aviat aquí en aquesta cambra. Per tant, si tenim Pla territorial, el mateix article 1 de les normes de desenvolupament del Pla de carreteres deia que el Pla de carreteres s'hauria d'adequar al Pla territorial. Per tant, esperem que abans d'acabar aquest any tinguem el Pla territorial, i, per tant, es compleixi el que diu la pròpia norma de desenvolupament i s'adeqüi al Pla de carreteres al Pla territorial.

I, si em permeten, deixin-me parlar un moment del Pla territorial i aquesta necessitat d'adequar el conjunt de plans que estem realitzant per sectorials al Pla territorial. Sembla que hem començat la casa per la teulada; no hem fet les coses de mica en mica. Havíem de tenir un disseny general i, llavors, havíem d'anar al particular. Ho hem fet al revés: hem fet els plans sectorials i, finalment, tenim el Pla territorial general. Tenim el Pla d'espais d'interès natural, el Pla de carreteres, els plans de sanejament, el Pla d'infraestructures hidràuliques. Em sembla que tots aquests plans s'hauran d'adequar al Pla territorial i, per cert, avui hi ha hagut la publicació d'una sentència d'un tribunal, en què ens planteja que s'estan aplicant tarifes de sanejament i d'obres hidràuliques sense haver-se aprovat prèviament els plans. Esperem que aquest tema sigui corregit adequadament, perquè en aquests moments hi ha una situació d'inseguretat jurídica respecte a aquesta qüestió.

Per tant, respecte a l'adequació del Pla territorial i al Pla de carreteres que s'ha d'adaptar a aquest Pla territorial, jo li formularia tres preguntes, senyor conseller: quan ens presentarà el Pla territorial? Quan s'adequaran els plans sectorials al Pla territorial? I, respecte a aquesta qüestió concreta, quines accions pensen emprendre per fer que els plans de sanejament o d'obres hidràuliques siguin coneguts i aprovats, prèviament, a l'establiment de taxes o cànon?

Tercer motiu perquè presentem aquesta interpellació sobre el Pla de carreteres: se'ns anuncia, dia rere dia, que hi ha una llei de carreteres que està a punt de presentar-se. Els mitjans de comunicació ho diuen, quan fem comissions i hi presentem interpellacions o preguntes o proposicions no de llei, se'ns diu: «No, aquest tema que vostès plantegen ja el resoldrem amb la nova Llei de carreteres.» Per exemple, quan es planteja el tema de la senyalització de carreteres en un tema molt concret, a les comarques gironines canviar la GE per la GI, se'ns diu: «Sí, això ja

ho farem. De moment ho farem d'una manera provisional, però el Pla de carreteres de Catalunya plantejarà tota una nomenclatura nova.» Perfecte. La Llei de carreteres s'està tramitant, sembla que algun dia ha d'arribar a aquest Parlament, però no arriba. Quan l'altre dia es veu una proposició no de llei i demanem, com avui, plantejarem la Moció subsegüent a aquesta interpellació, que es modifiqui, s'actualitzi el Pla de carreteres, se'ns diu: «No, no, no cal la modificació, perquè la Llei de carreteres ja serà com una actualització.» Doncs, també és un motiu per demanar la revisió del Pla de carreteres. Quan ens pensen presentar aquest Pla de carreteres que tots desconexem, i que sembla que ha de solucionar totes les coses?

Un quart motiu, i em sembla que és important, aquest; no és que no ho siguin els altres, però també les normes de desenvolupament del Pla preveien que s'elaborarien plans zonals que determinessin la xarxa comarcal i local, i que també determinés les xarxes arterials de les poblacions de menys de 50.000 habitants.

El Pla de carreteres concreta la xarxa bàsica, però no la xarxa comarcal ni local. I en aquests moments ens trobem —i quan ara parlem dels problemes concrets del Pla—, ens trobem que la congestió, els problemes de circulació es van traslladant de la xarxa primària o de la xarxa bàsica cap a xarxa secundària, cap a xarxa comarcal, xarxa local. De manera que el problema és que les autopistes estan fetes, però les sortides de les autopistes són insuficients. Per tant, sembla necessària la concreció d'aquesta xarxa comarcal i local: sembla necessària. També sembla necessària perquè també hi ha projectes, en algun cas potser bastant en via de concreció, de traspàs de determinades carreteres, per exemple, les diputacions als consells comarcals.

La dotació pressupostària que hi ha en aquests moments a les diputacions, siguin governades pels socialistes, siguin governades per Convergència i Unió, i el nombre de quilòmetres que hi ha en mans de les diputacions, els donarem un paquet als consells comarcals que impossibilitarem resoldre un tema tan important com la millora de la xarxa aquesta, secundària comarcal i local. Cal donar-li importància a aquesta xarxa i cal trobar finançament i solucions a aquest tema. I a mi em sembla que aquest és un tema important per incloure en una revisió del Pla de carreteres, que, per altra banda —ho repeteixo— les pròpies normes contemplaven.

Per tant, quatre motius: un, que estem a la meitat del temps; un segon, que s'ha d'adequar el Pla territorial que sembla que ja tenen fet; un tercer, que tenen una llei de carreteres que anuncien, però que desconexem, i que esperem que ens concretin, i finalment, aquest quart motiu de la necessitat de potenciar la xarxa comarcal i local. Però, si sabem els motius pels quals els socialistes volem la revisió del Pla, fem un petit balanç d'aquest Pla durant aquests sis, set anys de funcionament. El Pla es marcava uns objectius territorials, de descongestió de la conurbació barcelonina i de facilitar el desenvolupament de les àrees territorials al voltant de les ciutats, diguem-ne —per dir alguna paraula— capitals de comarca. També es marcava uns objectius funcionals, és a dir, facilitar l'accessibilitat del territori, facilitar el trànsit, donar un bon servei i fer que les vies catalanes fossin més segures. I, finalment, es marcava uns objectius instrumentals de programació i de valoració de costos. Aquest tercer objectiu és el que potser trobem a faltar més els socialistes, és a dir, la programació de la prioritització de quins eixos s'han de

fer, la programació en el temps d'aquests eixos no s'ha vist, es van fer coses sobre determinats eixos, però sense una programació concreta; es van fer trossets sense saber quan es comença i quan s'acaba el conjunt de l'obra. I tampoc es té la valoració econòmica d'aquest Pla.

Quant als objectius territorials —ho repeteixo— el més important era —o els dos anaven lligats— el de solucionar la congestió, per un cantó, i, per altre, facilitar l'accessibilitat del territori i la interconnexió entre les comarques. I la veritat és que aquest objectiu no s'aconsegueix, els problemes de congestió a Catalunya augmenten i —si volen— canvien de lloc; els taps han canviat de lloc. Per exemple, *La Vanguardia*: «*Los atascos disminuyen en las entradas a Barcelona y crecen a mitad de autopista*»; o *El País*: «*Grandes retenciones en carreteras y autopistas que llevan a la playa*»; o l'*Avui*: «*La xarxa de carreteres i autopistes catalanes té quaranta-un punts conflictius*»; o això deu ésser a *El 9 Nou*: «*A l'eix del Llobregat una nova via ja saturada*»; un altre diari, *Diari de Barcelona*: «*Col·lapse circulatori a les carreteres per accedir a la platja*». «*Retenciones de hasta cincuenta kilómetros en las autopistas catalanas en los accesos a la playa*», etcètera. És a dir, els problemes de congestió no els hem solucionat i més aviat —ho repeteixo— el que hem fet ha sigut traslladar-los de la zona pròxima de Barcelona, que amb el cinturó ha disminuït molt la seva circulació, i hem traslladat els problemes a l'autopista o a les sortides de l'autopista.

Per tant, sembla que cal trobar solució a aquests nous problemes que el Pla de carreteres no contemplava i —ho repeteixo— molts d'aquests problemes es situen a la sortida de les autopistes, a la sortida de les grans xarxes de comunicació i, per tant, a la petita xarxa de carreteres, la xarxa comarcal i local, que no està contemplada en el Pla de carreteres. Aquest és un tema fonamental del Pla que ens sembla que no ha aconseguit els objectius que s'havia marcat: la congestió augmenta, no disminueix.

Una altra qüestió del Pla que ens sembla que no està suficientment aconseguida: els nivells de projecte de la xarxa bàsica de carreteres de Catalunya. El diputat senyor Piella en la seva interpellació sobre connexió intercomarcal explicava que el projecte inicial després ha estat modificat, però el projecte que es va començar a construir de carretera de Terradelles era un projecte que no contemplava, per exemple, un dels punts que preveu l'articulat del Pla de carreteres i és que hi hagi vies lentes quan el pendent ultrapassi el 5%, i l'índex de circulació sigui superior a 5.000, circulació diària. Això no s'acomplia a Terradelles. Vol dir que hi ha casos en què s'estan tirant endavant projectes de construcció de noves carreteres o de modificació substancial de carreteres sense complir els objectius tècnics del Pla. Tampoc es compleixen a vegades les amplades de les calçades, que es preveïen que fossin de set metres, tres i mig per cada carril en la xarxa bàsica.

Bé, ho repeteixo —ho he dit al començament—: en aquest país, Catalunya, s'ha fet un esforç de construcció de carreteres; algunes, pressupost propi de la Generalitat; altres, inversió induïda, inversió privada, però realitzades a Catalunya; s'ha millorat la xarxa, però no s'ha mantingut suficientment —aquest tema ja l'he explicat— i, per tant, sembla que cal fer un esforç en el manteniment de les carreteres catalanes superior al que s'està produint en aquest moment.

Per acabar, assenyalar que l'objectiu d'aquest Grup seria coincidir amb el Govern de la Generalitat, que per tots els motius que hem expressat inicialment, sobretot perquè estem a la meitat del Pla, es fes una revisió o, fins i tot, un nou pla de carreteres, que actualitzés, doncs, aquest Pla en funció de la realitat d'aquest país. I, per exemple, caldria revisar coses que a nosaltres ens sembla que necessiten urgent revisió: l'eix transversal, sembla que en la seva variant cap a Olot és un tema que cada vegada els tècnics plantegen com a més necessari; hem de fer aquest ramal cap a Olot o no l'hem de fer? Els accessos a la Costa Brava sembla que són urgents, sobretot el seu desdoblament, en alguns casos s'estan fent, però hi ha trams com Girona - La Bisbal o Girona-Llagostera que no estan contemplats. El desdoblament de l'eix del Llobregat, que sembla que és una necessitat urgent..., els col·lapses dels diumenges són espectaculars! S'ha fet una excel·lent obra? Sí, però, potser allò: de vegades morir d'èxit... L'èxit de l'eix del Llobregat produeix el seu mateix col·lapse, però, per tant, és necessari el seu desdoblament. Cal acabar la Nacional 152 fins a Ripoll. El diputat Ganayet plantejava avui el tema de l'eix del Segre; tot el tema de l'eix de l'Ebre, l'eix occidental Amposta-Lleida, etcètera. Per tant, caldria una revisió del Pla de carreteres estudiant els problemes nous creats, fins i tot per la mateixa acció del Govern de la Generalitat. Per exemple, l'autopista del Garraf planteja nous problemes de circulació. Cal actualitzar, per tant, el Pla de carreteres.

El Grup Socialista, per tant, estaria satisfet si d'avui se'n deduís el compromís del Govern de revisar el Pla de carreteres o, fins i tot, l'elaboració d'un nou pla i d'augmentar el pressupost destinat al manteniment, que en aquests moments ens sembla insuficient.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, si no fos simplement una expressió dialèctica el final de la intervenció de l'illustre diputat Nadal, en el sentit que es donaria per satisfet si avui sortíssim de la cambra amb un compromís per part del Govern de revisar el Pla de carreteres, li diria que es pot donar per satisfet, perquè sí que li diré que està previst, en el vuitè any de compliment del Pla, revisar el Pla de carreteres l'any vinent. Però crec que a més a més d'això ha dit moltes altres coses que valdria la pena, doncs, que les reviséssim i, si més no, tinc la voluntat d'anar-ho fent.

Ha començat la seva..., de fet, l'acumulació d'aquestes dues interpellacions fent referència als temes del manteniment, i tot i que en la presentació de motius —diguem-ne— de la interpellació fa referència específica al manteniment fonamentalment de les vies d'accés a la ciutat de Barcelona, després en l'expressió general les generalitza més i avui aquí en la presentació que ha fet d'aquesta interpellació també ho fa, des d'un punt de vista més general, no només fent referència a les vies d'accés a Barcelona. Però crec que val la pena que, donat que ell també s'interessava en la forma de redactar la seva interpellació, fem una revisió específica, i almenys així ho faré jo, als accessos a Barcelona i com han canviat en aquests últims temps, per després entrar-hi, en el tema més generalitzat del manteniment i conservació de la xarxa total de Catalunya.

De fet, el propòsit de capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa al manteniment dels accessos a la ciutat de Barcelona crec que podria quedar ben palesat amb les següents coses que ara li diré. En primer lloc, s'han fet els túnels de Vallvidrera, de concessió de la Generalitat; el seu tractament d'entorn i mediambiental han estat elogiats per tothom. S'ha fet l'autovia de Castelldefels; el tractament d'entorn i millora des de l'origen, plaça Cerdà, fins al quilòmetre 6, accés a l'aeroport, amb una inversió de més de 1.600 milions de pessetes ja efectuada; creiem també que és prou significatiu. Aquest tractament, certament més fàcil i més econòmic en els trams que resten fins al final, es continuarà fins a Castelldefels i es duran a terme, justament, quan es pugui posar en circulació, un cop es finalitzi l'autopista A-16, que és una altra gran inversió del Govern de la Generalitat, entre el riu Llobregat i Castelldefels, que està ja en construcció des de Sant Boi - Viladecans - Gavà - Castelldefels amb una inversió d'11.625 milions de pessetes, autopista lliure de peatge, que com li dic convertirà l'actual autovia de Castelldefels en una carretera d'accés a les platges i el trànsit de llarga distància anirà a través d'aquesta nova A-16, que confio que estigui finalitzada l'estiu del 93.

A l'autopista A-19, un altre dels accessos a la ciutat de Barcelona, les obres de construcció de vials laterals a Badalona i la millora efectuada de paviment i proteccions fins a la zona olímpica de Badalona, amb una inversió global de 2.500 milions de pessetes, prosseguirà fins a Montgat, quant a tractament de paviment, senyalització i entorn, quan la posada en servei total de la pota nord a càrrec del MOPT, que ja s'està realitzant en aquest moment, permeti continuar aquella actuació sense que els alts problemes circulatoris que, de fer-se ara, podria provocar.

L'autopista A-18, Barcelona-Sabadell-Terrassa. Està aprovat un pressupost de 798 milions de pessetes, de fet 799 milions de pessetes; ha estat adjudicada ja l'obra per a millora de paviment, senyalització i entorn, amb una actuació que ja està adjudicada —com li deia— i que s'iniciarà durant aquest mes d'octubre, ara que els problemes de trànsit són més assolibles passada la punta de l'estiu.

Quan s'acabin aquestes actuacions a les autopistes A-18 i A-19, i també per la nova A-16, tenim previstes aquestes actuacions de xoc, diguem-ne, d'actuació en profunditat: 2.500 milions, 900 milions d'inversió, i quan s'acabi l'A-16 tenim previst establir uns convenis anuals de manteniment d'aquests trams d'autopista gratuïta mitjançant contractes amb empreses especialitzades que garanteixin un estat de manteniment similar al que tenen les autopistes de peatge enllaçades amb aquests trams d'autopista lliure.

Això pel que fa a la xarxa que dona accés a la ciutat de Barcelona, per la qual s'interessava l'il·lustre diputat en l'escrit de la seva interpellació.

Pel que fa en general a la qüestió de la conservació, al manteniment i al reforç de ferm, ja he tingut oportunitat de dir aquest matí, a una pregunta de la il·lustre diputada del seu Grup Parlamentari aquí present, que tindria l'oportunitat aquesta tarda de parlar a bastament al respecte. Les obres, les inversions en matèria de conservació i manteniment i reforç de ferms estan ubicades, des del punt de vista estrictament pressupostari, en tres partides diferents, i probablement aquí rau la raó per la qual si no es té cura de la forma que s'analitzen els pressupostos de

la Generalitat és impossible d'advertir quines són de fet les inversions en aquests conceptes, que tots ells fan referència, en un sentit ampli, al reforç de ferm: és una conservació d'una carretera existent. Per tant, conservació, manteniment i reforç de ferm.

Conservació. Comprèn les despeses de material maquinari inherent als treballs de les brigades pròpies del Departament i també contractes de subministrament corresponents a treballs concrets de neteges de cunetes, tapa-sots, senyalització, tanques, etcètera. Les inversions efectuades en aquest concepte els darrers exercicis han voltat a l'ordre dels 1.300 milions de pessetes. Hi insisteixo: aquesta és la partida dedicada a la conservació a través de les brigades pròpies, cada vegada més petites perquè es va a un altre tipus de conservació que entenem de molta major eficàcia, és la que s'inclou dintre dels programes de reforços de ferm.

Les inversions efectuades o programades en aquest apartat —i li donaré una dada que em servirà per donar l'explicació a una part de la seva intervenció—: l'any 89, 983 milions de pessetes; l'any 90, 2.600 milions de pessetes; l'any 91, 5.100 milions de pessetes; l'any 92, 5.114 milions de pessetes. Tot això totalitzat, una actuació sobre 1.000 quilòmetres de les carreteres catalanes: 611 durant els anys 89, 90, 91 i 458 durant l'any 92, actuacions amb reforç de ferm que significa aixecar el ferm, reforçar-lo, de vegades també rectificar alguna corba, en tot cas o moltes vegades també eixamplar i donar via als laterals o carrils laterals, o tercers carrils i, en tot cas, també, variar i millorar la senyalització tant vertical com horitzontal de la carretera.

Li deia que li volia fer notar que aquests pressupostos eren de 900 milions l'any 89; de 2.000 l'any 90, que es doblen, i de 5.000, per tant, doblats respecte a l'any 90, l'any 91 i l'any 92. Els estudis a què feia referència l'il·lustre senyor diputat, que per cert els crítics no són dels constructors d'obres de Catalunya, sinó que són de la societat CEOPAN —com vostè feia referència—, no dels constructors de Catalunya, fan referència als pressupostos fins l'any 90, desembre de l'any 90, no el 91 i el 92, que és quan comença —perdó, de l'any 91—, que és quan comença, precisament, l'esforç important, 5.000 milions de pessetes, en el programa de reforços de ferms.

De fet, en totes les actuacions hagudes en els exercicis també anteriors a 1989 s'ha actuat en millora de ferm en un total de 2.644 quilòmetres de carretera, la qual cosa representa el 55,5 de la xarxa total de Catalunya, que és competència del Govern de la Generalitat i que és d'uns 4.600 quilòmetres, aproximadament.

Entre les despeses de conservació i les despeses de reforç de ferm indicades, la inversió mitjana de manteniment, és a dir conservació més reposició, és de 6.356 milions de pessetes l'any aquests últims anys, la qual cosa comporta un índex d'1,32 milions de pessetes/quilòmetre any davant de, per exemple..., 1,32 davant de l'1,5 d'Alemanya, 0,97 d'Itàlia, 1,600 del Ministeri d'Obres Públiques i Transports, és a dir del Govern central, 0,23 pel que fa a les diputacions —vostè també feia referència a la situació migrada dels pressupostos de les diputacions— o 0,27 en el conjunt de les autonomies, de les comunitats autònomes. 1,32 contra 1,5 a Alemanya, 0,97 a Itàlia... Per tant, creiem que ara, des de fa dos anys, ens estem movent perfectament i absolutament a nivell europeu i que és molt superior als índexs que s'han anat publicant, quan —hi insisteixo— cal tenir en compte què és el que s'interpreta com a renovació de ferms.

Per exemple –li poso un exemple–, el Ministeri d'Obres Públiques i Transports en les seves estadístiques posa com a renovació de ferms tots els ferms de les noves carreteres. És una forma de mesurar; nosaltres no ho fem; si no s'indica una cosa i l'altra, pot moure a error. És a dir, tota la inversió en ferm de les carreteres noves és comptada com a inversió en reforç de ferm.

Podríem també parlar de les actuacions en seguretat viària; és un altre component del manteniment de les carreteres, perquè, de fet, les actuacions en seguretat viària tenen una influència important en el manteniment i la conservació de les carreteres, però crec que, amb això, ja en tenim prou.

Voldria ara entrar a comentar la segona part, o la segona interpellació feta per l'il·lustre senyor diputat, i que ha consistit en tota una sèrie de comentaris –molt interessants molts d'ells–, referits al Pla de carreteres. Ja li he dit d'antuvi que tenim voluntat de revisar aquest Pla de carreteres, però, per algunes de les coses que ha dit l'il·lustre diputat i, sobretot, per algunes de les coses que s'han dit al llarg d'aquestes últimes setmanes o mesos i, com ell deia, a través d'un reguitzell de preguntes que comencen, doncs, fent una afirmació, que després aquí no es diu, però que sí que queda per escrit en el *Diari de Sessions*: tenim un pla de carreteres inadequat i desfasat, per exemple, no? Aquesta ha estat una afirmació seva; o que hi havia problemes, que el Pla de carreteres havia tingut greus errors de previsió quant al trànsit, per exemple, i ha posat un exemple de l'eix del Llobregat... M'agradaria revisar algunes coses de...

En primer lloc, el detall de criteris i objectius del Pla de carreteres entenem nosaltres que segueix tan vigent com ho era quan es va redactar, i els procediments, tant els estructurals com els tècnics, tenen la mateixa consistència ara com aleshores, i en els mateixos termes, ja que es tenia en compte la necessitat d'assolir la demanda viària, precisament –que vostès diuen també en la seva interpellació–, d'un país de qualitat i competitiu.

Cal remarcar una cosa: el Pla de carreteres és un veritable pla, no un programa d'actuacions, i d'aquí comencen a venir moltes de les crítiques, alguna d'elles també feta per l'il·lustre senyor diputat. El Pla és un pla, no un programa. El programa diu quines carreteres es volen fer i quan es faran i el que costaran, i un pla no és això; un pla no és això. Confonem un pla amb un programa. El Pla que va aprovar aquest Parlament, que coneix aquest Parlament, que està aprovat des de fa vuit anys –com recordava l'il·lustre senyor diputat– no té prioritats, perquè no és un programa: és un pla. El que es pretengué quan es va fer el Pla era planificar un model per a l'horitzó final del Pla i, precisament, el que no hi ha en aquest és un programa en forma de calendari. Per aquesta raó no es pot parlar –com s'ha fet de vegades– d'incompliment d'un programa que no existeix.

S'han dit, de vegades, algunes coses referents al Pla. Per exemple, que el Pla té una errònia previsió del trànsit a suportar per la xarxa bàsica. En aquest aspecte s'ha tergiversat una resposta donada des de la Conselleria, per exemple, sobre el trànsit en l'eix del Llobregat. No és estrany que hagi utilitzat precisament aquest exemple l'il·lustre senyor diputat; tot comparant les dades que aportàvem des del Departament, corresponents al passadís Abrera-Manresa, amb les previstes per al mateix eix entre Manresa i Berga. Les dades d'un mateix eix poden ser molt diferents en determinats trams, en diferents trams.

De fet, i malgrat aquesta afirmació que a l'eix del Llobregat li està sortint allò que pot morir d'èxit, de tant que ha crescut el

trànsit, el trànsit que avui passa per l'eix del Llobregat és cert que és superior al que el Pla contemplava per a l'any 93, 92, però és molt inferior al de l'any 2000. I com vostè sap, les oscil·lacions..., és a dir, no és cert que hagi superat les previsions que hi havien en el Pla per a l'horitzó del Pla. Com vostè sap, els creixements del trànsit són extraordinàriament variables en el temps, moguts per les conjuntures econòmiques, i no es necessita ser cap cosa de l'altre món per saber, doncs, per exemple, que ara entrarem molt probablement i previsiblement en una etapa de creixements més baixos del trànsit, perquè també entrem –tal com semblava en les discussions d'ahir i d'abans-d'ahir– en una etapa de menys creixement econòmic i, per tant, de menys creixement, també, del parc d'automòbils.

De fet, l'avaluació del trànsit en funció de l'increment de la motorització ha experimentat una corba de creixement de forta acceleració durant els anys 85-90, que, òbviament, si seguís els índexs actuals podria portar a valors superiors als previstos en el Pla, però estem segurs que es produirà una inflexió en aquest corbament –i podem dir-ho–, no solament en funció del canvi ja produït en els dos darrers semestres de l'any 91 i 92, sinó en una anàlisi dels barems que componen el càlcul del trànsit previst per a l'any 2001. De fet, el càlcul previst en el Pla per a l'any 2001 venia de la mà d'un nombre d'habitants considerat, que eren set milions i mig, i ja es veu... –i el Pla territorial, de què després parlarem, ja dona com aquesta xifra és de difícil assoliment i molt probablement s'hauran de fer previsions inferiors de creixement de la població–, i la de motorització, que s'establia en un màxim de 500 vehicles cada 1.000 habitants. És cert que aquesta motorització ha passat en sis anys, de l'any 85 a l'any 91, de 280 cotxes per 1.000 habitants a 450, però no per això podem considerar erroni aquell topall de 500 vehicles per 1.000 habitants, perquè la motorització màxima actual a nivell mundial en els països més avançats no passa d'aquests 500 vehicles per cada 1.000 habitants. Per tant, hem fet un creixement molt fort, molt pronunciat, durant aquests cinc anys, però els països més avançats no passen d'aquests 500 vehicles per cada 1.000 habitants.

Una segona crítica que s'ha fet al Pla –és la que ja he esmentat en certa manera al principi–, és que s'està fent un incompliment del Pla. Ja he explicat abans que això no és possible, perquè no existeix un programa econòmic en el Pla de carreteres. El que sí que puc assegurar-li és que, amb el manteniment de la despesa pressupostària que està tenint, amb el creixement que ha suposat –importantíssim, gairebé d'un 33% anyal durant els darrers tres anys, del pressupost dedicat a la Direcció General de Carreteres–, es pot garantir l'assoliment de l'escenari final del Pla. És a dir, totes aquelles carreteres contemplades en el Pla i amb les característiques tècniques que en el Pla estan contemplades podran ser realitzades amb la dedicació pressupostària de què avui disposa la Direcció General de Carreteres; podran ser realitzades en l'horitzó del Pla que, recordi-ho, des del punt de vista del compliment del Pla, donat que s'inicia amb la seva aprovació l'any 85... De fet, el compliment del Pla s'acompleix l'any 2005, no l'any 2001: es va redactar el 82, però no es va aprovar fins l'any 85 amb tota la seva tramitació i, per tant, la seva vigència és vint anys des del moment en què s'aprova; és a dir, de fet, és fins l'any 2005. No ens barallarem, per això, en qualsevol cas.

No recordo que hagi fet cap altra crítica l'il·lustre senyor diputat al contingut del Pla. Per tant, el que sí que crec que es posa de manifest... —i nosaltres som els primers a dir-ho—, i el mateix Pla té prevista la forma com s'ha de revisar: les revisions es poden fer cada quatre anys o quan hi hagi algun motiu manifest. Nosaltres creiem que, en aquest moment, sí que existeixen motius suficients. Un d'ells —hi feia referència l'il·lustre senyor diputat— és la Llei de carreteres. La Llei de carreteres contemplarà unes noves definicions de carreteres a Catalunya que no existien en el moment de redacció del Pla; difícilment podien ser contemplades en aquell Pla. I necessàriament portarà a la introducció en el Pla de carreteres d'aquestes noves carreteres, amb unes definicions corresponents. Tot el problema de la definició d'autovia, que pot haver portat a engany molta gent, doncs, respecte a la definició de l'eix transversal —era l'única definició que existia en la Llei de Madrid—, ara es defineix com a una via segregada. Sortirà una nova definició en aquesta Llei de carreteres. O el problema dels camins, que no estaven contemplats en el Pla de carreteres perquè no són carreteres de competència del Govern de la Generalitat, però que s'ha demostrat amb l'existència dels consells comarcals i la necessitat de donar algun tractament a aquestes vies de moltíssima utilització entre moltes zones del país, i que ens porta a preveure, amb la redacció de la Llei de carreteres, un tractament específic a aquest tipus de camins que, de fet, formen part d'una xarxa de capilaritat de tota la xarxa de carreteres. Només aquestes dues coses, ja, farien necessària la modificació o la introducció; per tant, amb l'aprovació de la Llei de carreteres serà necessari revisar els continguts del Pla de carreteres. La Llei de carreteres —no sé si ho he dit— és previst portar-la al Parlament dintre d'aquest quart trimestre del 92.

També ha fet referència l'il·lustre senyor diputat a un altre fet que, probablement, pot arribar a provocar una modificació en el Pla de carreteres actual, que és la tramitació del Pla territorial general de Catalunya, com ja em vaig comprometre davant d'aquest Parlament —com recordava l'il·lustre diputat— respondent una interpellació de l'il·lustre diputat Nadal, Joaquim, en aquest mateix Parlament fa unes setmanes, és voluntat del Govern presentar per a la seva tramitació definitiva el Pla abans que finalitzi l'any; per tant, aprovar-ho per la Comissió de Política Territorial del Govern dintre, també, d'aquest quart trimestre de 1992. És possible que les previsions d'aquest Pla territorial i les infraestructures contemplades, indicatives, dintre del Pla territorial, provoquin també alguna modificació en el Pla de carreteres. El conjunt d'aquestes dues coses, les possibles previsions del Pla territorial i la possible aprovació de la Llei de carreteres, ens porta a assegurar que, dintre de l'any 93, s'haurà de produir la modificació del Pla de carreteres, la revisió del Pla de carreteres, quan es complirà —hi insistíem— el vuitè any de vigència del Pla.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Des de l'escó mateix.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Sr. MANUEL NADAL: Per fer unes matisacions a la intervenció del senyor conseller. En primer lloc, veure amb satis-

facció que l'acció dels diputats d'aquesta cambra, encara que sigui poc a poc, va tenint conseqüències. És a dir, hi ha alguns diputats d'aquesta cambra que potser portem ja vuit, nou anys insistint en el Pla territorial, el Pla de carreteres, el Pla d'espais d'interès natural, el Pla de sanejament, etcètera, i tots aquests plans es van presentant i es van discutint, alguns amb més èxit que d'altres. Per tant, vol dir que el treball dels diputats de l'oposició..., d'acord que és el Govern qui finalment porta la tasca endavant, però el treball dels diputats de l'oposició també té els seus fruits. Potser haurem de lamentar, en el futur, que alguns diputats d'aquesta cambra quedem sense feina, perquè aquests plans estiguin ja presentats (*rialles*), però no s'equivoquin: precisament la presentació del Pla ens dona molta més feina, que és el seguiment d'aquest Pla i la seva execució. Per tant, haurem acabat una primera etapa, que és reclamar els plans, però vindrà una segona etapa, que serà el seguiment d'aquests plans.

Un segon comentari: aquest diputat, i em sembla que cap diputat d'aquesta cambra entén l'actitud del Grup majoritari, que quan presentes un tema en comissió —per exemple, una proposició no de llei demanant la revisió del Pla—, doncs, es vota majoritàriament en contra; el Grup de la majoria ho rebutja, i llavors avui fem una interpellació al Ple, gairebé cinc dies després d'aquesta proposició no de llei, i el conseller ens anuncia que sí, que podrà ser revisat, segurament l'any que ve. No entenem aquesta actitud constant de votar en contra les propostes de l'oposició, quan és voluntat del Govern —perquè és necessari— realitzar aquesta modificació del Pla. Ens semblaria molt més sensat que, quan hi ha acord, i a més, les motivacions del conseller per demanar la revisió del Pla són pràcticament les mateixes motivacions que ha expressat aquest diputat, doncs, es voti que sí, i no passa res. No entenem aquesta actitud constant de votar en contra les propostes de l'oposició.

I finalment, agrair al conseller que s'hagi compromès —que és comprometre's molt— a presentar el Pla territorial abans d'acabar aquest any, i també la nova llei de carreteres; esperem que sigui així i que, per tant, puguem debatre aquests projectes, que seran importants per a Catalunya.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. L'honorable conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Òbviament, no respondré en nom del Grup Parlamentari. No em correspon. El que sí que li vull dir al senyor Nadal, que no caldria sinó que no servís per a res l'actuació dels diputats de l'oposició. No faltaria al respecte aquesta cambra —que jo en tinc, i molt—, els diputats i les diputades d'aquesta cambra, —que jo els tinc per molt. Òbviament, han de servir. També posem un granet de sorra el mateix Govern, crec jo, il·lustre senyor diputat Nadal... En qualsevol cas, insistir: és un compromís que ja vaig agafar, com deia abans, respecte al Pla territorial i també respecte a la Llei de carreteres, pels «nadals», els diputats Nadal podran tenir els dos plans que reclamaven.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. L'il·lustre diputat senyor Magí Cadevall interpe·lla el Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE en els centres que han experimentat la reforma educativa. Té la paraula l'il·lustre diputat.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
l'aplicació de la LOGSE en els centres que han
experimentat la reforma educativa**

El Sr. CADEVALL: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor futur comissionat d'universitats i interinament i provisionalment conseller d'Ensenyament, en aquesta interpellació voldria plantejar el problema dels centres que han experimentat la reforma i que ara fan una aplicació anticipada de la reforma educativa, i a través d'això plantejar el problema principal, que és el de la generalització de la reforma: el gran repte actual del Departament no és ja dissenyar la reforma, sinó estendre la reforma d'uns pocs centres experimentals a la totalitat dels centres educatius.

Parlaré sobretot dels centres, però són necessàries unes paraules sobre l'Administració educativa. Quina és la situació actual del Departament d'Ensenyament? Crec que el problema més greu de la reforma educativa a Catalunya és que en el moment delicat actual de l'aplicació de la reforma el Departament d'Ensenyament —i disculpi'm, senyor conseller— està presidit per un conseller interí. Senyor Laporte, jo no tinc el més mínim dubte que, des del punt de vista legal, té tota la capacitat d'un conseller; el problema que plantejo és que el Departament en gran part està paralitzat i que no es prenen totes les mesures encertades en l'aplicació de la reforma, en gran part perquè el Departament fa ja un any, actualment, que està presidit per un conseller provisional.

Senyores i senyors diputats, la voluntat del senyor Laporte de cessar el seu càrrec no és pas un rumor que propagui l'oposició; fa un any que el senyor conseller ha manifestat públicament la seva voluntat de no continuar en la Conselleria. Tan cert és que no es tracta d'un simple rumor, que tant els diputats de la majoria com els de l'oposició sabem quin càrrec ha d'ocupar el senyor Laporte, perquè ja fa sis mesos que en plena campanya electoral el senyor Pujol va proclamar als quatre vents que el senyor Laporte seria comissionat d'universitats; és més: tots els diputats sabem que el Parlament va aprovar una llei que regulava la figura del comissionat. I quan tots pensàvem que el comissionat d'universitats seria el primer, amb gran sorpresa dels diputats de l'oposició —cosa natural—, però, segons els diaris, també amb gran sorpresa del senyor Miquel Roca —cosa ja no tan natural—, el president de la Generalitat va nomenar primer, i anticipadament, un comissionat d'affers exteriors.

Entretant es va ajornant dia rere dia la solució de la crisi que pateix el Departament d'Ensenyament i amb això s'està posant en perill la correcta aplicació de la reforma. Quan parlo de «crisi» tampoc em refereixo a apreciacions subjectives d'un diputat; es tracta de coses tan palpables com que segueixen en aquest moment vacants —que jo sàpiga— dues direccions generals íntimament relacionades amb la reforma educativa, com és ara la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educatives i el director de l'Institut Català de les Noves Professions, figura tan important, senyor conseller, que, quan va dimitir, va dir que l'havia de posar com a assessor seu fins al mes de setembre pels temes que eren tan importants de formació professional.

Bé, i encara que jo penso que un conseller provisional té plena autoritat legal per remodelar el seu equip, jo penso que el sentit comú i l'elegància obliguen a deixar aquests temes per al seu successor. Entretant, els centres docents a Catalunya es tro-

ben amb greus problemes, però jo em cenyiré als centres que apliquen anticipadament la reforma.

Els darrers anys han tingut un paper important en l'experimentació i el disseny de la reforma; ara tenen una funció importantíssima que és preparar l'aplicació anticipada de la reforma, sobretot en la secundària, que és on hi ha més canvis. Si aquests centres que fan la reforma dels ensenyaments secundaris funcionen bé, haurem fet un gran pas en l'aplicació de la reforma. Si aquests centres es desanimen, la generalització de la reforma serà molt més difícil. L'opinió majoritària que he pogut recollir és que la reforma funciona a Catalunya sobretot per un voluntarisme —però un voluntarisme fora de mida que no es podrà generalitzar— dels professors i dels equips directius i que, en canvi, no es troba prou comprensió en l'Administració ni es troben els recursos necessaris.

Voldria advertir i matisar que no estic afirmant en cap moment que no es faci res en el tema de la reforma ni en el suport als centres de reforma, sinó que la sensació dels centres és que estan una mica abandonats. I concretaré alguns d'aquests problemes, al més ràpidament que pugui.

El primer que plantejaria és la poca oferta que troben aquests centres de formació professional, especialment en el cas de tècnics de grau mitjà o el que, amb aquest llenguatge una mica críptic de la reforma, s'anomena mòduls 2. Els centres diuen que no poden orientar bé els seus alumnes, que no tenen opcions suficients, i em temo que no hi hagi un cert menyspreu o que això no redundi en un cert menyspreu o desprestigi de la reforma, sobretot dels tècnics de grau mitjà o mòduls 2, i que, de fet, el que s'estigui produint és que la reforma encarrila els alumnes tots cap al batxillerat produint un desequilibri en el sistema educatiu.

Li donaré algunes dades del curs 91-92, encara que sé que ha millorat una mica la situació, però és perquè per les publicacions del Departament tinc dades completes.

Hi havia en aquell moment a Catalunya 58 centres experimentals; doncs, només hi havia 53 grups diferents —no vull dir especialitats diferents, sinó 53 grups que feien l'ensenyament de tècnic de grau mitjà o mòdul 2. Si vol que li digui per centre, l'oferta també era escassa: hi havia a Catalunya 20 centres que no oferien cap curs per ser tècnics de grau mitjà; que només feien o batxillerat o cursos de grau superior, que se'n diu mòdul 3. Si ho agafem per comarques i em deixa parlar d'una comarca pròxima, al Vallès hi havia 500 alumnes que acabaven el que seria el quart curs de secundària obligatòria en els termes d'ara i, en canvi, per aquests 500 alumnes només hi havia tres grups on es podia cursar el tècnic de grau mitjà. Per tant, l'oferta era clarament insuficient. Bé, no sé si el senyor Ferran Pont somreia perquè parlava del Vallès Occidental, però, evidentment, és la comarca oficial.

El segon punt, el segon problema que voldria assenyalar és la manca de mitjans de gestió. Com sap el senyor conseller —i segurament n'està orgullós— s'ha dissenyat a Catalunya la reforma més complicada i més cara de tot l'Estat espanyol. Ara bé, s'ha de ser conseqüent amb això i reconèixer la complexitat del sistema. Per posar un exemple concret, un centre d'aquests, que aplica la reforma anticipadament, petit, que tenia al voltant de 400 alumnes, tenia 106 grups, combinacions diferents d'alumnes. I com que saben que, a més a més, han tingut la idea dels crèdits variables i, en general, dels crèdits trimestrals,

aquestes 106 combinacions d'alumnes canvia almenys parcialment pel que no fa als crèdits comuns cada trimestre.

Per això alguns centres creuen que es necessita informatitzar la gestió per poder manejar molta informació i tenir-la actualitzada. Per exemple, simplement, per al control de les faltes d'assistència i poder-les comunicar en aquesta edat de la secundària obligatòria —dotze a setze—, a les famílies. Però és que, a més, han d'elaborar materials didàctics i cada professor necessita un ordinador, per tant, una taula per professor quan alguns centres tenen, escassament, una sala de professors amb un ordinador i necessiten més personal administratiu.

Passo al tercer tema, que és no manca ja d'instruments de gestió adaptats a la reforma, sinó manca d'equipaments que haurien de tenir tots els centres facin reforma o no. Ja sé també aquí, com he matisat abans, que la situació és molt diferent. Existeixen alguns centres que fa anys que fan reforma i que per les raons històriques que siguin estan realment ben dotats. Jo n'he visitat algun d'ells. És més: alguns d'aquests centres com ara el Badalona VII o l'IES del Vallès han estat declarats centres d'ensenyament de règim especial, cosa que encara els permet, podríem dir, millorar les seves dotacions; el que no es veu gaire amb quin criteri s'ha fet això, perquè encara que són centres pioners de la reforma, per exemple, no tenen —o no tenien fins ara— l'edat completa del que serà la reforma: dotze-divuit. Però jo, senyor conseller, he visitat centres de reforma on falten laboratoris, on falten —o estan mal equipats— tallers de tecnologia, on falten aules d'informàtica.

El quart punt és la manca d'intercanvi d'experiències. L'any passat es va fer un curs bàsic d'aplicació de la reforma però que no servien per aquest objectiu i alguns es pregunten: és que hi ha interès que no s'intercanviïn experiències? En tot cas, el que sembla que passa és que hi ha un malversament de temps; es perd l'experimentació, innovació que es fa artesanalment a cada centre.

Finalment, un dels temes que he pogut copsar, segons m'han explicat, és el de la inspecció. És a dir, sembla que no s'ha comptat prou en aquest procés, fins ara, amb la inspecció, ja que la reforma, potser era una causa, depenia molt dels serveis centrals —l'aplicació de la reforma— i la inspecció, dels serveis territorials. A més a més, necessita un nou concepte d'inspecció més com a assessor i com a orientador que com a controlador. També en aquest aspecte, senyor conseller, sé que s'han fet avenços en aquest sentit, que, precisament, aquest any ha augmentat el nombre d'inspectors, però em sembla que encara cal fer nous passos endavant.

I ja, per passar a l'últim tema, seria el tractament... —evidentment, de problemes n'hi ha molts, jo he tractat de seleccionar alguns problemes que es detecten en aquests centres que apliquen anticipadament la reforma. L'últim tema que volia tractar és el tractament de la diversitat. Aquest és el gran repte, senyor conseller, de la secundària: com enfocar i encarrilar els alumnes per fer un bon ús de l'optativitat? Aquesta optativitat, senyor conseller, que sap que és més gran a Catalunya que a la resta d'Espanya, com poden fer els alumnes en casos especials un currículum personalitzat?

M'agradaria saber si el senyor conseller té dades sobre les avaluacions en els centres de reforma perquè alguns centres estan alarmats perquè treuen un percentatge d'avaluacions negatives més alt encara que els centres tradicionals. Com lligaria això amb aquest ensenyament personalitzat.

I les queixes generals són que els EAP, els equips d'assessorament psicopedagògic, no donen en aquest moment, tal com estan organitzats, l'assistència necessària. Hi ha molts problemes, per exemple, que no està clar com s'entra en aquests equips, que no han augmentat suficientment els equips, que existeixen actualment vacants, però, sobretot, jo assenyalaria dues coses: és a dir, caldria fer un departament d'orientació a cada centre, dintre del centre, mentre que aquests equips estan fora del centre. Però, en tot cas, sigui quin sigui el model organitzatiu, tots els centres estan d'acord a dir que no necessiten —i si em perdona l'expressió— una visita del metge de la seguretat social sinó que aquests equips han de fer, fins i tot en el cas que se segueixi amb equips externs al centre, moltes més hores de dedicació a cada centre.

Per tant —i acabo definitivament—, penso que no es pot abusar del voluntarisme dels equips que apliquen la reforma en aquest moment; que aquest voluntarisme no és generalitzable i que hi ha un perill que és la bona aplicació de la reforma, si no es dona més suport als centres, i el problema que assenyalaria, que no ens trobéssim que si, realment, tota la reforma s'orienta cap al batxillerat, no ens trobarem com abans que els tècnics de grau mitjà tornaran a ser una mica la ventafocs i quedaran una mica marginats del sistema.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, em permetrà, senyor Magí Cadevall, que, tal com vostè ha fet, jo no entri en el fons de la qüestió fins una mica més tard.

Miri, al final ha dit una cosa que m'ha afectat molt. Vostè ha menyspreat els metges de la seguretat social; jo en sóc un ardent defensor i, per tant, jo li prego, senyor Magí Cadevall, que en el torn de rèplica els torni el crèdit que mereixen per la seva vocació, per la seva dedicació i per la seva actuació en general.

Bé, dit això, potser jo també, vaja, podria passar sense contestar-li tot el temps llarguíssim que vostè s'ha passat parlant de mi i del meu futur, de si seria comissionat... Miri, el que jo seré no ho sé, senyor Cadevall. Ja ho veurem, ja ho veurem. El president ho ha dit, efectivament, però aquest fet encara no s'ha produït, i, per tant, a mi no m'agrada parlar en futur, m'agrada parlar en present. Jo sóc el conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya en els moments actuals. És cert que jo ho deixaré de ser. Ara, senyor Cadevall, jo penso que quan jo ho deixi de ser, el president no m'ho ha consultat ni m'ho ha dit a qui en farà, però m'imagino que no el nomenarà a vostè, m'imagino que nomenarà algun altre membre del Grup de Convergència i Unió que dona suport al Govern. Per tant, vostè es trobarà davant seu amb una altra persona que no seré jo però que li dirà exactament el mateix que li dic jo, perquè nosaltres tenim un programa electoral claríssim que seguim en tot allò que podem; hi ha coses que no podem i no el seguim, però sempre que podem el seguim i l'apliquem. O sigui que tant li fa que sigui el senyor Laporte o la senyora tal o el senyor qual, és enterament igual, senyor Cadevall. Des del punt de vista de vostè, té al davant la persona que és en aquest moments responsable

del Departament d'Ensenyament i que vostè té tot el dret de criticar i que jo li ho agraeixo. Ara, el que vostè té el dret de criticar, senyor Magí Cadevall, és el que jo faci com a conseller d'Ensenyament; no si he dimitit, si no he dimitit, si el president, si quan serà... Deixem-ho estar, això. El president, aquests temes, ja els ha contestat repetidament aquí al Parlament i no sóc jo que hi he de tornar a entrar.

Bé, fetes aquestes matisacions prèvies, que em sembla que eren absolutament necessàries perquè ja li agrairia, senyor Cadevall, que si alguna altra vegada vostè i jo tenim una conversa no em torni a dir que sóc conseller interí. Jo sóc el conseller d'Ensenyament i punt!, mentre el president no decideixi posar-n'hi un altre. Aclarit doncs això, anem ara al que vostè em pregunta.

Evidentment, vostè ha fet un retrat, diria, en blanc i negre, de com està l'experimentació de la reforma entre nosaltres; vostè mateix ha reconegut que en molts aspectes s'ha millorat i que es va bé; vostè, aleshores, hi afegeix unes quantes crítiques sobre coses que segurament algunes d'elles encara no s'han pogut fer.

Jo li vull donar unes dades. El nombre de centres d'ensenyament secundari que experimenten enguany la reforma —el curs 92-93, vull dir— és de seixanta-sis, divuit més que el curs passat, i en tinc la relació si la vol; la hi donaré després per evitar-nos ara la pèrdua de temps, de quins són aquests centres. A aquests centres cal afegir encara set escoles d'arts aplicades i oficis artístics, dels quals també en tinc la relació. El nombre d'alumnes afectats aquest curs per la reforma, en aquestes fases d'experimentació, serà de 22.370: 17.620 en centres docents públics i 4.550 en centres privats; mentre que l'any passat n'hi havia un total de 19.292: 14.874 en centres públics i 4.418 en centres privats. D'altra banda, i això ja contesta directament..., com també ho contesta el que li he dit fins ara, però en un tema que vostè ha insistit molt i que en això vostè i jo estem absolutament d'acord, ho hem dit tots moltes vegades: la clau de la reforma és la modificació de la formació professional i la seva transformació en el mòdul 2 i mòdul 3. Hi estem absolutament d'acord.

En aquest sentit, li puc dir que aquest curs 92-93 s'experimentaran un total —o s'estan experimentant ja— de 48 mòduls professionals diferents; tampoc li'n llegiré la llista, però també està absolutament, no cal dir, a la seva disposició. Sí que li puc dir, per exemple, alguns dels mòduls que s'han introduït enguany: el curs 92-93 s'hi afegeixen, com a mòdul professional 2, instal·lació i manteniment de jardins; també com a 2, paleta; també com a 2, mecanitzat de la fusta; i com a mòduls professionals 3, entre altres, realització, producció i operacions de programes audiovisuals i educació infantil. Això està distribuït pel conjunt de les comarques catalanes i en el curs 92-93 —no li puc donar les xifres d'alumnes, que no les tinc en aquest moment, però les hi facilitaré, si les vol, del Vallès Occidental—, però sí que li puc dir que al Vallès Occidental hi ha en el moment actual nou centres que fan mòduls professionals de la reforma.

A part d'això, naturalment, jo el que he de fer és agrair profundament a tot el conjunt de professors que estan imbricats en el tema de la reforma en aquests centres experimentals per la seva dedicació i per l'eficàcia amb què porten a terme la seva gestió. És possible que en alguns d'ells encara hi hagi una man-

ca de mitjans de gestió, tot i que, com vostè sap molt bé —i ho ha reconegut vostè mateix i jo li ho agraeixo— l'equipament de tots aquests centres ha millorat d'una manera molt considerable, i especialment pel que fa a formació professional. Tingui en compte que en el pressupost de l'any 92, a part dels 1.500 milions de pessetes per equipament de centres en general, hi havia prop de 1.000 milions de pessetes d'un pla extraordinari per millorar l'equipament dels centres de formació professional, tant dels que fan reforma com dels que no en fan —ben entès, perquè tampoc es poden deixar de banda els altres.

La manca d'equipament, doncs, està..., és molt més petita ara del que era abans i també li vull dir per acabar —amb això acabo— que fem tots els possibles per endegar la reforma d'acord amb els nostres plantejaments, bé que li vull dir en el moment actual que encara esperem el decret de mínims pel qual s'ha acabat de pronunciar el MEC. Com sap sens dubte el senyor Magí Cadevall, en el moment actual el Govern central ha aprovat ja el decret de mínims corresponent al batxillerat; no encara el decret de mínims corresponent als mòduls professionals, perquè encara s'està discutint el tema importantíssim de les diferents famílies professionals que s'han de tenir en compte. Aleshores sobre això, nosaltres, així que tinguem aquests decrets de mínims —deixi'm dir entre parèntesis que hem discutit àmpliament amb el ministeri el decret de mínims del batxillerat i que no hem aconseguit posar-nos d'acord; o sigui que les observacions que nosaltres hi havíem fet en la seva gran major part no han estat recollides en aquest text definitiu—, però que esperem de tota manera tenir una visió més aprofundida, tant del decret de batxillerat com del de formació professional, per veure com nosaltres podem endegar el nostre currículum d'acord amb l'amplitud que nosaltres voldríem i que creiem que el país necessita.

I només una paraula per acabar. Jo crec que amb la inspecció s'hi ha comptat, senyor Magí Cadevall; vostè mateix, també, ha confessat que havia fet amb això un esforç i que el nombre d'inspectors és ara molt més gran del que era. Certament hauria de ser més gran. També li puc dir que jo he demanat ampliació de plantilla d'inspectors i que sobre això hi ha, com en tantes altres coses, greus dificultats econòmiques.

Però, en fi —i acabo, i estic disposat a continuar amb més explicacions a la rèplica, si el senyor Cadevall ho desitja—, jo penso que podem estar orgullosos a Catalunya, no ja de l'Administració, sinó de les iniciatives que pugui haver pres l'Administració, però sí del bon ambient que per part dels moviments pedagògics i per part, especialment, del cos docent hi ha per tal de fer aquella reforma que tots desitgem; que vostè desitja, senyor Cadevall, i jo també.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. En primer lloc, i tal com ha demanat el senyor Laporte, jo vull expressar la meva disculpa a tots els metges en general, però presentar la meva acusació al Govern de la Generalitat, que visc en una ciutat de 160.000 habitants i hi ha un sol centre d'assistència primària; que jo —i amb això potser aconseguiré el senyor conseller, (*remor de veus*), el senyor conseller, l'aconseguiré..., jo uso la

Seguretat Social, hi he d'anar exactament de dotze a una; si algun dia em vol acompanyar l'avisaré quan hi hagi d'anar. Li asseguro que fa unes vuitanta visites; que la major part del temps l'ocupa signant receptes sense que els malalts passin dintre el consultori, amb la qual cosa no sé quina garantia hi ha que es faci un bon ús de les receptes... I la frase venia justificada per això, perquè realment a mi, personalment, a la meua ciutat em fan una visita molt curta i a la major part dels usuaris...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Il·lustre senyor diputat, té la cambra sorpresa perquè tots creïem que era una interpellació al conseller d'Ensenyament i veiem que la sanitat el preocupa bastament...

El Sr. CADEVALL: No...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No, solament li ho dic perquè anirà esgotant el seu temps i em sabrà greu després ser..., allò, estricte...

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president, però qui estava preocupat —i ja acabo amb aquest tema— era el senyor conseller que m'ha demanat que demanés disculpa als metges; jo els dono disculpes però explicant quin era l'origen de la frase i quina és la situació a la meua ciutat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Sr. CADEVALL: Molt bé. Llavors, sobre el tema que també ha plantejat el senyor conseller —per tant, espero que el senyor president em deixi parlar— de si és un conseller interí o no, i m'ha demanat que no li ho digui mai més. (*Remor de veus.*) Del que estic segur és que tindrem encara, segurament, molt diàleg com a conseller d'Ensenyament i que vostè segurament ho serà molt temps i perdurará en la Conselleria segurament més que altres consellers que estan aquí. (*Forta remor de veus.*) En tot cas, aquesta és una mica la situació que s'ha donat en el passat, que hi ha hagut una remodelació del Govern sense que es remodelessin dos consellers que havien expressat el seu desig de cessar. I que quedi ben clar que la crítica no anava dirigida al senyor conseller, sinó al president de la Generalitat, que és responsable d'això.

I, senyor conseller d'Ensenyament, he començat dient abans que no posava en cap moment..., que vostè fos legalment conseller d'Ensenyament. Però si realment políticament té totes les atribucions del càrrec, jo li faig un repte: té dues direccions generals vacants; nomeni —no demano que em nomeni conseller a mi, com semblava, per desviar el tema, dir abans el senyor conseller—, sinó el que sí que li demano és que, si políticament és responsable de la conselleria, que cobreixi ell mateix, sense esperar el seu successor, les dues direccions generals que té vacants. Perquè això provoca problemes. No hi ha una continuïtat en les decisions del Departament, senyor conseller. L'exemple: després que es passessin dos mesos dient que hi hauria convocatòria d'oposicions aquest juny o setembre —i segons informaven els interlocutors, opinions molt dividides en les diferents direccions generals—, finalment no n'hi ha hagut. Hi ha hagut diferents criteris, per exemple, —i com ho sé?, doncs, pels resultats—, hi ha hagut diferents criteris en les sancions als directors: mentre a dues delegacions territorials s'han obert expedients contra directors, a Barcelona se'ls ha fet amonestació. No hi ha en aquest tema unitat de criteris a la Conselleria. I, si vol, una cosa molt més senzilla, senyor conseller: m'han informat que aquest mes molts mestres de Catalunya —i això és greu— no han

cobrat el seu sou. És cert que si ho demanen se'ls dona una bes-treta, però em sembla greu que, al·legant problemes informàtics, no es pagui el sou als mestres. Quan s'arriba a aquest nivell a una administració, em sembla que realment és una prova que alguna cosa falla.

Respecte al tema de la formació professional, és evident, senyor conseller, que —ja he dit que les meves dades eren de l'any 91— el 92 i el 93 ha augmentat el grup de formació professional; però com m'ha dit, també, molt clarament, ha augmentat el nombre d'alumnes que fan reforma. Per tant, jo em temo que d'allò de què em queixava, que és la proporció d'opcions que tenen els alumnes que fan reforma, respecte a la formació professional segueix encara igual.

I finalment, jo no dubto, senyor conseller, que es fa algun esforç en l'equipament dels centres. Però a vegades sembla que el senyor conseller i alguns mestres, o alguns diputats, viuen en mons diferents. Jo li puc assegurar i el convido, si vol, a visitar junts algun centre on hi havia... —centre de reforma!, què passarà en els altres centres?, aquests haurien de ser els centres, podríem dir, més ben equipats—, doncs, un centre on hi ha un laboratori amb unes taules i unes canonades per terra i fa dos anys que el laboratori està per muntar, senyor conseller; on hi ha aules de tecnologia on el material l'havia regalat l'ajuntament, hi manquen les taules i en d'altres hi ha, al contrari, taules amb molt poc equipament. Que he visitat aules d'informàtica, senyor conseller, en centres de reforma on només hi havia dos ordinadors pagats per la Conselleria; els altres els havia pagat l'associació de pares i els havien obtingut amb crèdits, i jo em temo que algun d'aquests directors serà expedientat aviat per la Conselleria perquè s'ha excedit en l'ús del seu pressupost perquè sentien una necessitat pedagògica per tenir l'aula d'informàtica i la Generalitat o el Departament no els donava aquests recursos.

I finalment, per donar una última mostra, s'ha fet molta propaganda del Pla quadriennal d'equipaments educatius. Hauríem de pensar que si en l'any 89... —em sembla que és, o almenys aquí tinc un paper de la Conselleria en què hi ha aquest Pla d'equipaments—, la cosa està solucionada. Vol que li llegeixi, senyor conseller, amb què s'han usat, segons el document de la Conselleria, aquests diners del Pla d'equipaments? El que pensàvem és que, si els centres estan mal equipats i hi ha un pla d'equipaments, això es gastarà en laboratoris, en audiovisuals; és clar... Doncs, el 58%, l'any 89, quasi el 60%, segons la Conselleria, es gasta en mobiliari bàsic. Home!, només faltaria, senyor conseller! Ja quan jo era petit en els col·legis hi havia taules i cadires! Em sembla molt bé que si n'hi ha les comprin, però no que ens venguin un pla on més de la meitat es gasta en comprar taules i cadires, que ens ho venguin com un pla d'equipaments educatius. Sap quin percentatge aquest any hi havia per a material audiovisual? Contra el 58, un 6%. Sap quin percentatge hi havia per a laboratori? Un 5%. I sap, aquest any 89, què hi havia per a laboratori d'idiomes? El 0%, encara que l'any següent va pujar a un 1% i aquest any em consta que algun centre ha rebut nous equips d'idiomes. Per tant, senyor conseller, està molt bé que faci els actes més protocol·laris, més importants, que implica la Conselleria, però no estaria pas malament que alguna vegada ens acompanyés a alguns mestres o a alguns diputats a la visita a alguns d'aquests centres que estan fent la reforma i que tenen moltes necessitats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Si m'ho permet el senyor president, des de l'escó mateix perquè el senyor Magí Cadevall ha tornat a insistir en temes sobre els quals jo no penso tornar a entrar. Ni en el tema de la Seguretat Social, jo no sóc en aquests moments... M'equivoco! En aquests moments sóc conseller en funcions de Sanitat; vull dir, que té raó (*riallles*), però no era aquest el tema de la interpellació; per tant, no en parlem més. Podem parlar..., no parlarem, tampoc, altra vegada, del tema de la interinitat i de si ho seré molt de temps o no ho seré molt de temps. Jo estic segur que no, però, és clar, em puc equivocar com m'he equivocat altres vegades. I li puc assegurar, a més a més, al senyor Magí Cadevall que els càrrecs que estan vacants en el meu Departament —i dic el «meu» Departament perquè sóc jo qui en té la responsabilitat en aquests moments— estan absolutament coberts per personal que els ocupa interinament i que no és aquesta la causa de cap problema que hi pugui haver.

Bé, senyor Cadevall, jo no crec que aquest sigui el moment que haguem de parlar de les sancions als directors; jo no poso sancions als directors, que consti! Jo, en tot cas, obro expedients per depurar responsabilitats, que és una cosa absolutament diferent. I crec que això és la meva obligació, malgrat que, segons m'han informat els periodistes, un determinat sindicat m'ha posat una querella, avui, perquè intimido i coaccio no els professors que no comencen quan el Departament diu. En fi, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya dirà; jo no hi tinc més comentaris a fer.

Altament..., en fi, si el senyor Cadevall té aquests..., aquestes informacions tan puntuals —i que jo no vull passar per alt— que hi ha un laboratori per muntar allà on sigui, o hi ha unes aules tecnològiques que estan en mal estat... jo li agrairé que, amb el seu esperit col·laborador, m'ho digui i mirarem d'arreglar aquestes mancances que hi pugui haver.

Quant al Pla quadriennal, senyor Cadevall, vostè juga amb els números, certament. Vostè m'ha tret les xifres de l'any 89, però després del 89 ve el 90, el 91 i el 92; són aquests quatre anys i es va començar per les mancances més evidents, que era el mobiliari, senyor Cadevall. No n'hi ha cap dubte. I després la proporció de mobiliari ha estat cada vegada més petita i, en canvi, la proporció de moltes altres coses ben necessàries ha anat creixent. Jo penso que des d'aquest punt de vista podem estar ben tranquils; no hi ha dubte que a Catalunya falten encara nous equipaments, amb el doble sentit de noves construccions i nous equipaments per a poder fer l'ensenyament que vostè i jo desitgem, però penso que si no hi ha unes circumstàncies pressupostàries massa adverses —tot i que voldria recordar, una vegada més, que el pressupost del MEC de l'any 93 augmenta un 2,52%, senyor Cadevall, apunti's-ho, un 2,52%—, si no hi ha una circumstància d'aquest tipus, espero que puguem completar la reforma tal com tots plegats la volem.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. La propera interpellació és la que formula l'il·lustre diputat senyor Joan Ganyet en relació amb la política forestal del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ganyet.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política forestal

El Sr. GANYET: Senyor president, senyories, senyor conseller, vull saludar la presència del senyor Marimon que avui enceta la seva tasca parlamentària i, precisament, deu ser la primera interpellació que se li formula. Sigui benvingut.

Avui parlarem de boscos, avui parlarem de la desertització del país davant d'una cambra francament desèrtica. Jo vull deixar de banda... (*Adreçant-se al conseller d'Indústria i Energia.*) Moltes gràcies, senyor Subirà. Vull deixar molt clar que el que ha passat a Catalunya en els darrers anys no és responsabilitat de vostè, senyor Marimon; ho és, no obstant això, dels seus antecessors i, encara més, del conjunt del Consell Executiu. Parlarem, doncs, dels boscos catalans, de la silvicultura i de l'acció o inacció del Govern i, en especial, de l'aplicació o no-aplicació de la Llei forestal vigent.

En una recent visita a Galícia, deia al meu bon amic Gerardo Estévez, alcalde de Santiago, que m'havia colpit que a Galícia no quedessin boscos profunds. Ell hi estava d'acord. Doncs, bé, a Catalunya, senyor conseller, anem pel mateix camí.

Voldria suscitar la seva atenció envers algunes dades genèriques en relació amb el sector forestal, que poden ajudar-nos a dibuixar l'escenari en què ens movem. La superfície forestal catalana arbrada i no arbrada ocupa el 58% del territori; aquesta superfície pertany en un 82 i mig per cent a propietaris particulars i només en un 17 i mig per cent a la propietat pública, bàsicament als municipis. No existeixen estadístiques sobre el nombre de propietaris ni sobre la distribució de la grandària de les finques forestals. Alguns experts situen el nombre de propietaris de terrenys forestals entre 35.000 i 40.000 en l'actualitat. El grau d'associacionisme és baix, molt baix, tot i que en els darrers anys la creació de les ADF han significat un canvi important en aquesta situació.

La producció anyal de fusta es situa als voltants dels 800.000 metres cúbics, que no cobreixen les necessitats de la indústria transformadora instal·lada en el país. El dèficit de fusta se situa, doncs, entre el 33 i el 50% del volum anyal consumit. El valor de la producció primària no supera per a tot Catalunya els 2.300 milions de pessetes; la rendibilitat per hectàrea és molt baixa, ja que en zones de qualitat mitjana se situa entorn només de les 5.000 pessetes/hectàrea i any. En aquesta situació no és d'estranyar que les inversions privades en els boscos catalans hagin estat molt minses i que la silvicultura que es practica tingui un marcat caràcter extensiu.

Les inversions públiques s'han centrat bàsicament en els boscos de titularitat pública, amb una xifra anyal pràcticament invariable des de l'any 1977, d'uns 600 milions de pessetes. Els ajuts al bosc particular s'han mantingut també estables entorn dels 100 milions anyals. Aquest 18% de la inversió pública sobre el 82% del bosc català es concentra, a més, en unes poques comarques —vostè ho sap—: Vallès Oriental, la Selva, Gironès, Osona i Solsonès, i es dona la circumstància que en zones forestals molt degradades, com, per exemple, les comarques del Baix Ebre, el Garraf, el Priorat, el Baix Camp i l'Alt Camp, la inversió pública en àrees privades no ha arribat alguns anys al milió de pessetes. Davant d'aquest panorama no és d'estranyar l'abandonament de molts boscos particulars, la qual cosa ha influït que, des de l'any 1973 al 86, es cremessin al nostre país

297.000 hectàrees forestals. Recordin que solament l'any 86 varen cremar-se 70.000 hectàrees.

Entre aquestes mesures... Perdó. Aquesta situació va millorar en certes comarques catalanes amb les mesures preses per les administracions i els particulars després del 86, i pel règim —no ens enganyem— de precipitacions. Entre aquestes mesures cal destacar la millora dels serveis d'extinció de la Generalitat, la creació de les ADF, la redacció dels plans municipals de prevenció per part de la Diputació de Barcelona i l'interès en la vigilància i el control de molts municipis. L'administració forestal té una forta implantació en el territori a través del servei de guardes forestals... (*Remor de veus.*) Si em donés les instruccions, les mateixes instruccions que dona al conseller potser abreuaria aquesta intervenció, senyor Subirà.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Si us plau, si us plau, no obri debat.

El Sr. GANYET: Perdó, senyor Escudé. Voldria dir que la dotació tècnica d'aquesta administració, de l'administració forestal és molt escassa, ja que tenim..., disposem d'un tècnic superior per a cada 80.000 hectàrees a Catalunya, que contrasta fortament amb la dels països com Suïssa, els països que fan silvicultura en què la relació és d'un tècnic superior per a cada 4.000 hectàrees.

Davant d'aquest panorama difícil i desencisat, senyor conseller, senyores i senyors diputats, i en detectar un dèficit d'acció polític-administrativa evident, a finals de l'any 82 el Grup Socialista va voler contribuir decisivament que la Generalitat es dotés d'una llei forestal adient i va presentar una proposició de llei que va conduir a l'aprovació de la Llei forestal vigent avui el març de l'any 83, i que va ser votada per unanimitat. Quines eren les línies bàsiques i les eines dissenyades per intervenir des de l'Administració en els boscos catalans en aquella Llei? Doncs, coordinar i integrar la política forestal a la resta de polítiques de desenvolupament i d'ordenació i conservació del territori; mantenir i incrementar la superfície forestal de Catalunya; millorar la gestió del bosc públic i privat i revaloritzar els seus productes, organitzar el mercat, modernitzar l'administració i descentralitzar-la, crear les bases científiques i tècniques en què s'havia de recolzar el desenvolupament de la política del sector. Els instruments eren de foment, d'una política de corresponsabilització amb els propietaris particulars per al manteniment de la superfície forestal, per a la planificació i l'ordenació, per a la prevenció i lluita contra els focs forestals.

Analitzem ara, doncs, objectivament i fredament, després de deu anys, com s'ha aplicat o no s'ha aplicat la Llei. El fons forestal de Catalunya ha estat inoperant; la taxa de reforestació és baixíssima i la manca d'accions en comarques molt castigades pels incendis en els darrers decennis, com les de Tarragona, és molt i molt preocupant. Vostè ho sap. Això contrasta, senyores i senyors diputats, amb les activitats realitzades per Forestal Catalana, SA, a l'estranger: ens diuen que la repoblació de 5.000 hectàrees a Tunísia. El Centre de Propietat Forestal s'ha creat sense una anàlisi en profunditat dels problemes que ha de resoldre i, per tant, no respon ni poc ni molt a la diversitat de situacions de la propietat forestal privada. La seva incidència és, doncs, molt limitada. No s'ha produït un canvi ni qualitatiu ni quantitatiu en la política d'ajuts al sector, raó per la qual les expectatives d'adaptació dels terrenys forestals a les situacions i

funcions actuals són idèntiques a les de fa deu anys o han empitjorat abruptament.

I una qüestió molt important: la fixació en 25 hectàrees de la unitat mínima forestal podria significar un canvi transcendent en la nostra política urbanística i de conservació del medi físic. Doncs, bé, malauradament la unitat mínima és un valor teòric que no s'aplica en la pràctica. La coordinació que preveia la Llei amb els instruments de planejament urbanístic i territorial no s'ha produït, continuant la construcció i implantació d'infraestructures en terrenys forestals de la mateixa manera que es feia abans de la promulgació de la Llei. El Pla general de política forestal de Catalunya que, segons la Llei, havia d'estar aprovat dos anys després de la seva vigència, no s'ha realitzat. L'avantpla que va redactar-se va haver de retirar-se l'any 90, després de les crítiques fetes pels assessors nomenats per la Generalitat, i des de llavors no s'ha tornat a parlar del Pla.

Les ADF han funcionat a moltes comarques de Barcelona, Girona i est de Lleida; allà on no han tingut implantació no ha existit cap altra estratègia complementària. Això explicaria, en part, els importants incendis a les comarques de Tarragona de 1991, l'any passat.

El PEIN, un instrument per a la defensa de singularitats, de menor incidència sobre el territori que la unitat mínima forestal —n'estic ben convençut— i de menor incidència que els mecanismes de coordinació amb el planejament territorial, no ha pogut aprovar-se encara, tant pels errors en la seva concepció com per la impossibilitat de trobar un consens social suficient.

La mort de tres ciutadans per errors de caçadors durant la temporada actual no ha produït encara cap reacció apreciable de l'Administració per prevenir-ho en un futur. Davant les noves directrius de la PAC de la Comunitat Europea, sobre plantacions forestals en terrenys agrícoles, no s'ha dissenyat cap programa d'actuació que coneguem ni s'han facilitat indicacions de cap mena. La dispersió de competències entre diferents departaments de la Generalitat ha generat ineficàcia en molts aspectes. Un cas paradigmàtic, senyores i senyors diputats, és el dels espais protegits, que estan repartits, encara avui, entre els departaments d'Agricultura, Medi Ambient, Cultura i Presidència.

Per tant —i amb això acabo, senyor president—, senyor conseller, no és estrany que el Grup Socialista i el conjunt de la societat catalana estiguin molt preocupats. Puc afirmar amb rotunditat, i m'agradaria no fer-ho, que el Govern de la Generalitat no té política forestal. A Catalunya, exceptuant casos i indrets molt aïllats, no es fa silvicultura; aquesta és la realitat. Res a veure amb els països del nostre entorn. No sé què deu passar a Eslovàquia o a Eslovènia, però li asseguro que a França, a Suïssa, a Itàlia, es tracta el bosc com es mereix. És a dir, com un bé preuat que cal conrear i protegir avui per oferir-lo en millors condicions als ciutadans de demà.

Els catalans de demà hauran de recórrer a les biblioteques o hauran de viatjar...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Prego a l'il·lustre diputat que vagi acabant, si us plau, que fa estona que s'ha exhaurit el temps.

El Sr. GANYET: Acabo, senyor president. Millor dit: he acabat, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Molt amable, moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Ganyet, en primer lloc vull agrair-li la benvinguda que em dona a aquesta cambra, i també vull agrair-li la seva intervenció, que considero positiva i feta en un sentit de desitjar la millora dels nostres boscos.

Una vegada dit això, començaré pel final de la seva intervenció, quan diu que el Govern de la Generalitat no té política forestal. Evidentment, aquí sí que entrem, ja, en uns conceptes diferents on no estem tan d'acord, i intentaria explicar-li, doncs, què és el que en aquests deu anys ha fet el Govern. Hi ha hagut unes paraules seves, probablement portades a dintre el to de la seva explicació, que ha dit: «Escolti, estem...» —després corregeixi'm si no és així, però— «estem com fa deu anys.» Evidentment, això no és cert, i jo intentaré demostrar-li-ho. Vostè sap que es va aprovar una llei de política forestal l'any 88, que va ser una llei àmpliament debatuda i que, si no ho recordo malament, va ser aprovada amb consens; que, a més, és una llei que un eminent catedràtic de dret civil i president de l'Associació Catalana de Dret Agrari, el senyor Agustí Luna Serrano, la posa com a model en moltes trobades, sobretot com a exemple en altres comunitats autònomes, dient que és un text legal curosament equilibrat entre les possibles inclinacions productivistes i conservacionistes. Per tant, diríem que en aquests deu anys, com a mínim, comencem amb una llei que, en el transcurs del temps i actualment, s'està posant com a exemple en altres comunitats autònomes.

Des del Govern de la Generalitat es consideren com a objectius prioritaris promocionar i millorar la funció socio-econòmica de les masses forestals, fer-les compatibles amb la producció del medi físic, evitar la disminució de la superfície forestal existent, afavorir la seva expansió amb la incorporació de terrenys nous o terrenys marginals que abans votè mencionava, i també entra en la reparació de terrenys malmesos i de la regeneració natural.

Jo..., barrejant dintre la meua intervenció una pinzellada del que vostè deia, vostè diu que no es fa prou repoblació forestal. Jo li he de dir que els tècnics, avui dia, en les zones cremades, no aconsellen la repoblació, sinó que el que s'aplica és la regeneració, i sortosament —i aquí sí que li reconec que ens ha ajudat la climatologia—, si vostè passa per llocs cremats —jo, per la meua feina, pel lloc on visc, fa dotze anys que passo per davant de Jorba, per exemple, que és una zona que es va cremar fa cinc anys—, si vostè hi passen m'agradaria que mirassin, si baixen cap a Barcelona, a la dreta de la carretera, i veiessin, doncs, la magnífica repoblació, la magnífica regeneració que està tenint aquell bosc. Per sort —ja ho dic— la climatologia ens hi ajuda, però a Catalunya, en aquest moment, als espais que s'han cremat en aquests darrers anys, doncs, hi ha hagut una gran regeneració. Sí que és cert, sí que és cert que Forestal Catalana fa una repoblació a Tunísia, que no és tan important com vostè diu, però aquesta repoblació es fa —igual com se'n fan algunes aquí a Catalunya— en terrenys que no han estat arbrats, i aquí sí que és on els tècnics aconsellen la repoblació; no en els llocs que han sofert l'accident del foc i en els quals s'aconsella esperar, almenys un temps prudencial, la regeneració i, si aquesta no es produeix, entrar-hi amb repoblació.

Vostè deia que en aquests últims anys no s'ha fet res, o que estem igual. Primer, parlem d'una llei. Jo no voldria fer-me pe-

sat, però recordaré, quant a marcar política forestal o que afecti la forest o el bosc, els temes que s'han anat fent; i voldria recordar, doncs, diferents ordres i alguna llei. Per exemple, el Govern ha aprovat una ordre sobre un aspecte que, a més, en aquests moments que l'agricultura tots sabem que travessa per uns problemes de producció i per uns problemes de preus, i que cal una diversificació de les rendes que poden entrar a les cases de pagès, doncs, s'ha demostrat en algunes comarques importants, que és, per exemple, la recollida del pi pinyoner. Bé, doncs per regular la recollida i per garantir, a través d'aquest Decret, que tampoc es faci una extracció exhaustiva del producte de la pinya que no permeti deixar prou llavor perquè es regeneri el bosc, doncs, aquest any 91 es va fer un decret respecte a això.

El mateix s'ha de dir, que el mateix any 91 es va legislar sobre el sector tofoner. Es va establir... —encara que vostè diu que no funciona tal com caldria—: és el Fons Forestal de Catalunya. Evidentment, el Fons Forestal de Catalunya potser no té una gran activitat, perquè vostè, si recorda el Decret de creació, el seu funcionament econòmic depèn de les taxes i de les multes. Evidentment, no són molt... (*Remor de veus.*) Sí. Molt bé.

Recordarem, per exemple, el Decret de l'any 89 sobre la regulació de circulació motoritzada i d'accés als boscos. Crec que, si més no, és un avenç important. Recordarem, doncs, l'any 91, l'Ordre per la qual es regula un tema que, a més, és polèmic en les petites comunitats o en les comunitats agràries petites, sobretot, que és l'aprofitament forestal per a ús domèstic, que encara hi ha moltes cases que segueixen utilitzant la llenya per fer el menjar i per a la calefacció.

Vostè també ha mencionat, doncs, el paper que havien fet les agrupacions de defensa forestal —que després m'agradarà incidir-hi més—, però també és una ordre que ha fet el Govern. En tenim una altra per la qual es fixen les instruccions generals per a la redacció i l'aprovació i revisió dels plans tècnics de gestió i millora forestal a aplicar als terrenys forestals de propietat privada a Catalunya. Vostè diu que no se'n fan gaires; jo després li llegiré una mica d'estadística perquè vegi els que s'han fet l'any passat. Jo, sincerament, que li reconec, a més, que com a conseller no sóc excessivament expert en temes forestals, quan he repassat l'estadística m'he quedat gratament sorprès, i potser el que cal davant d'aquesta cambra és donar coneixement de tot el que es fa.

Continuant amb temes de legislació, crec que hi ha un tema important i que després també m'hi voldria estendre, que és la constitució del Centre de Recerca Ecològica i d'Aplicacions Forestals, que és el CREAM. O bé..., bé, després hi ha la Llei que vostè també ha citat... No, perdó: és un decret, de la fixació de la unitat mínima forestal. Després hi ha la Llei sobre la regulació..., perdó: Ordre —disculpin que m'equivoqui, estic un pèl nerviós, no?, i vostè segur que ho comprenen, no?—, l'obtenció del suro, i també hi ha un decret que regula la utilització de productes en les plagues forestals a fi i efecte d'evitar danys als ecosistemes i a la salut de les persones. Evidentment, potser falten algunes coses, però jo crec que darrerament, en aquests últims anys, i sobretot en els darrers cinc últims, sí que hi ha hagut una abundant legislació i ordres com per garantir i regular el bon funcionament, el bon aprofitament de les masses forestals.

Hi ha una cosa que sí que vostè..., és cert i té tota la raó, i que, certament, per al bon desenvolupament forestal de Catalu-

nya és fonamental: el Pla general de política forestal. Jo, evidentment, en aquest moment, sense que vostè m'ho prengui al peu de la lletra perquè a la millor el meu compliment no pot ser tan exacte, però la meua voluntat és presentar aquest Pla a finals d'aquest any o, com a molt tardà, a primers de gener. Prengui-s'ho o prenguin-s'ho com un compromís; evidentment, no amb una data tan escadussera com la que jo he dit, però sàpiquen que la voluntat del conseller és que, si pot estar el desembre, no estarà el gener i que, en tot cas, a primers d'any jo sí que em comprometo davant aquesta cambra a presentar el Pla general de política forestal.

Bé, també nosaltres tenim una assignatura pendent. De tota manera, és una assignatura que fa dies que l'estudiem i que està avançada, que és l'execució de l'inventari ecològic i forestal de Catalunya, del qual s'estan preparant publicacions parcials per a totes les comarques. Com vostè molt bé ha dit, doncs, a Catalunya hi ha una superfície d'1.800.000 hectàrees amb una gran difusió en el nostre territori, i la tasca no és ben senzilla, sobretot si tenim en compte que en aquest inventari es pretén el càlcul de les existències de fustes i de llenyes, determinació del volum per espècies i diàmetres, i la seva classificació; que també pretenem, doncs, introduir-hi els càlculs de creixement de fusta, llenyes i escorça per espècies; saber-ne la producció real i la potencial, l'estat del sotabosc, el nivell de protecció i els fenòmens erosius, les dades edafològiques, l'estat silvícola actual de les zones forestals, la classificació dels usos diferents que es fan d'aquestes masses i l'estat fitosanitari de les masses arbrades. He de dir-li que aquest estudi, que evidentment aquí sí que el termini, probablement, no serà, no es podrà presentar abans d'un any i mig, perquè crec que serà un document..., no, no «ho crec»: serà un document molt complex i que ens permetrà treballar amb molt de coneixement de tota la massa forestal; tingui en compte que es fa sobre 2.000 parcel·les distribuïdes per tot Catalunya, i jo preveig, doncs, que per a mitjans de l'any que ve —no, perdó, del 93, sinó del 94—, aquest estudi podrà estar realitzat.

Bé, veig que tinc la llum vermella; tinc moltes més coses a dir, però esperaré, doncs, el torn de rèplica a les seves paraules.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, també, senyor conseller, per les seves paraules i el to en què han estat dites.

Jo crec que estem en un perill, i encara s'ha fet més evident després de la seva intervenció: hi ha el perill que els arbres no ens deixin veure el bosc. Vostè ens ha parlat d'un ampli ventall de decrets, ordres, pinyes, tòfones, regulació motoritzada, aprofitament forestal per a ús domèstic, suro... Això no és una política forestal, senyor conseller. Aquests són els arbres —o els matolls— que podrien no deixar-nos veure el bosc. Perquè el bosc català, lamentablement, està pitjor. No és que estigui igual que fa deu anys: és que està pitjor. S'han perdut deu anys. S'ha fet una llei —que no va fer el Govern: la va fer aquest Parlament—, una llei bona, efectivament, votada per unanimitat, però lamentablement no es compleix. Disposem d'una bona eina, d'un bon instrument, i hem d'admetre —i penso que vostè ho ha admès, no explícitament, això també ho comprenc— que hi ha flagrants incompliments d'aquesta Llei.

Jo també vull recollir els aspectes positius de la seva intervenció. Estarem molt atents a la presentació del Pla general: molt atents. Millor que arribés abans de final d'any.

El Grup Socialista, en aquest tema, i en molts altres, no vol fer exclusivament oposició: vol contribuir, com ha fet en el passat, a resoldre l'aguda situació del bosc català. El bosc català està malalt. El Grup Socialista vol ajudar a descabdellar o trencar el nus existent, i vol fer propostes positives. Però, alhora, és patriòtic criticar amb contundència el cofoisme, la impassibilitat, la irresponsabilitat política que duu, per inacció, a la degradació irreversible del bosc català, del bosc privat i del bosc públic.

Saben ses senyories, i sap el senyor conseller perfectament, que no pot existir política forestal i de conservació sense comprometre els propietaris forestals particulars —el 82% de la superfície forestal—; saben que és poc viable una política forestal i de conservació separada de la política territorial —i vostè no n'ha parlat—; saben que l'equipament del bosc i dels terrenys forestals per fer front als nous usos i pressions no pot finançar-se des del sector privat exclusivament; saben que a partir de les directrius comunitàries és important dissenyar ràpidament una política concreta de reforestació de zones agrícoles, i saben, finalment, que les activitats de l'Administració forestal haurien d'evolucionar cap a la gestió del sòl no urbanitzable, ja que solament els terrenys forestals ocupen el 58% del territori. Doncs, si vostès ho saben, i si també ho sap el Govern, per què no actua? Per què està sotmetent a un càstig, per inacció, el bosc català, un càstig que pot ser irreversible?

El Grup Socialista anuncia la presentació de mocions constructives, que jo les hi consultaré directament a vostè abans de la discussió parlamentària. Són mocions d'un grup polític molt preocupat, molt sensible, que sap que en aquesta qüestió sintonitza plenament amb el conjunt de la societat catalana, aquesta societat que, dins l'escala de valors que va conformant-se en la recta de final de segle, dona cada vegada més importància al paisatge, al medi físic i, en definitiva, al bosc.

I, per acabar, els resultats d'una autèntica política forestal no produiran beneficis electorals a les properes autonòmiques. Vostès potser són especialistes en la conjuntura: el governant més honrat i més clarivident —o més honrat, o més clarivident— és aquell, però, que, més enllà de la conjuntura, s'esforça per posar les bases d'una millora que s'apreciarà al cap d'una generació, o al cap de més generacions.

Senyor conseller, faig un vot perquè els arbres ens deixin, finalment, veure el bosc.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyors diputats... Senyor Ganyet, jo el que li vull dir és que em sorprèn, perquè el conec, i de fa molts anys, aquest to tan pessimista, perquè en aquest cas crec que no es correspon amb la realitat.

Jo, per exemple..., no diré que conegui la totalitat dels boscos de Catalunya, però com a boletaire afeccionat i constant, doncs, conec bastant la superfície de boscos, i conec molt bé, fins i tot, els de la seva pròpia comarca, i recordo, doncs, zones com les d'Avellanet, o la part de la solana del davant, que fa uns anys, doncs, estaven bastant desforestades i que en aquest

moment, doncs, hi ha uns bons boscos. I no pretenc dir amb això que hagi estat un mèrit nostre. Evidentment, la repoblació forestal ja estava feta, però, sí que crec que a Catalunya en aquest moment més aviat estem guanyant bosc que no n'estem perdent.

Quan vostè menciona que caldria, doncs, replantar terrenys agrícoles abandonats, jo estic totalment d'acord amb vostè, però abans de poder fer això s'ha de veure quins són aquests terrenys agrícoles abandonats. Probablement nosaltres tenim un problema, a l'agricultura catalana: és que en aquest moment encara es conreen molts terrenys de tipus marginal, petites parcel·les, zones amb un alt contingut de guix, etcètera, o de PH no adequats per als cultius que s'hi conreen, que caldria replantar; evidentment, doncs, en aquest moment, i a través de la PAC, i de les ajudes que es donen per a les pre-jubilacions, probablement podrem, en futur no massa llunyà, disposar d'alguns d'aquests terrenys i replantar-los. Actualment —i li ho dic: sóc bon coneixedor, em sembla, de la realitat del món pagès—, terrenys que pugui repoblar perquè el propietari hi estigui disposat són veritablement escassos; per tant, la repoblació s'ha vingut fent, normalment, en boscos comunals o en boscos de l'Administració.

I jo crec que s'ha fet un esforç important en la conservació del bosc, no solament quant a mitjans, sinó a un altre aspecte que valoro molt positivament i que voldria ressaltar davant de la cambra, que és en la conscienciació que hem aconseguit en el país. Bé, potser no tenim tota la gent que necessitem, estic d'acord amb vostè, i aquest és un debat que, segurament, es va produint un dia rere l'altre —abans es parlava d'inspectors, ara parlem, doncs, de temes forestals—, però a Catalunya, en aquests moments, tenim 352 agents forestals —a la seva comarca n'hi ha setze—, i tenim a la vegada 600 voluntaris forestals, que d'una manera estable, doncs, treballen, donat que se'ls subministren eines i mitjans, i potser no és l'ideal, però com a mínim tenim un bon nombre de persones que estan treballant en la defensa del bosc i de la natura i que ha donat un gran resultat.

Per una altra banda, li hauria de dir que el seixanta i escaig per cent de la superfície forestal —evidentment aquí no hi entra la superfície pública; vol dir que anem a un tant per cent molt elevat de propietaris de superfície forestal— estan agrupats en associacions de defensa forestal: exactament hi ha 202 propietaris, que afecten, doncs, prop de 500 municipis i que cobreixen 930.000 hectàrees. Crec que això és important. No és veritat que no hi hagi associacionisme. Probablement és cert que no hi ha un associacionisme de gestió, en molts llocs, però com a mínim sí que hi ha un associacionisme per a la defensa d'aquest bosc; també, en el Centre Forestal, cada dia veiem que són més els propietaris que s'hi van integrant per realitzar projectes d'explotació de les seves superfícies.

Quan vostè deia que es devia, els últims temps, la manca de focs a Catalunya, a la climatologia, probablement hi ha un tant per cent de veritat en les seves paraules, però jo diria que molt poquet. La veritat és que Catalunya, a través del programa que en el seu dia es va fer —«Foc verd»—, i a través de les àrees de defensa forestal, hem aconseguit quelcom més que crear 202 associacions, que els propietaris de quasi un milió d'hectàrees es posessin d'acord per estar associats per preservar-les. Hem aconseguit quelcom més, i jo li diré el que és: hem aconseguit

que la gent es «mentaltitzés» que cal tenir cura del bosc i que cal tenir cura de la natura. I li posaré exemples.

En la meua comarca, la Segarra, en pic s'acabava de segar, la gran preocupació de la gent era cremar els rostolls, cremar els rostolls perquè hi ha un cuc que el seu nom ja indica com deu ser de dolent, que se'n diu *Fabrus tenebroides*, doncs, que cremant el rostoll s'elimina. Molt bé: la gent..., era una fórmula de conreu barata, econòmica..., probablement no acurada, perquè, doncs, suprimia gran quantitat de matèria orgànica, però la realitat és que la relació cost-benefici impellia a cremar: les gresques, en agricultura, eren costants; miri, aquest any dubto que s'hagi cremat una hectàrea, l'any passat també, i fa dos anys a penes se'n va cremar cap. I això s'ha aconseguit gràcies a aquesta política, i gràcies a crear aquestes àrees de defensa forestal.

Probablement no és tot el que haguem de fer. Jo he pres uns compromisos amb vostè que miraré de complir. Jo li agrairé, a més, sincerament, la seva participació a donar consells, a ajudar-me, i a la vegada que vostè em brinda la possibilitat de presentar-me la seva Moció, jo igual li brindo a vostè la possibilitat de participar en els temes forestals del Departament. I amb aquesta voluntat, doncs, esperem que entre tots aconseguim el que segur que tots els d'aquesta cambra volem: que Catalunya, doncs, augmenti en massa forestal, que Catalunya conservi la natura i el seu patrimoni ecològic, tant per disfrutar-lo nosaltres com per llegar-lo als nostres fills.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

La propera interpellació és la que formula l'il·lustre diputat senyor Aleix Vidal-Quadras al senyor conseller d'Ensenyament, senyor Laporte: té la paraula l'il·lustre diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE a Catalunya

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'aplicació de la LOGSE constituirà una prova de foc per als centres docents catalans, tant públics com d'iniciativa social. Aquesta és una evidència i un temor confirmats per una àmplia diversitat de persones implicades, des de diferents posicions, dins d'aquest procés.

Val a dir que al nostre país hi ha una certa tradició, des de la supressió dels col·legis majors de la Companyia de Jesús al segle XVIII, per reial ordre de Carles III, de fer reformes educatives sobre el paper sense un compromís pressupostari coherent. I això té una raó molt senzilla. La recerca d'una educació de qualitat, amb independència de criteris ideològics i pedagògics, presents en qualsevol reforma, sempre és quelcom car per definició. I aquest esforç, que no té una compensació política a curt termini, sempre provoca tensions en l'assignació dels recursos públics, que són limitats. Existeixen una infinitat de demandes socials legítimes i, donat que l'educació és un tipus de demanda que encara que generi amb facilitat un consens general no provoca grans entusiasmes col·lectius, exceptuant certes accions de defensa corporativa, el resultat final és una forta tensió entre els objectius i l'assignació concreta i real dels recursos públics per a la reforma. La qual cosa encara s'agreuja en un moment de greu recessió econòmica com l'actual.

Perquè, efectivament, la situació econòmica és greu, i pot empitjorar encara més. No és casual que s'estigui parlant de crisi del sistema educatiu a la pràctica totalitat dels estats del món democràtic. Curiosament existeix una forta coincidència en les raons que els analistes donen a aquesta crisi en tot el món occidental.

En primer lloc, un desplaçament de les prioritats polítiques d'assignació de recursos pressupostaris cap a altres demandes socials, que són percebudes pel govern com més urgents a curt termini; així, serveis socials de tipus assistencial han anat assumint un major protagonisme en l'assignació de recursos. Hi ha hagut, certament, un increment de nivells salarials en favor del professorat, però el volum d'inversió necessari per a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya no sembla que estigui disponible més que en una mínima part.

En segon lloc, aquest empobriment relatiu, i absolut, de les estructures financeres del sistema educatiu es dona en un moment d'universalització d'accés a l'educació: l'increment de la demanda a l'educació no té una correlació suficient amb el creixement dels recursos.

En tercer lloc, a tot això s'ha d'afegir, per raó de la recessió econòmica, la retallada proporcional dels pressupostos públics: en el cas espanyol i català, dels pressupostos públics de l'Estat i de la Generalitat, que, malgrat els arguments del ministre d'Educació i del mateix conseller Laporte, produeixen un efecte bastant més important que un mínim canvi en el ritme d'aplicació de la LOGSE.

Quins efectes produeix aquesta crisi? Bàsicament, dos. El primer efecte és una clara sobrecàrrega del personal docent, que ha de corregir amb voluntarisme els efectes d'aquesta descompensació entre inversió pública a l'educació i el creixement quantitatiu de la demanda. Aquesta sobrecàrrega, que no és prou compensada en termes materials, provoca una evident devaluació del rol social del professor i de la qualitat de l'ensenyament. Tanmateix, reconeixem que l'homologació salarial dels professors ha estat, en aquest sentit, un bon començament.

El segon efecte de la crisi és que l'ensenyament reglat deixa sense satisfer les necessitats formatives d'amplis sectors de la població, com ho demostren les notables disfuncions existents entre el procés de transició del sistema escolar al món laboral. I aquesta situació encara és més perillosa en la mesura que provoca temptacions d'anar cap a una reforma purament pragmàtica i utilitarista del sistema educatiu, la qual cosa provoca efectes col·laterals força preocupants, com és el menyspreu per les disciplines tradicionals de caràcter humanístic: allò que importa ja no és la formació integral de la persona, sinó tan sols la seva preparació tecnològica per desenvolupar funcions especialitzades. El pragmatisme i l'utilitarisme són els paradigmes implícits dels inspiradors ideològics de la LOGSE, que utilitza un conjunt de conceptes trets de la cultura socialdemòcrata i del seu relativisme moral, sense enfrontar els problemes veritablement humans. I sembla —segons es dedueix de la marginació de les disciplines humanístiques que comporta la reforma— que els ciutadans espanyols del futur no tindran bagatge suficient davant les qüestions últimes que planteja l'existència humana, com a conseqüència d'una educació que únicament ensenya a fer i a pensar en termes d'utilitat. Concebre la filosofia, l'art, la religió, la història, la vida humana en general com a meres supuracions de les relacions de producció és d'allò més ordinari, a

més a més d'haver generat sistemes socials i polítics, per sort pràcticament desapareguts, capaços de trepitjar la dignitat humana fins a punts inversemblants. Doncs bé, aquest és l'esperit inspirador de la LOGSE, i suposo, senyor conseller, que en la seva aplicació a Catalunya alguna tindrà vostè —i el seu Departament— pensada per compensar, des del sistema educatiu públic de casa nostra, orientacions espiritualment tan empobridores.

La LOGSE, amb totes les seves —i per cert notables— limitacions, és un intent de donar resposta als problemes generals del sistema educatiu occidental. Malgrat que el Partit Popular va votar en contra d'aquesta reforma, per considerar-la insuficient, atemptatòria contra la qualitat de l'ensenyament i poc respectuosa amb les llibertats individuals, es tracta del marge del legislatiu amb el qual hem de treballar. Cal portar-la endavant, ara, amb voluntat i sobretot amb mitjans pressupostaris adequats als objectius de la reforma. I això implica servir-se de les possibilitats de la LOGSE aprofitant els seus aspectes positius i deixant de banda el seu component més sectari, intervencionista i contrari a les llibertats individuals.

Fa poques hores, el senyor Pérez Rualcaba ens deia que el criteri que se seguiria, pràcticament únic, per assignar alumnes a les escoles seria el de proximitat geogràfica, la qual cosa ja ens dona una idea de quin és l'esperit d'aplicació de la LOGSE.

La LOGSE representa una reorganització en profunditat del sistema curricular dels diferents nivells educatius, que pretén donar més flexibilitat a les possibilitats de formació salvant uns objectius comuns a assolir en l'educació obligatòria. La universalització de l'educació, no ha de comportar, en efecte, una homogeneïtzació curricular, sinó, ben al contrari, una diversificació enriquidora. Per altra banda, hi ha una voluntat de transformar els mecanismes tradicionals d'ensenyament, d'acord amb uns nous models d'aprenentatge més flexibles i realistes. Ambdós objectius —des d'un punt de vista teòric— són totalment assumibles. El problema rau en la seva aplicació.

Aquest procés implica una inversió molt important, tant pel que fa a l'ensenyament públic, com a l'ensenyament d'iniciativa social. Doncs bé, els testimonis que hem recollit dels agents socials a Catalunya són d'una progressiva pèrdua de confiança en la capacitat financera de l'Administració per desenvolupar aquests objectius de forma satisfactòria.

Senyor conseller, d'on traurà el Departament d'Ensenyament, en un context de reducció de dèficit públic, els milers de milions complementaris necessaris per desenvolupar aquesta reforma? Vostè s'ha lamentat en públic de les reduccions pressupostàries en matèria educativa, però el problema —des del punt de vista dels ciutadans i dels professionals de l'ensenyament, i dels alumnes— és anterior a l'actual esclat de la recessió. Hi ha una impressió generalitzada, legitimada per l'experiència històrica, que els objectius establerts van més enllà de les possibilitats econòmiques de l'Estat, tenint en compte que una cosa és el cost de la tramitació i publicació d'una legislació reformista i una altra el cost de la seva execució en el món real.

Quins són els primers efectes de la LOGSE, efectes —per cert— anteriors a la recessió econòmica i a la posterior retallada dels pressupostos? Fonamentalment, dos efectes. El primer, una crisi dins del sector educatiu d'iniciativa social que es tradueix en un tancament, any rere any, d'unitats escolars i la pèrdua de llocs de treball d'alta qualificació dins d'aquest sector per man-

ca d'una acció coherent de l'administració educativa catalana, que si bé defensa de paraula la llibertat d'ensenyament, no ho fa amb el mateix rigor a l'hora de garantir-la a la pràctica. No podem assumir la reducció de la llibertat i el pluralisme educatiu a la minoria de famílies que poden pagar-se íntegrament aquesta opció.

I el segon efecte és un greu deteriorament de la qualitat de l'ensenyament als centres docents públics, per insuficiència de dotacions de personal i mitjans tècnics. La nostra Administració, això sí, amb molta retòrica —que és de franc—, no ha assumit la responsabilitat de portar la inversió pública en educació als nivells mitjans de la Comunitat Econòmica Europea, amb l'excepció del tema de la despesa en personal, on s'ha fet un esforç important i necessari. Quan s'apliqui plenament la lliure circulació de persones, béns, serveis i capitals, i això serà d'aquí a tres mesos, dins d'un escenari on allò que és significatiu és la vàlua del capital humà, el nostre sistema educatiu no podrà competir.

Examinem, doncs, quins problemes no han estat afrontats, encara, d'una manera satisfactòria. En primer lloc, i com a qüestió de principi, la determinació del model de ciutadà que volem formar amb aquesta reforma, i no es tracta d'una qüestió purament retòrica, donat que la formació de la consciència social de les noves generacions és la clau del futur desenvolupament de Catalunya.

En el cas socialista ja sabem quin és el model, un ciutadà despersonalitzat, espiritualment pla, fàcilment manipulable, molt gelós dels seus drets i gens conscient dels seus deures, un vot captiu sense rostre, hedonista, autocomplaent, practicant d'una moral laica de situació i d'un pseudo-progressisme banal. Si hi ha molt fracàs escolar, s'abaixa el nivell; si s'han de guanyar eleccions, s'omplen les urnes amb dèficit públic; si s'ha de distreure l'atenció de l'opinió pública del fracàs de la política econòmica del Govern, es liberalitza la interrupció de l'embaràs. Aquest és el model socialista, i tots sabem a quins nivells de prosperitat material i de vertebració ètica ens ha portat després d'una dècada triomfal.

Però, i el seu, senyor conseller? Quina és la seva idea de ciutadà que la reforma educativa ha de configurar? Tenim alguna pista: la inversió lingüística podria ser una pista, el fet que el Ministeri d'Educació hagi presentat un requeriment perquè la llengua i la literatura espanyola i la història d'Espanya siguin presents en el volum adequat dintre dels *curricula* a Catalunya, això poden ser pistes sobre quin serà el seu model, o quin és el model que vostès tenen en ment. Es tracta, des de les aules de la reforma educativa a Catalunya, de construir Catalunya desdibuixant, difuminant i allunyant, simultàniament, la realitat espanyola de Catalunya? Aquesta és una qüestió que ens preocupa i de què voldríem, senyor conseller, una resposta.

Un segon problema és el fet que la LOGSE no estableix l'obligatorietat de l'ensenyament en el període de zero a tres anys, i això, que pot justificar-se en funció de criteris pressupostaris, no té en compte dues dades molt significatives. La primera és els canvis produïts dins de l'estructura familiar i laboral, que fan cada vegada més necessària l'existència d'uns serveis externs al nucli familiar d'atenció als nens de menys de tres anys. Els nuclis familiars, per raó de l'entrada de la dona al mercat laboral, necessiten uns serveis d'atenció i formació als infants, que abans eren assumits de forma interna. Això implica

un avanç en l'inici del procés educatiu. I, en segon lloc, l'evidència científica que, com més aviat s'inicia el procés educatiu, sobretot en l'àmbit lingüístic, hi ha unes millors expectatives de creixement intel·lectual. La LOGSE no assumeix aquests objectius. Creiem que l'Administració catalana hauria d'anar més enllà en aquest sentit, compensant l'errada manifesta del Ministeri d'Educació i Ciència. L'autonomia hauria de ser aprofitada, en aquest cas, per avançar en qualitat en la reforma del nostre sistema educatiu.

Tercer problema. Pel que fa a l'ensenyament primari, donada la reducció de taxes de natalitat, el problema és de signe diferent. Ens trobem davant la possibilitat d'anar cap a una major especialització del personal docent, un increment dels serveis de suport pedagògic i una individualització més clara de l'ensenyament. L'Administració catalana, en aquest marc, tendeix a afavorir el tancament d'aules, tant privades com d'iniciativa social concertada, la qual cosa no és un signe d'esperança, sinó la demostració dels criteris d'estalvi econòmic, que determinen, malauradament, els criteris d'aplicació de la LOGSE.

Quart problema, i acabo... Vaig acabant, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí. Li prego que sí, perquè fa estona que s'ha passat del seu temps.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Pel que fa a l'ensenyament secundari obligatori, ens trobem davant d'una indefinició dels processos de transició entre sistema educatiu i món laboral. La participació dels agents socials, sindicats i associacions empresarials és encara insuficient, malgrat que hem de reconèixer, i és de justícia fer-ho, que la Conselleria de Treball ha dedicat molta atenció a aquest àmbit.

I cinquè i últim problema: cal assumir que els sistemes de control extern de la qualitat de l'ensenyament no són, en aquests moments, eficients, en bona mesura perquè són el resultat d'una greu equivocació de fons, com va ser la supressió del cos d'inspectors. Hi ha una manca de professionalitat i un alt grau de politització que no es donaven amb l'existència d'un cos de funcionaris format mitjançant concurs-oposició, d'acord amb estrictes criteris de mèrit i de capacitat.

Aquests són, senyor conseller, els interrogants que ens planteja al Grup Popular en aquests moments la implantació de la LOGSE a Catalunya, que ben aviat serà amb caràcter general.

Recapitulant, aquest tancament d'aules d'iniciativa social per motius pressupostaris, aquesta incapacitat d'afrontar el problema de l'educació infantil entre zero i tres anys, quin model de ciutadà anem a crear a Catalunya amb aquesta reforma educativa? Com farem l'encaix entre el sistema educatiu i el món laboral en el marc de la reforma? Com controlarem la qualitat de l'ensenyament dintre de la reforma? Aquests interrogants són, senyor conseller, els que el Partit Popular i el Grup Popular li agrairia que comentés en aquesta Interpellació. Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Vidal-Quadràs, he escoltat amb tot l'interès els seus punts de vista sobre un tema tan crucial, tan important, per a tots nosaltres i per al país, com és l'aplicació de la reforma educativa.

En llegir, d'una manera per mi aprofundida, però en la formulació vaga, el text de la seva Interpellació, vaig veure que era un tema molt ampli, i jo aquí portava preparats una sèrie de punts per explicar-li quins són els àmbits fonamentals de la reforma, que són l'àmbit curricular, l'extensió del dret a l'educació bàsica, l'assoliment gradual d'objectius polítics específics i, últim, la nova formació professional —passo per alt aquesta explicació; en aquests detalls hi podem entrar després, si vostè vol, però jo intentaré seguir el diàleg.

He pres una sèrie de notes sobre les apreciacions que vostè ha fet sobre aquest tema i intentaré contestar-les o comentar-les fil per randa, dient-li, ja d'entrada, que en algunes coses li he de donar tota la raó, en altres potser no tant.

Efectivament, emprenem una reforma sense un compromís financer, i efectivament, tal com vostè ha dit no és la primera vegada que això succeeix en aquest país. L'any 1970 l'anomenada Llei Villar, que per a l'època tots els entesos diuen que era una bona llei, no va anar acompanyada d'aquest pressupost necessari per tal de fer la transformació en profunditat del nostre ensenyament primari i secundari. I ara passa el mateix, i lamento haver de repetir aquí, per molts motius, que nosaltres hem demanat aquest compromís. No solament jo, com a responsable de l'ensenyament a Catalunya, sinó d'altres responsables d'ensenyament d'altres comunitats autònomes. Amb això, en un moment determinat, el ministre senyor Solana va dir que hi hauria per a això 900 milions de pessetes disponibles. Vam considerar, no solament jo, sinó d'altres, que aquesta era una quantitat —a gastar, naturalment, en els deu anys que comporta l'aplicació de la LOGSE—, vam considerar —ho repeteixo— que aquesta era una quantitat insuficient i el senyor Solana va rectificar i va dir que serien 1.200 milions de pessetes.

Però a partir d'aleshores, què ha passat? A partir d'aleshores —alguna cosa ja l'he dita abans— ha passat que el pressupost de l'any passat, del MEC, en relació amb l'any anterior va créixer un 6 o un 6,5%, pràcticament zero, i que el pressupost anunciat del 93, en relació amb el del 92, creix un 2,52%, que vol dir un creixement negatiu, com sap molt bé el senyor Vidal-Quadras.

Per tant, jo, que, com ell ha dit —ho he manifestat diverses vegades—, tinc realment els meus temors en el sentit que no hi haurà al ritme que voldríem l'increment pressupostari necessari per tal d'aplicar la reforma de la manera que tots voldríem. Perquè no li càpiga cap dubte, senyor Vidal-Quadras, que nosaltres seriosament voldríem fer, no un maquillatge de l'ensenyament, sinó una aplicació en profunditat de la reforma, i em temo, com a conseqüència de la crisi general, que malgrat l'interès del Govern de la Generalitat i d'aquesta cambra —n'estic segur— pels temes pressupostaris encaminats a ensenyament, no tindrem els recursos que serien necessaris, amb tota la franquesa li ho he de manifestar. Jo faré tots els possibles perquè no sigui així, estic segur que el Govern de Catalunya també, però, malgrat tot, penso que quedarem per sota d'allò que necessitaríem.

El senyor Vidal-Quadras ha parlat d'un altre tema que és el de la universalització de l'ensenyament, i ha parlat també de la crisi del sistema educatiu. Jo no estic totalment d'acord que la crisi del sistema educatiu es degui al fet que els recursos es destreen de l'ensenyament i van a parar a altres llocs; almenys a casa nostra han crescut d'una manera molt considerable durant els últims anys; no tinc ara les xifres, però repassi els pressu-

ostos d'Ensenyament durant els darrers deu anys i veurà el vertiginós creixement que s'ha produït.

Sí que crec una altra cosa, i aquest no és un problema català ni espanyol, és un problema generalitzat: la universalització de l'ensenyament, a què feia referència el senyor Vidal-Quadras, com a conseqüència ha comportat el descens de nivell mitjà d'alguns centres. Posaré un exemple, que és França; els diaris en van plens, d'això, i el senyor Vidal-Quadras estic segur que coneix bé el tema: el nivell de *lycée*, del cèlebre, del mític *lycée* ha baixat moltíssim en el transcurs dels deu, quinze o vint anys darrers. Per què? Perquè els governs francesos de torn hi posen menys diners a disposició? Potser no hi posen els que tots plegats voldrien, però sobretot per la massificació, per la universalització de l'ensenyament. Abans estudiava poca gent; ara estudia tothom —afortunadament, no em queixo pas del que passava abans. El president Pujol recordava aquest matí a Tarragona, en l'acte de la inauguració de la nova universitat Rovira i Virgili, que l'any 34 hi havia a Catalunya 2.500 estudiants universitaris —és a dir, hi havia un català de cada mil que estava a la universitat— i que ara tenim 170.000 estudiants universitaris, trenta catalans de cada mil —trenta vegades més— arriben a l'ensenyament universitari, com molt bé sap el professor Vidal-Quadras.

Per tant, la universalització ha comportat una sèrie de problemes que jo no sé fins a quin punt no són els responsables d'aquest descens mitjà. Perquè de bons estudiants i mals estudiants n'hi ha hagut sempre, com sap el senyor Vidal-Quadras, i gent que hi posa molt d'interès i gent que té uns dots particulars per aprendre sempre n'hi ha hagut, i sempre n'hi haurà, però sí que l'ensenyament mitjà potser n'ha sofert, d'això.

El senyor Vidal-Quadras ha parlat després de la sobrecàrrega del personal docent. Ell mateix ha reconegut que havíem fet un esforç notori en el sentit de millorar les seves retribucions; no recordaré les xifres, però sí que li vull dir que jo he repetit moltes vegades que, per a mi, una satisfacció —hi insisteixo, la més gran satisfacció que jo he tingut durant aquest temps que he estat al front del Departament d'Ensenyament— ha estat la de poder arribar, pràcticament, a l'homologació salarial dels professors de primària i secundària. No solament perquè tenen més el que es mereixen, o s'apropa més a allò que es mereixen, sinó perquè penso que aquesta és la millor manera de restaurar el seu prestigi social. I això és absolutament cert. Tots, durant molt de temps, hem pensat que ser mestre, que ser professor —i el senyor Vidal-Quadras i jo mateix n'hem estat..., ell n'és encara, jo n'he estat, de professor— és una gran satisfacció, es necessita una gran vocació i és, en general, un ofici admirat per la gent. Però en realitat això no passa sempre així, i per una sèrie de circumstàncies en la consideració de les quals jo no puc ni vull entrar en aquests moments, el prestigi dels mestres ha baixat durant aquests darrers decennis a tot arreu.

Recordin un article d'un gran periodista italià, Indro Montanelli, aparegut a *La Vanguardia* de fa quatre o cinc anys, en el qual parlava del problema dels professors a Itàlia. Ell, que explicava allí que era fill de mestre, explicava que ja sabia el que era passar gana, anar curt de menjar, aprofitar els vestits del pare, etcètera. Però que en aquella època —o sigui, fa cinquanta o seixanta anys— el pare estava molt satisfet de ser mestre, perquè encara que guanyava pocs diners tenia un gran reconeixement social en la seva labor. Malauradament, ara no és sempre així.

«Els mestres» —deia Indro Montanelli— «aquí i a tot arreu segueixen guanyant poc, però a sobre d'això han perdut una gran part del seu reconeixement social.» I per això —hi insisteixo— crec que haver elevat d'una manera notòria i considerable el seu salari, i que això se sàpiga, i que es vegi que l'Administració fa els possibles perquè arribin al nivell que realment mereixen, ha de contribuir també, de rebot, a millorar el seu prestigi social.

Tingui per segur el senyor Vidal-Quadras que nosaltres no tenim cap menyspreu per l'humanisme i que farem tots els possibles perquè en el nostre currículum, en allò que sigui possible, hi entrin totes les disciplines que es consideren necessàries. Ell ha parlat de les supuracions del sistema; jo li vull dir que crec molt sincerament que la LOGSE dona unes àmplies possibilitats per fer entrar dintre el currículum tot allò que l'escola jutgi més essencial. I li vull dir també que gràcies a l'aplicació de la LOGSE —espero que ho podrem fer com cal— hi ha un marge molt més elàstic que no hi havia abans, perquè cadascun dels centres, siguin privats, siguin públics, siguin d'iniciativa social, es paguin amb diner públic, tinguin un marge —ho repeteixo— perquè puguin decidir les opcions del tipus que creguin més convenient, donada la mena de gent que hi tenen o donat, fins i tot, el pensament dels pares que porten el fill a un centre docent amb una finalitat educativa determinada.

No hi ha d'haver grans diferències entre una cosa i una altra, entre el públic i el privat, n'estic segur, però hem de fer tot allò que sigui possible per aprofitar els aspectes positius de la LOGSE. El partit del senyor Vidal-Quadras no hi va donar suport; la coalició que dona suport al Govern de Catalunya sí que n'hi va donar i, per tant, nosaltres és obvi que no pensem que sigui una mala llei. Podria derivar-se'n una mala aplicació, sigui per insuficiència de recursos o sigui perquè es fessin uns decrets de desplegament massa restrictius que no ens permetessin entrar per allà on volem, però jo segueixo pensant que, si disposem dels recursos suficients, nosaltres podrem fer a casa nostra una bona aplicació de la LOGSE.

Perdoni, senyor president, ja veig que m'estenc molt. Intentaré, per acabar, respondre telegràficament els punts que el senyor Vidal-Quadras ha plantejat i que estic disposat a ampliar després, tot allò que ell cregui oportú.

Ens diu quin model de ciutadà volem fer. Home, nosaltres no volem fer cap robot ni cap de despersonalitzat, senyor Vidal-Quadras, això és evident; nosaltres volem ensenyar, formar, fer aprendre a aprendre a les generacions que passaran successivament per les aules, i donar una àmplia llibertat d'acció, d'opció davant els diversos tipus de pensament que hi ha. No hi ha dubte que la nostra idea és aquesta. Certament, fem la immersió en català i n'estem molt orgullosos, senyor Vidal-Quadras: el català —ho diu l'Estatut— és la llengua pròpia de Catalunya i creiem que és un bé per a tothom, siguin de llengua materna catalana o castellana, que aprenguin l'idioma propi del país de petits. I li he d'assegurar, senyor Vidal-Quadras, que en això no tenim oposicions. Nosaltres, la immersió, la fem quan els pares hi estan d'acord; i els pares no solament hi estan d'acord, sinó que moltes vegades la demanen, la solliciten, perquè ells entenen com una promoció que el seu fill aprengui en català, a parlar català, a estudiar en català.

Un segon punt que ell ha tocat és el de la no-obligatorietat dels zero als tres anys. En això sí que li he de donar la raó i li

puc aportar molt poques solucions. La LOGSE va prendre una opció: eixamplar l'ensenyament obligatori, però eixamplar-lo per dalt, dels catorze als setze. Podia haver-lo eixamplat per baix i no per dalt; tot alhora, evidentment, no es pot fer. Jo estic d'acord que era més necessari en el món actual prolongar l'ensenyament obligatori dels catorze als setze anys. Aquesta va ser l'opció. Quan hi haurà diners perquè l'ensenyament obligatori sigui del zero als tres anys?, o bé l'Administració tingui recursos suficients perquè aquesta necessitat —que estic d'acord amb vostè que és imperiosa— que els nens de zero a tres anys segueixin també, s'integrin al sistema escolar? Això, malauradament, no li ho puc contestar, senyor Vidal-Quadras, i em temo que passarem molt de temps a veure-ho.

Un altre punt que ha tocat —i li ho dic molt telegràficament, també— és que tanquem aules per tal d'estalviar recursos. No és cert, senyor Vidal-Quadras. Tanquem aules perquè, malauradament —suposo que en això estarà d'acord amb mi—, hi ha pocs nens al país. Aquest és el motiu pel qual es tanquen aules. Perquè no són necessàries: no ens hi estalviem diners; cap professor de l'ensenyament públic, cap, perquè se li tanqui l'aula es queda sense feina. Nosaltres hem incrementat proporcionalment molt el nombre de professors, i d'unes *ratio* de 24 o 25 alumnes que hi havia fa uns quants anys per professor, estem entre 18 i 19 en el moment actual. Això vol dir que hem tancat aules però hem millorat la qualitat de l'ensenyament. Ni tan sols els mestres que són de la privada, on es tanquen aules passen a la pública. Nosaltres els ajudem, i hi ha un conveni —com sap segurament el senyor Vidal-Quadras— amb la privada per tal de resoldre la situació de tota aquesta gent.

Molt breument, també —i acabo, senyor president—, l'ensenyament secundari obligatori i el batxillerat i la formació professional, actualment mòduls professionals, és sense cap mena de dubtes la clau de volta de la reforma. I en aquest sentit treballarem i hem d'aprofundir encara més en estreta relació amb el món laboral. Hem de fer personatges, persones que siguin abans de res persones, però també que tinguin la manera d'integrar-se després en el món productiu en el sector que vulguin, sempre que això sigui possible.

I l'últim punt que m'ha tancat..., que ha tancat la seva dissertació, és que diu —jo no ho sabia, senyor Vidal-Quadras, i em sembla que s'ha equivocat— que no hi ha cos d'inspectors. Hi ha cos d'inspectors, i hem creat noves places d'inspectors durant aquests darrers anys. El que no hi ha és cos de directors; això és una altra cosa, i potser la confusió ve d'aquí. Jo no sé si això és molt dolent —no hi entro—, però li asseguro, senyor Vidal-Quadras, i amb això acabo, que jo tinc una gran confiança en els inspectors i que, entre altres motius, jo voldria que el pressupost fos més generós del que sens dubte serà per crear encara més places d'inspectors.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el Grup Popular no dubta ni ha dubtat mai, senyor conseller, de les seves i lleials intencions, i sap vostè el respecte personal i polític que la seva persona sempre ens ha merescut, però en el tema de la reforma educativa la sensació que hi ha és que, amb bones intencions —de les quals no dub-

tem—, no es podran pagar ni les nòmines ni les necessàries reformes de les instal·lacions dels centres educatius, ni tampoc es podrà compensar la reducció de la taxa de creixement demogràfic en el nostre país, a la qual vostè alludia.

La nostra preocupació fonamental, per tal de preservar la pluralitat de l'oferta educativa i la llibertat del panorama educatiu català, senyor conseller, és que la reforma posa unes exigències de tipus financer sobre el sistema educatiu que molts centres d'iniciativa social, per raons òbvies, tenen més dificultats per fer-hi front que no pas el sistema públic. Aleshores, això ens podria portar que la LOGSE es transformés en un parany per a una bona part de la xarxa educativa promoguda per la nostra societat civil. A més a més, vostè sap que hi ha una forta pressió política i sindical sobre la seva Administració, pressió que vostè reconec que resisteix amb valor i determinació, però existeix, aquesta pressió, per incrementar de manera general l'oferta de places públiques sense tenir en compte si la demanda a cada zona ja està assumida per la societat civil. La llibertat educativa a Catalunya —a tot arreu, però a Catalunya en especial per raons de tradició— passa per un mapa escolar respectuós amb la realitat social, amb aquesta història de pluralisme i de llibertat a l'educació a Catalunya.

Per tant, és això el que ens preocupa, senyor conseller, i insisteixo que nosaltres som conscients que vostè comparteix aquesta preocupació, però li demanaríem que fos especialment vigilant que la LOGSE no es transformés en el cementiri de molts centres d'iniciativa social que garanteixen la pluralitat i la llibertat del nostre sistema educatiu.

I quant al model de ciutadà que la reforma educativa pot generar o pot contribuir a crear a Catalunya, nosaltres, examinant el Decret 95/92, del 28 d'abril, i llegint una afirmació —que és respectable dintre d'aquest Decret, però que per a nosaltres té un sentit, si més no, constitucionalment una mica dubtós—, quan s'afirma que les ciències socials van dirigides a un individu que són els joves ciutadans d'una nació —Catalunya—, emmarcada dins un Estat —Espanya—, és clar, aquest tipus d'enfocament, que és respectable..., però és això exactament el que respon a la realitat i als autèntics interessos de Catalunya? És a dir, la negació de la realitat nacional espanyola, que també existeix, com la catalana, i que per a nosaltres són simultànies, compatibles i complementàries, és aquesta negació, aquesta supressió —una mica per decret— de la realitat nacional espanyola de l'horitzó de l'estudiant català, una cosa que convingui als autèntics interessos de Catalunya? No estarem donant arguments als Rodríguez Ibarra i companyia, amb aquest tipus d'enfocaments?

És a dir, quan nosaltres sentim el president de la Generalitat dir: «Hem d'ensenyar els joves de Catalunya que vegin Catalunya com la seva única pàtria», quan sentim el secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya adreçar-se a les joventuts del seu partit, i dir allò tan... —per a nosaltres—, no sé, una mica reduccionista, de «si us pregunten què sou, digueu “nacionalistes”, i si us diuen què més sou, digueu “nacionalistes”, i si us insisteixen, repetiu “nacionalistes”». És a dir, jo no sé fins a quin punt aquest tipus d'enfocament, traslladat a la reforma educativa, contribuirà a crear ciutadans de Catalunya amb un horitzó, des de la catalanitat més sincera i més intensa, i més absolutament entusiasta, però, contribuirà a dotar els futurs ciutadans de Catalunya de l'horitzó suficientment ampli en el qual hauran de desenvolupar la seva activitat humana i professional?

És clar, passar de l'antiga educació de «el imperio hacia Dios» a una altra educació tan aferrissadament nacionalista i d'una certa i frustrada vocació imperial de Països Catalans, no ho sé, no ens sembla que aquest sigui el camí convenient per a una major integració social del nostre país i —ho repeteixo— per a la defensa dels seus autèntics interessos.

Creiem que Catalunya necessita unes noves generacions formades dins d'un esperit de llibertat i tolerància i, sobretot, d'assumpció plena de la realitat, i per aquesta raó demanaríem a la Conselleria que, aprofitant el requeriment del *Ministerio*, fes una rectificació raonable sense renunciar a res que no es pugui renunciar, però es fes una rectificació raonable d'un plantejament inicial que a nosaltres ens sembla poc encertat.

I una última cosa que voldria esmentar, senyor president, senyor conseller, és la necessitat d'endegar un camí de col·laboració institucional en temes educatius. Per exemple, el tema de l'educació infantil, de zero a tres anys, que està subjecte a greus dificultats, sobretot d'ordre pressupostari, econòmic, com vostè assenyalava molt encertadament, podria tenir una possible solució aprofitant un camí que obre la mateixa legislació vigent; és a dir, la LOGSE estableix la possibilitat de convenis entre administració educativa, corporacions locals i entitats socials sense ànim de lucre, i aquest és un camí obert a una entesa entre Administració local, associacions educatives, religioses o no religioses, i la mateixa Administració de la Generalitat per incrementar l'oferta de places d'educació infantil. A vegades el que s'ha de fer és aprofitar les escletxes de llibertat que deixa la legislació socialista i el ric teixit social i associatiu de Catalunya per cobrir les mancances que el sistema presenta.

Per tant, senyor conseller, aquestes són, d'una manera general, les preocupacions del Grup Popular. Hi insisteixo, estem convençuts de la seva voluntat d'afrontar aquestes dificultats des d'una adscripció ideològica teòricament liberal i democràtica-cristiana, i tant de bo que a l'hora d'aplicar la reforma educativa amb l'eina legislativa que hi ha, que és efectivament aquesta llei d'inspiració socialista que vostès amb el seu habitual pragmatisme van recolzar a Madrid a canvi de concessions menors, esperem que a l'hora de ser aplicada pugui vostè —perquè per a nosaltres vostè és el conseller d'Ensenyament plenament vigent—, (*rialles*) per tant, pugui vostè, doncs, com deia, aprofitant les possibilitats que ens deixa la mateixa legislació i les moltíssimes capacitats de la nostra societat, fer que aquesta reforma vagi pels camins de la llibertat, de la pluralitat i de la qualitat.

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Vidal-Quadras, li agraeixo molt l'exposició clara que vostè ha fet del seu ideari des del punt de vista de l'ensenyament, i li he de dir una vegada més que en gran part el comparteixo i en altra part, rotundament no, cosa absolutament lògica i normal dintre un sistema democràtic com el de què fruïm actualment.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Per molts anys!

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Estic segur... Evidentment, per molts anys! Estic segur que no n'hi ha prou amb bones intencions; jo ja he posat moltes vegades el fre a les

bones intencions de la disponibilitat pressupostària, de la disponibilitat econòmica, de les exigències financeres; n'hem parlat abans.

Tingui en compte, tot i això —i no són paraules, sinó que són fets—, que nosaltres, que evidentment jo, com a conseller d'Ensenyament, he de ser i sóc un gran defensor del sistema públic, som també per sobre de tot uns grans defensors del sistema mixt i que estem fent tots els possibles —i els fets ho demostren, perquè les proporcions no varien durant els dos o tres últims anys— per mantenir un ensenyament diguem-ne d'iniciativa social, confessional o no, lliurement escollit pels pares.

I això ho demostrem amb obres, senyor Vidal-Quadras. No hi ha dubte que des del punt de vista de l'aplicació de la reforma l'adaptació de la infraestructura dels centres privats és costosa. Nosaltres estem disposats a ajudar-los dintre les nostres possibilitats, i ho estem fent. Hem donat avals, a través de l'Institut Català de Finances, a determinats centres privats perquè puguin millorar les seves instal·lacions i equiparar-les a les necessitats de la LOGSE.

I no solament això. Vostè sap que els professors dels centres privats concertats els paguem nosaltres. Doncs bé, nosaltres, que volem portar fins a l'últim terme l'analogia entre les retribucions del sector públic i del sector privat, a partir del primer de gener de l'any 1993 hem signat un acord amb els sindicats representants d'aquest grup de treballadors en el sentit que se'ls incrementarà, per persona que faci una dedicació sencera, 5.000 pessetes més, com un primer tram per anar d'una manera progressiva a la total analogia entre els professors de la pública i els professors de la privada.

Això són coses que hem fet, que naturalment no dic que les farem, sinó que ja les hem fet.

És clar, després vostè em parla d'una cosa en què jo ja no estic tan d'acord. Parla del Decret on es parla de la nació catalana, de l'Estat espanyol... Miri, senyor Vidal-Quadras, jo li he de dir molt sincerament, si a mi em pregunten: «I vostè què és?» Jo diré: «Sóc català», un català nacionalista, ben entès, però a mi particularment no se m'ocorre dir res més: jo sóc català. I com que jo sóc català i realment estic en un partit polític o en una coalició on aquest és un objectiu principal, estic segur que vostè ja no s'estranya que nosaltres intentem explicar el punt de vista de l'entorn dels nostres alumnes amb una projecció absolutament diferent de la que ho feien els textos de fa quinze anys o de fa vint anys.

Nosaltres entenem que la gent ha de saber ben bé on és, no menyspreem Espanya, ni de bon tros, ni menyspreem Europa; som catalans, formem part de l'Estat espanyol i formem part d'Europa, senyor Vidal-Quadras. Això ho pensem així. Ja sé que vostè no ho pensa exactament igual com nosaltres, tot i que defensa també la seva catalanitat, i evidentment res més lluny del meu pensament de donar un missatge imperialista de Països Catalans. El desafiament, senyor Vidal-Quadras, que en qualsevol dels nostres decrets, en qualsevol dels textos autoritzats pel nostre Departament d'Ensenyament hi hagi cap al·lusió a aquest tema de l'imperialisme dels Països Catalans.

Vostè parla, és clar, que voldria que les noves generacions es formessin. Evidentment, les noves generacions són les seves, és el grup juvenil del seu partit i vostè farà molt bé de fer tots els possibles perquè les files de les noves generacions siguin cada vegada més grans. Nosaltres farem els possibles perquè siguin

les nostres i no les seves, això queda molt clar, però l'ensenyament no hi té res a veure amb això, això és un tema estrictament polític.

Ha parlat finalment de dues coses: un, del requeriment del MEC. El MEC ens va fer..., el Ministeri d'Educació i Ciència ens va fer, certament, un requeriment molt adequat, molt raonat perquè modifiquéssim certes coses dels nostres decrets curriculars; s'ha arribat a un acord sense que hi hagués necessitat que la sang arribés al riu ni que hi hagués cap recurs; hem modificat la distribució d'hores, que era discutible si teníem raó o no teníem raó pel que fa a l'ensenyament de la llengua catalana i de la llengua castellana. Hi ha hagut altres..., una cosa que realment hem fet a instàncies del MEC, perquè ens han demostrat que això era cert, és que els ensenyaments que es donin en lloc de religió no siguin avaluats. Nosaltres ja sabem que això no podia anar en la mitjana global de les qualificacions, però el MEC ens ha requerit i ho hem acceptat, perquè no volíem anar al Tribunal Constitucional, que no consti que aquestes assignatures, encara que després no constin en la mitjana general, no siguin avaluades.

I finalment, i acabo, el problema dels zero als tres anys és molt greu, senyor Vidal-Quadras. Comparteixo els seus temors, les seves preocupacions, el que passa és que, és clar, vostè em dona la solució, que permeti'm que li digui que no és cap solució; que fem convenis amb les institucions municipals o bé amb associacions privades i, naturalment, això vol dir que paguem: conveni vol dir pagar. Ho sento, però en el moment actual no podem ampliar malauradament el nostre camp d'acció en aquest tema, tot i que jo estic convençut que una bona xarxa de guarderies, acceptant com vostè ha fet i d'una manera molt satisfactòria que a la dona que entra al mercat laboral li és més difícil ser mare, sí que voldríem, de tota manera, i així que les circumstàncies pressupostàries ho permetin, donar facilitats a les parelles joves perquè es casin aviat i perquè puguin tenir fills. Això —ho reconec— és un objectiu a més llarg termini, però que està també dintre les nostres intencions.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

La darrera interpellació és la que formula la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys, sobre la regulació del dret als serveis socials i l'ordenació d'aquests. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la regulació del dret als serveis socials i l'ordenació d'aquests

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, amb aquest clima distès, relaxat, tranquil que en aquest moment respirem a l'hemicicle, espero que puguem dialogar en un tema que no és la millor hora per plantejar-lo, que és el tema de la regulació i l'ordenació dels serveis socials.

En l'anterior legislatura, vostès recordaran molt bé que el Grup Parlamentari Socialista va presentar una proposició de llei en què plantejàvem la regulació del dret als serveis socials. L'objectiu era plantejar, proposar a la cambra i al Consell Exe-

cutiu –si s'hagués aprovat– un instrument de treball per avançar en el camí d'això que parlaven ara els diputats que m'han precedit i el senyor conseller, de la universalització, en aquest cas, dels serveis socials, mitjançant no únicament una millor i més àmplia provisió de recursos, sinó també mitjançant una millora de l'estructura, una millor organització i una major competitivitat, proposta que, com vostè sap molt bé, va ser refusada pel Grup de la majoria.

Posteriorment al refús de la nostra iniciativa, el Consell Executiu, mitjançant la Conselleria de Benestar Social, la seva conselleria, va presentar el segon pla d'actuació social 92-95, en el qual s'avancen algunes propostes en la línia de la nostra proposició de llei, per a una suposada ordenació i regulació del que haurà d'ésser el sistema català de serveis socials, així com orientacions i propostes per a la desconcentració territorial.

Nosaltres opinem que donat el desenvolupament funcional i organitzatiu d'aquest moment, del sistema català, del que ha de ser el sistema de serveis socials, en dependrà molt com es planteja aquesta ordenació i aquesta regulació dels serveis socials, i d'aquí el motiu de la interpellació, perquè vostès avancen ja unes propostes a aquest pla d'actuació social, en el qual també ens diuen que més endavant ens presentaran una llei sobre la descentralització i la desconcentració dels serveis.

Aquest és el motiu de la nostra interpellació: exposar la nostra preocupació, en aquest moment, sobre tres temes únicament, perquè una interpellació, com vostè sap molt bé, no dona més temps de si per poder plantejar altres qüestions que també foren motiu d'una actuació parlamentària. Nosaltres voldríem parlar de la concepció de sistema –quan vostès diuen «sistema català de serveis socials»–, de la planificació i de la sectorització.

En aquest segon PAS, 92-95, en aquest Pla de serveis socials hem trobat que el concepte de «sistema català de serveis socials» està totalment reconegut, se'n parla moltíssim, es diu força vegades que vostès estan plantejant el sistema català de serveis socials. Ara, a pesar que ho diuen, jo, que m'he llegit el PAS amb bastant atenció, em sembla que no acabo d'entendre quan diuen «sistema català de serveis socials». Què volen dir? De què parteixen? Quina millora de serveis vostès volen establir perquè aquest sistema sigui plenament constituït?

Lògicament –vostè ja ho sap–, un sistema és un tot que inclou un nivell administratiu i un nivell de gestió i que conté un conjunt d'instruments per realitzar una determinada política, política que té com a objectiu assolir aquelles finalitats, en aquest cas la plena universalització dels serveis socials per donar ple desenvolupament a les necessitats i a les demandes de la ciutadania.

Aleshores, vostès, en el Pla d'actuació social diuen que han de fer una planificació general per a tothom, en aquest moment la planificació no es fa per a tothom, és una planificació parcialitzada; parlen d'una gestió coordinada amb totes les administracions; parlen d'una concurrència pública-privada; parlen d'una participació dels usuaris, temes amb els quals estem totalment d'acord quan es puguin desenvolupar o quan vostès els desenvolupin plenament; però també –i segons l'OMS–, segons l'Organització Mundial de la Salut, que ha estudiat moltíssim i amb profunditat aquests temes, com vostès ja saben, parlar de sistema vol dir plantejar uns instruments i una gestió que tingui en compte la utilització racional dels recursos, l'adequació dels recursos a les prioritats de la població, una gestió que estigui

basada en la qualitat i en l'eficiència, en la reducció del risc social, en l'expansió d'aquest sistema de drets, en la potenciació de recursos humans... En fi, fer que tota la política de serveis socials serveixi per a allò que ha estat creada: per atendre les necessitats i les demandes dels ciutadans i per establir drets, drets per a tothom.

Jo crec que el que vostès en diuen sistema –i, en tot cas, vostè ja m'ho discutirà d'aquí a un moment– no es pot considerar com a tal. Per dues raons: primer, perquè l'ordenació que fins ara s'ha fet, i la que s'apunta en el Pla d'actuació social, no desenvolupa eficaçment les funcions que ha de portar cap aquest sistema, aquest tot, i segon, perquè està mancat d'instruments adequats per a l'avaluació i el mesurament de resultats i, com a conseqüència, aquest segon Pla d'actuació social està construït, muntat, sobre una base que és falsa, perquè no parteix d'una avaluació del que a Catalunya s'ha fet fins en aquesta data.

Pel que fa referència a la planificació, senyor conseller, vostè també està d'acord amb mi que la planificació és una estratègia operativa per aconseguir determinades coses, però quan vostès plantegen aquesta estratègia no dissenyen uns serveis socials que tinguin clar què ha de ser el nivell primari d'atenció i què ha de ser el nivell secundari d'atenció. El PAS no avança en aquesta qüestió. Contràriament, la lectura que jo en faig crea noves divisions: parlen de l'atenció primària, però en acabat parlen dels programes, i no concreten el que és l'atenció especialitzada o l'atenció secundària.

Fixi-s'hi bé: vostè, en l'índex –únicament en l'índex– del Pla d'actuació social, pot veure que l'atenció primària està al final, amb altres programes, amb altres actuacions, que vol dir «Ordenació dels serveis», «Investigació»..., però no li donen el nivell que li correspon com a nivell principal, d'acord amb el que estableix la Llei de serveis socials. I, en lloc de parlar de serveis socials d'atenció especialitzada o secundària, vostès parlen de programes: «Programa per a la vellesa» –d'acord–, «Programa per a la pobresa» –d'acord–, «Programa de tallers per a disminuïts» –d'acord–, però no parlen de les prestacions i els serveis que han de tenir tant el nivell primari com el nivell secundari. Aleshores, la pregunta és on posen vostès l'èmfasi, les prioritats, per estructurar el sistema català de serveis socials?

El tercer tema és el que fa referència a la «sectorització», sobre el qual vostè ens ha promès una llei. Vostès avancen, en el document, que faran una «sectorització» fonamentada en l'estructura comarcal, i estableixen vuitanta-dues unitats territorials; al capdavant de cada una d'elles –diuen– hi haurà la delegació d'un ajuntament de més de 20.000 habitants, o bé d'un consell comarcal, per garantir –diuen– l'atenció social; a més, hi tindrem les quaranta-una comarques, que seran les regions on vostès hi desconcentraran els serveis; diuen, a la vegada, que la sectorització interna de cada un d'aquests àmbits territorials serà responsabilitat de cada òrgan de govern, o sia, cada..., els ajuntaments o els consells comarcals faran la sectorització interna en el seu territori, i a la vegada preveuen una sectorització de segon grau –que interpreto que deuen ser els serveis socials especialitzats– per a la prestació dels diferents tipus de serveis que s'han d'integrar en la xarxa bàsica. És a dir, vostès, entenc jo que fan una sectorització per a l'atenció primària, una sectorització per a l'atenció secundària, i no integren un servei en l'altre.

Aleshores, això, ho solucionen d'una manera molt fàcil: creen vostès una nova figura, que és un delegat territorial, que ha d'unificar o unir les polítiques de la primària i de la secundària, perquè per si soles sembla ser que no poden tindre una connexió. La qual cosa és un plantejament realment estrany, perquè si prenem com a model el model sanitari, que hi ha tres nivells d'atenció, vostè sap que hi ha una dinàmica i una forma d'organització del sistema que es deriva del nivell primari al secundari i del secundari, si cal, als serveis més especialitzats, o nivell terciari.

En definitiva, senyor conseller, que jo considero..., miri's vostè la pàgina 41 del Pla d'actuació social, però realment és una mica «lio» —i perdoni l'expressió—, perquè no s'acaba d'entendre el que vostès volen dir. D'aquí el motiu de la interpellació, perquè en puguem parlar ara i puguem preveure el que ha de ser, vostè ens digui el que creu que ha de ser, aquesta llei de descentralització territorial.

Per resumir, doncs, dir que vostès, pel que fa a la sectorització, no parteixen, sembla, de criteris de racionalitat, d'acord amb la necessitat social o d'acord amb la demografia, sinó que parteixen d'una divisió política; és a dir, ajuntaments de més de 20.000 habitants, que casualment la majoria d'aquests ajuntaments els governen els partits Socialista o Iniciativa per Catalunya, alguns, i els altres sectors, consells comarcals, la majoria dels quals té un govern d'un altre caire, d'un altre color. Ens sembla que aquesta no és una manera de fer una divisió, o una sectorització, territorial.

La mateixa qüestió succeeix amb la indefinició dels nivells d'atenció primària i dels nivells d'atenció secundària. Atenció primària, «competència dels ajuntaments de més de 20.000 habitants, d'acord amb la llei municipal»: d'acord, no cal que en parlem més; per si sol ja funcionarà. Atenció secundària: «competència» —diuen vostès— «dels consells comarcals: ja ho organitzarem»... Indefinició en el plantejament d'aquests dos nivells d'atenció.

El mateix passa amb la planificació. Vostès dediquen molta part del programa, del Pla d'actuació social, als programes sectorials, i no dediquen temps a la planificació de l'atenció primària i de l'atenció secundària. Això, deuen pensar que ja funcionarà per si sol, o que els ajuntaments de més de 20.000 habitants, o els que siguin competents en aquestes matèries, ja ho desenvoluparan.

En definitiva, senyor conseller, a nosaltres ens agradaria que vostè ens digués què pensa de totes aquestes qüestions, si vostè se les ha estudiat amb profunditat, si creu que és tal com jo ho estic interpretant, el Pla d'actuació social, i en funció del que vostè em digui, nosaltres, doncs, continuarem aquest debat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada... D'aquest tema, en parlarem avui i n'haurem de seguir parlant una mica més endavant, perquè, per poder-lo tractar d'una forma completa, no tan sols una interpellació és un temps curt, sinó que endemés a mi m'agradaria parlar-ne més completament quan haguéssim exhaurit totes les possibilitats de diàleg amb la Federació de Municipis de Catalunya i amb l'Associació de Municipis de Catalunya.

De qualsevol manera, permetim dir-li que el marc jurídic, institucional, nosaltres, en la pàgina 13, per exemple, d'aquest PAS que vostè ha mencionat, i que s'ha llegit, doncs, ja diem que el sistema..., nosaltres no podem, en aquests moments, emmarcar la universalització dels serveis socials, d'entrada —la mateixa sanitat no ho ha fet, la universalització no l'ha fet fins fa ben poc. Nosaltres diem, concretament, que els serveis s'estructuren en sistemes de responsabilitat pública interadministrativa i gestió concurrent pública-privada; el sistema té uns objectius i mitjans específics propis i uns altres de supletoris, en tant que no s'enfronten de forma impròpia, mentre els sistemes normalitzats no es puguin garantir, i un tercer bloc compartit, diguem, amb altres subsistemes en els quals s'han de prestar serveis integrats, perquè així ho exigeixen els principis operatius d'eficiència i de qualitat en l'atenció.

A Catalunya hem fet un gran esforç..., s'ha fet des de fa anys, no ho ha fet el Departament de Benestar Social, encara que aquests darrers quatre anys, doncs, ha tingut aquesta responsabilitat, però s'ha fet un gran esforç en l'ordenació dels serveis socials. I això, reconegut per tothom —això, reconegut per tothom—, des de..., serveix..., jo em faig un tip de rebre consellers, i de tenir contactes amb consellers o amb funcionaris: vénen molts col·laboradors de diferents comunitats autònomes, fins a veure com realment ells fan la seva ordenació dels serveis socials, que en bona part és tenint sempre, sempre, referència al nostre sistema. Però jo li dic que fins ara nosaltres no podrem, en tota aquesta possible legislatura —que també penso que podrem discutir en la Comissió de Política Social, aviat—, no podrem, realment, arribar a aquesta universalització.

De qualsevol manera, s'han aconseguit coses... Per exemple, no hi ha cap zona de l'Estat espanyol on l'atenció primària hagi arribat a aquesta universalització, no únicament als ajuntaments de més de 20.000 habitants, sinó a tots els ajuntaments, a través dels consells comarcals. Crec que aquesta és una molt bona..., un molt bon fet, i que realment, doncs, en podem estar satisfets. És un començament. I no fa ni una setmana jo rebia una comissió de senadors, de tots els grups parlamentaris —Socialista, Partit Popular, Izquierda..., no em surt el nom, ara..., Unida, perdó (*remor de veus*), i Iniciativa per Catalunya, també, també—; bé, aleshores, ells em deien, doncs, que realment tota l'ordenació que fèiem a Catalunya, per a ells, doncs, era un aspecte a seguir. I en qüestió de la gent gran, ja des d'un punt de vista sectorial, si vostès repassen les actes de la meua compareixença al Senat veuran que realment, doncs, el ressò que va tenir, doncs, el que fèiem aquí a Catalunya va merèixer també l'atenció de tothom. I jo havia portat —però després, a aquestes hores, no m'he atrevit a deixar-ho aquí—, vull dir, tota l'ordenació en serveis socials que tenim publicada, i que són textos que estan a la seva disposició: són sis volums, dels quals, publicats, en aquests moments, n'hi ha quatre, però dos estaran abans d'un mes, espero, i que realment dona mostra que nosaltres hem fet un gran esforç en aquest sentit.

Ara, hi ha alguns temes que, com vostè ha dit molt bé, al PAS estan..., no estan del tot perfilats. Per exemple, un tema que vostè ha dit clarament és l'atenció primària i l'atenció secundària. I no n'estan perquè hi ha moltes diferències d'opinió entre el que sosté el Departament de Benestar Social —respecte a aquesta atenció primària, atenció secundària— i el que sosté la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Municipis

de Catalunya. I aleshores, hem creat uns estudis tècnics, i justament, amb el president de la Federació de Municipis de Catalunya —amb l'Associació Municipis de Catalunya ja no vam deixar mai el contacte—, realment hem decidit tornar-hi, per veure si amb la llei de descentralització... Però aquí sí que ho hem de deixar ja legalment establert, no ja en el PAS, no: ha de ser legalment, que s'ha d'establir, en funció de les competències que tenen les diferents administracions públiques: s'ha d'establir clarament què entenem per atenció primària, què s'entén per atenció secundària... Intentarem arribar a un acord. I és per això que en el PAS aquests aspectes queden confusos —o no prou aclarits, si no confusos. Penso, per les converses que he tingut darrerament, que hi ha possibilitats d'entesa, i, per tant, doncs, exhaurirem totes les possibilitats que tinguem.

Realment, nosaltres, la descentralització, no..., hi ha una certa descentralització que no podem fer. Tota l'ordenació, tant d'atenció primària com d'atenció especialitzada, ha de seguir sent de la Generalitat de Catalunya. Això no ho descentralitzarem, ni a consells comarcals ni a ajuntaments, això no ho podem fer i, per tant, el lligam és sempre la Generalitat, el lligam del sistema dels serveis socials passa a través de la Generalitat. I aleshores, què es descentralitza, doncs? Doncs, clar, en atenció primària —per altra banda, això ja és legal, ja ho hem de fer així, ja hem de perfilar en funció del concepte que finalment escollim—, ho hem de descentralitzar tot als ajuntaments de més 20.000 habitants; això, legalment, està establert així i, aleshores, la descentralització serà més ampla o menys ampla segons quin sigui el concepte d'atenció primària que finalment s'estableixi.

I aleshores, els consells comarcals, què hem pensat, nosaltres —que també, això, podria matisar-se, en grans ciutats, ciutats de més de..., de dimensió més ampla—, però, en principi, què hem pensat descentralitzar? La gestió. La gestió dels serveis socials especialitzats i dels serveis socials d'atenció primària per als ajuntaments que no siguin... —que ja ho tenen, per altra banda—, que no arribin als 20.000 habitants. Aleshores, l'escala d'ordenació depèn de la Generalitat, però el dibuix, la programació, d'alguna manera, de les necessitats comarcals, aleshores, això, pensem que ha d'anar a la comarca. I s'ha d'establir també en els textos legals, s'ha d'establir també la possibilitat de col·laboració intercomarcal per a determinades prestacions que el marc d'una comarca sigui insuficient. Per exemple, no posarem pas una residència de persones disminuïdes profundes a cada comarca, o centres especials de treball de disminuïts. Etcètera. Hi ha... O tractament per a reinserció de persones ex-drogoaddictes. Etcètera.

Per tant, en aquest tema, es perfila. Quant a l'avaluació... Home!, sí que ve, l'avaluació, del... En un primer moment hi va haver, doncs, la Federació de Municipis de Catalunya, en concret, i alguna altra persona que es va queixar que nosaltres posàvem en marxa o aprovàvem el PAS 92-95 sense tenir feta l'avaluació del Pla d'actuació social 88-91. Ja ho vam debatre, això, ja vam donar les explicacions. Però aquesta valoració en aquests moments ja està feta, ja està feta pel Comitè de Seguiment, que realment està establert legalment, i és una avaluació que està a la seva disposició, la tinc jo aquí, i que realment es va repartir a la darrera reunió del Consell General de Serveis Socials, juntament amb tot el mapa de serveis socials.

Per tant, l'avaluació, sí que s'ha fet. Ara, hem d'arribar a uns índexs, uns índexs..., una avaluació d'índexs més aprofundida? Aquest és el treball d'aquesta legislatura —Aquest és el treball d'aquesta legislatura—, tot i que realment acabarà la legislatura —ja ho he dit abans, ho reitero ara— i nosaltres no podem dir: «A partir d'aquests moments els serveis socials tenen una consideració d'universalització a Catalunya.» No estarem en disposició de fer-ho perquè vostès saben quina és la nostra realitat, quines són les nostres mancances i, per tant, haurem d'anar apropant-nos a aquest objectiu.

Jo he dit —ho he dit abans, en la interpellació d'abans, ho he dit en altres ocasions, ho dic ara—, de qualsevol manera, els demanaria que miressin —i si no és així ens ho critiquessin— totes les mesures que prengui el Departament o el Govern, qualsevol mesura, qualsevol llei, qualsevol decret, qualsevol ordre que prengui, si compleix o no compleix aquestes dues condicions: la universalització —tendir cap a la universalització, crear drets a les persones— i normalitzar les persones. Si alguna actuació que nosaltres fem a nivell normatiu o a nivell de pràctica això no ho fa, els agrairia moltíssim que ens ho fessin notar, perquè aleshores nosaltres no seguiríem els nostres propis principis d'actuació en aquest sentit.

Nosaltres, en aquesta legislatura, posem molt l'atenció —molt l'atenció— en la Llei, que ens sembla bàsica per a tot el desenvolupament posterior normatiu; la Llei que vostè ha mencionat, d'administració institucional, descentralització, desconcentració i coordinació del sistema català de serveis socials. I l'haurem de debatre amb atenció i haurem de procurar arribar a tot el consens que sigui possible. També ens proposem, dintre d'aquesta aproximació en la normalització, fer la llei general d'infància —això és una cosa que ja havíem anunciat abans—, la llei de protecció dels drets de la persona gran —abans ja ho he mencionat—, la llei per a la consolidació del programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció i, després, tots els reglaments que tenim pendents de les lleis aprovades darrerament, al final de la legislatura passada, i també el reglament marc de l'atenció primària, que no està perfilat.

Bé, aquest és el nostre... —veig que sempre passa, això dels deu minuts: un no se n'adona i aleshores..., veig que ja tinc la llum encesa—, però nosaltres anem amb aquesta directriu; ara jo espero tenir temps —després en la rèplica— per revelar algun cas, algun aspecte que volia dir que em sembla que és important. Però, en definitiva, el que nosaltres pensem al respecte és això; jo confio que a principis d'any puguem tenir un debat ample, que procuraria que fos a la Comissió, perquè em sembla que ens dóna unes possibilitats de temps que no és aquesta de la interpellació respecte a bona part del que vostè m'ha exposat i pel qual vostè s'ha interessat, senyora diputada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en primer lloc el felicito perquè vostè ven molt bé el producte, el ven més bé del que en realitat és. El ven bé: a totes les comunitats autònomes els agrada molt el que fan vostès a Catalunya, i jo crec que fan coses ben fetes. Però en realitat hi ha grans mancances i grans buits, que no és un problema de manca de recursos econòmics, sinó que és un problema de perspecti-

ves, a vegades de model —com abans deia la senyora Imma Mayol, quan parlava o interpellava sobre el tema de la pobresa— i, en definitiva, a vegades també d'ordenació i d'organització.

Li contesto unes quantes coses que vostè m'ha dit i en acabat li proposo unes altres coses. En primer lloc, jo la pàgina 13 del PAS de veritat que no l'entenc; diu «marc jurídic», però cap al final de la pàgina, quan explica això que vostè intentava dir-me dels sistemes i dels subsistemes, continuo sense acabar d'entendre, sobretot si aquesta pàgina la poso al costat de la pàgina 41. No lliguen les coses que es diuen en un lloc i es diuen en un altre. En tot cas, espero que tinguem ocasió de reflexionar sobre aquesta qüestió.

Pel que fa referència als decrets d'ordenació, evidentment, el Decret 27/87, l'Ordre del 15 d'agost, un altre decret, el 33 —no recordo exactament la definició del decret—, són les bases de l'ordenació dels serveis socials de Catalunya; el que passa és que aquests decrets s'han de posar al dia, s'han de desenvolupar més... També ho diuen vostès, que hi ha algunes mancances. Però crec que per assolir una vertadera ordenació dels serveis socials a Catalunya hem de treballar amb aquest aprofundiment del que tenim i d'on voldríem arribar per a aquesta universalització dels serveis que no vol dir que els hàgim de tenir demà —tots sabem que no és possible—; però universalitzar els serveis vol dir establir amb claredat quins són els drets que tenen els ciutadans. I aquesta definició de drets en aquest moment no existeix. A què tenim dret?

Jo sé molt bé, senyor conseller —i sempre explico el mateix exemple—, sé a què tinc dret dintre del sistema sanitari; sé a què tinc dret dintre del sistema educatiu; un ciutadà del carrer no sap a què té dret dintre del sistema de serveis socials; no ho sap. Tothom té dret a una residència? La gent no ho sap. Tothom té dret a a un centre de dia? La gent no ho sap. Tothom té dret al servei d'ajuda a la llar? La gent no ho sap si hi té dret. Una altra cosa és que puguem arribar a donar aquesta cobertura, però aquesta definició de drets encara no s'ha fet pel Govern de la Generalitat, i el PAS era un instrument en el qual es podien començar a perfilar drets que estan dintre de l'atenció primària i drets que estan dintre de l'atenció secundària; això en aquest moment no existeix; és un buit, és una mancança i és això el que intentava dir-li a vostè quan parlava de les insuficiències del PAS.

Per altra banda, i pel que fa referència a la sectorització, una pregunta: vostè tindrà en compte la sectorització que estableix el mapa de serveis socials de l'any 84? Allí es parlava de nou regions —eh?— com a unitat de descentralització i desconcentració; vostè parla de quaranta-una comarques. Jo no sé què és millor, si nou regions o quaranta-una comarques, però hauríem de posar tots els sectors i les dinàmiques de serveis socials damunt d'un mapa, els serveis i els equipaments, per veure què és el millor. Però vostè deixa de banda ja el que havia establert al mapa de serveis socials, les nou regions i les trenta-vuit àrees, que ara foren quaranta-una, perquè feien referència a la divisió comarcal de l'any 32. M'agradaria que m'ho digués, això.

Per altra banda, el mapa de serveis socials partia d'una distribució de la població en el territori per fer aquesta sectorització dels factors socio-demogràfics, de la concentració de la població, del pes que tenen els factors rurals i els factors urbans, del volum dels municipis. En aquest moment la divisió és política: ajuntaments de més de 20.000 habitats i comarques;

aquí governen uns, allà governen els altres. Això és així o també vostè ha tingut en compte tota aquesta sèrie de factors socio-demogràfics que es tenien en compte en el mapa de l'any 84?

Jo crec, senyor conseller, que aniria bé que es mirassin una miqueta com està plantejat el mapa sanitari de Catalunya. Jo crec que és un bon model, que no l'hem de copiar —perquè els serveis socials són una altra cosa— però que és un punt de referència per estructurar, per ordenar i per organitzar els serveis socials. I acabar dient-li, senyor conseller, que és una llàstima que hàgim de plantejar els diputats d'aquest Parlament aquest tema a través de les interpellacions. A nosaltres —i suposo que als membres de la Comissió de Política Social— ens hauria agradat poder col·laborar, poder participar en aquest plantejament de les polítiques del segon Pla d'actuació social. Vostè sempre diu que ens passarà la informació, que ens la donarà, que consultarà, però a l'hora de la veritat, quan s'ha aprovat un pla d'actuació social, aquests diputats i diputades no han pogut dir res, i és el primer moment en què em puc dirigir a vostè per dir-li: «Senyor conseller, en aquest PAS hi trobo aquestes mancances.» És la primera vegada, és la primera oportunitat que he tingut. A mi m'agradaria, i suposo que als diputats que formen part de la Comissió també, que aquesta oferta que ens fa vostè tantes vegades, de participació, es faci real i efectiva.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, començaré pel final. Té raó amb el del PAS. El calendari no ens hi va ajudar. El calendari no ens hi va ajudar; teníem unes converses citades amb la Federació i l'Associació de Municipis; van venir les eleccions municipals; després la Federació de Municipis no va poder continuar les converses perquè tenia la seva assemblea, i aleshores, quan va ser el moment, érem a final d'any i teníem el compromís de treure el PAS perquè acabava..., no el podíem encetar. Crèiem... —ja sap que això va ser molt debatut: fins i tot la Federació de Municipis de Catalunya no acceptava el nostre punt de vista—, nosaltres crèiem que com a Govern no podríem encetar un any sense tenir un PAS en marxa, que, evidentment, té totes les possibilitats de revisió. Ara mateix hi ha el Consell General de Serveis Socials, la setmana entrant —si la memòria no em falla en aquests moments— en què s'intentaran aplicar i adaptar algunes observacions de la mateixa Federació de Municipis i d'alguns altres col·lectius que ens han fet arribar. Ho lamento, i amb això té raó.

Manquen coses. Vostè ho ha dit; jo també ho he dit: manquen coses, i això a mi em sembla que haurà de ser a través del temps que nosaltres ens anem aproximant a aquesta qüestió. No hi insisteixo més perquè vull remarcar que jo també ho havia dit, que mancaven coses, i que aleshores no és que estem en el millor dels móns. Jo dic que moltes vegades, quan un veu les mancances que tenim, en reflectir-se respecte a com estan els altres, doncs, dona també un test de com estan. Només he intentat dir això. Però, realment, nosaltres —vostè i jo i les senyores i senyors diputats— sabem realment les mancances que tenim, i si nosaltres aquí féssim, doncs, una confessió de petulància, doncs, ens equivocariem primer nosaltres mateixos, perquè la realitat és la que és.

Vostè diu la pàgina 13 i la 41. Me les miraré. Jo el que sí que he trobat, el que sí que m'he recriminat a mi mateix com a responsable d'això, és que la redacció d'una part del text és confusa; no és... Més que confusa, és poc entenedora, a mi em sembla, no? Ningú ens ha dit que hi hagués cap incoherència, però ens ho miràrem. Jo ara no tinc aquí la dada i no ho puc mirar.

«La gent a Catalunya no sap a que té dret.» En part sí, en part no. El que passa és que nosaltres, dir que vostè té dret a tot això i després no poder-li fer present aquest dret ens sembla que és una mica difícil. Jo penso que el mes que ve, el mes de novembre, podrem aprovar un decret que en certa manera universalitza..., en certa manera serà una aproximació a la universalització, a l'atenció de les residències de gent gran amb greus mancances. A través d'aquest decret nosaltres intentarem que tota la gent que tingui una puntuació per sobre de 115 —amb les normes que té l'ICASS, que vol dir que ja té necessitat d'una assistència—, si nosaltres no tenim residència pública o privada sense ànim de lucre que oferir-li, li facilitarem els diners necessaris perquè, completant la seva pensió, pugui realment, amb una llista prèviament concertada de residències privades amb ànim de lucre, pugui ser atès.

Però això serà una primera aproximació, però quedem lluny del que vostè i jo desitgem, perquè el que nosaltres hauríem de procurar és que aquesta persona tingués lloc en una residència pública o concertada o... Però a això no hi podem arribar, avui per avui, però no podem permetre per més temps... Realment, vostè té experiències, segur, molt punyents —jo també les tinc— de gent que et ve, que tu veus que necessita realment una assistència i que aleshores no se li pot donar; de la mateixa manera que no facilitarem les subvencions —deixi-m'ho dir de passada—, no facilitarem les subvencions —que no les facilitarem no vol dir que no es donin; vull dir que anirem posant-hi dificultats— a les residències de persones vàlides, perquè el que hem de provocar, el que hem de promoure és que es vagin transformant en assistides. Això ho hem de fer amb tota la flexibilització del món, però...

Els centres de dia: jo crec que els centres dia són la gran esperança, en aquest sentit, de cara al futur; però, és clar, en te-

nim vint-i-set a tot Catalunya, de centres de dia. Vull dir, nosaltres tindrem una xarxa completa quan en tinguem un mínim de tres-cents, perquè aquest és un equipament de barri. Bé, i com això moltes altres coses que, aleshores, això...

Abans, pel que he sentit... Sí. No, jo no he prescindit de res del que diu el mapa de serveis socials —passa que, amb la pressió dels rellotges, doncs, aleshores un intenta «apretar» massa i condensar massa el que vol dir—; jo he dit, he assenyalat: ajuntaments de més de 20.000 habitants, atenció primària; consells comarcals, gestió de serveis especialitzats..., però, evidentment, tot això s'ha de compaginar amb les nou regions, evidentment, i amb tot els factors dels sectors socio-demogràfics. Vull dir, tot el que diu no... Si s'ha de canviar alguna cosa ho acordarem i ho direm que s'ha de canviar i per què s'ha de canviar, però quan es fa un document amb un mínim de seriositat no es pot prescindir del document; es pot canviar —es pot canviar—, però, realment, el que diu el mapa dels serveis socials, nosaltres ho considerem dintre del que jo li he assenyalat.

Jo espero que d'això en puguem parlar, com li he dit, en el futur; i aquest any, que tenim una mica més de temps, si ja el Consell General de Serveis Socials la setmana que ve analitza les primeres aplicacions i adaptacions per a l'any 93 del que és el PAS, jo confio venir a demanar, doncs, una sessió, demanar..., sí, una audiència a la Comissió de Política Social perquè això ho debatem. L'any passat no va poder ser per aquestes raons que els he dit, però no voldria que aquest any vostè em pogués tornar, amb tota justícia, a imputar, doncs, que no he considerat el punt de vista...

Per tant, jo, tan aviat com el Consell General de Serveis Socials a això li hagi donat una primera visió, que a mi em sembla que per aspecte normatiu li pertoca, jo demanaré a la Comissió de Política Social, doncs, que em doni dia i hora perquè aleshores ho poguéssim debatre.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller.

Se suspèn la sessió, que reemprendrem demà a les deu del matí.

(Són dos quarts de deu del vespre i tretze minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

**BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA**

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

